IOANNIS
METROPOLITANI
EVCHAITENSIS
Versus Iambici

In principalium festorum pictas in
tabulis historias atq; alia varia
compositi;

Nunc primùm in lucem editi cura
MATTHAEI BVSTI
Etonensis.

ETONAE, *in Collegio Regali,*
Excudebat *Ioannes Norton*, in Græcis, &c.
Regius Typographus.
1610.

BRITISH MUSEUM

REVERENDISSIMO IN CHRISTO PATRI AC DOMINO,

Domino RICHARDO, Cantuarienſi Archiepiſcopo, totius Angliæ Primati, & Metropolitano.

Quod in laudatiſsima illa Athenienſium repub. (reverendiſs. Domine) ex præſcripto legis facere tenebantur inquilini, idem in re literaria jam diu obtinuiſſe, patronumq; huic peregrino & exuli quam primum quærendum eſſe intelligo. Nam neq; tam elegantem libellum cum ſumma authoris, & literatorum injuria penitus ſupprimere unquam libuit, neque ita in lucem emittere, ut tanquam ſurreptitius civis ἀποστασίου δίκην poſsit ſuſtinere. Et quoniam huius ſcriptoris rationibus optimè conſultum eſſe cupio, non placet in patrono eidem proſpiciendo, temerè & ſine omni delectu verſari. Sacas quidam apud Xenophontem dum gratiam apud aliquem ſpectatæ virtutis virum inire ſtudet, eximiæ bonitatis equum, & nuperrimè curſu victorem, libenter illi ſe donaturum profeſſus eſt, quem gleba in confertiſsimum militum globum conniventibus oculis emiſſa fortuitò contingeret. Anceps quidem iſta & plena periculi ſortitio, quæ tamen hominem non fefellit, utpote quem Cyrus ad eam exercitus ſui partem converterit, in quam ſi vel clauſis oculis collimâſſet, a viro forti non poſſet aberrare. Quòd ſi ego ſimiliter fortunæ aleam experiri (præſertim in tam mira paucitate eorum qui iſta ex animo curant, atq; amplexantur) illumq; huic

huic advenæ patronum adoptare vellem quem casus obtulisset, periculum fore videtur, ne nihilo tutius hospitium eidem obtingeret, quàm hirundini, quam Archias in Græco Epigrammate sub Medeæ statua nidificantem facit, & humanitatem erga peregrinos inde sibi pollicentem, ubi tanta in domesticos atque conjunctissimos extitisset immanitas. Si verò vel tantillum apud me cogitare velim, non erit arduum dispicere, cui potissimum hoc, quicquid est prisci operis, nuncupare debeam. Tu enim (Reverendissime pater) qui nunc publico Ecclesiæ bono fœliciter prospiciens, ὦμοις ἐρείδεις οὐκ εὐάλκαλον βάρος, tu, inquam, statim occurris, & animo obversaris meo: ad quem quum Gregorius nuperrimè, ut debuit, diverterit, æquum profectò est ut noster hic Ioannes, qui & olim diœceseos Constantinopolitanæ fuit, et nunc ijsdem typis excusus prodit, Constantinopolitanum Patriarcham, & Dominum suum comitetur, ejusq; vestigia studiosè observet. Quod quidem ut commodè facere possit, tibi humiliter supplicare, &, sub tui nominis auspicijs, in publicum prodeundi, desiderio mirificè gestire jamdudum visus est: exactoq; jam ferè menstruo, post absolutum Gregorium, spacio, velut exosus longiores sub prælo moras, nunc denique τὰ δεσμὰ ῥήξας κροαίνει κατὰ πεδίων, & contento cursu ad suum fertur Gregorium. Et feratur sanè, idq; studio quàm maximè velit impotenti atq; effrœnato, modò prius & gratianimi testimonium de seipso, & restitutæ sibi nunc denique vitæ, de Domino Henrico Savilio, viro Illustrissimo, et ad propagandas literas nato, perhibeat: per quem unum stetisse videtur, quo minus huic misello in tenebris perpetuò obdormiendum esset. neq; enim sperandum unquam fuit, ut hanc gratiam impetraret παρ' ἄλλων τῶν ἡμῖν τοιούτοις τὴν ἐργασίαν παρεσκευασμένων, quorum pleriq; Græci hominis artificio minimè capiuntur, sed illa potius amplexantur

plexantur quæ Mercurij inſtitoris, quàm Saturni fano aptiora videbuntur. Quanquam, non tam vehementer huic exoptandum unquam fuit, ut typis evulgaretur, utpote qui vel ocioſiſſimis etiam vaniſſimorum hominum ſcriptis pateant, neq; lucem poſt diuturnas tenebras aſpicere tam jucundum putavit, quàm honorificum & glorioſum cum ſanctis hiſce patribus naſcendi ſocietate conjungi. In hoc verò præcipuè exultat, & triumphat ſeriò, & Chryſoſtomo poſt aliquod tempus in publicum proceſſuro, officiosè præcurrere geſtit, carminibuſq; in ejuſdem honorem jam olim compoſitis, quaſi corollis quibuſdam floribuſq; vias conſternere. Hunc ſanè tantum honorem egregio illi viro acceptum refert, cujus beneficio habet, ut nobili hoc prælo cohoneſtetur: Quem quidem ſi humana voce affari poſſet, procul dubio, in illas Tragici Poetæ voces erumperet, Ζηλῶ γέ σθ' ὦ Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δέ σε. Cætera verò omnia quæ in iſtum cadere poſſunt ornamenta Reverendiſſimæ paternitati veſtræ debebit: Hunc enim hominem ignotum in clientelam tuam humiliter ſe conferentem, ut ſpero, non aſpernaberis, neq; divelli ſines a ſuo Gregorio, qui huic noſtro Ioanni ſemper viſus eſt ὥσπερ ἐξ ὑφανῆ παρεκύπτων φήγλεαν. Ita enim ipſe loquitur in oratione quadam, quam in Bibliotheca ſua ſeruat D. Savilius, ſuo tempore lucem aſpecturam. Et ſanè vel ſolo tantæ pietatis nomine dignum hunc putaverim patrocinio tuo: Non quòd puſillum hunc ἰαμβειογράφον eum eſſe unquam crediderim, qui pari paſſu cum ſummis Eccleſiæ luminibus poſſit incedere: Quid enim tanta vecordia poſſet eſſe furioſius? Immò verò abſit, ut ego, quantum huic homini tribuendum, aut in qua demum claſſe cenſendus ſit, definiendi poteſtatem mihi arrogem. Liceat impunè aliis ἑλλαδοδίκας ἑαυτοὺς ἀντὶ θεατῶν ποιεῖσθαι, Aut potius judicent οἱ τὰ τ' ἑλλάδος γλώττης συγχεφοτημόροι.

ὦ φίλοι. *Sed quanquam facilè crediderim fieri posse, ut hic quem ego valdè probo, illis non perinde placeat* (ἃ γὰρ ἐν σοφοῖς Φαῦλοι πρὸς ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγει *ut pulchrè Euripides in Hippolyto*) *tamen & horum etiam calculo hunc comprobatum iri confido. Quem quidem ut minori cum fastidio possint aspicere, Græcè solummodo excudendum judicavi: neq; instar Virgiliani Mezentij exangue, & putidum Latinæ versionis cadaver Græco poetæ animato, & vivido alligare sustinui: quod quidem dum faciunt nonnulli præsertim in poetis, verendum est, ne ut quidam è veteribus, cum ignem cremandis mortuorum cadaveribus pollui crederet, graviter commotus Prometheum ad opem ferendam advocasse perhibetur, ut ignem quem de cœlo clepserat, pari furto mortalibus (si posset) subduceret: consimiliter etiam existat aliquis, qui Typographiæ inventorem subinde inclamare velit, ut beneficium hoc suum ad usus indignos traductum reposcat sibi, & saltem ad tempus retrahat. Mihi verò hoc solum negocij dari credidi, ut Codicem meum, impeditissimum illum quidem, et longè depravatissimum, a mendis, quoad fieri potest, repurgatum exhibeam: in quo si tibi (Reverendissime Archipræsul) operam meam probavero, me universo hoc negocio plenissimè defunctum esse, & laboris fructus uberrimos percepisse arbitrabor. Sed sentio me justo longiorem fuisse; Quare, quod unum restat, Deum Opt. Max. obtestor, ut te Ecclesiæ suæ incolumem quàm diutissimè præstare dignetur.*

Reverendissimæ Paternitati vestræ devotissimus

MATTHAEVS BVST.

BENEVOLO Lectori. S.

NOn expectabis, amice Lector, dum ego libelli hujus elegantiam verbis prædicem: qui quidem si propria & nativa pulchritudine destitueretur, fortasse verborum lenocinium non invitus admitteret, & subdolarum mercium more, mangonio prælini se haud molestè ferret. Hic verò seipso contentus fucum aspernatur, sibiq; apud candidum lectorem omnia fausta pollicetur, si modo detersо hoc situ in quo per tot sæcula miserè deformatus jacuit, quàm emendatissimus in publicum prodeat. Huic sanè negocio insudâsse me fateor, perfecisse quod volebam nō audeo dicere. Quod enim Menelaus apud Euripidem Oresti, idem ego huic nostro Ioanni jure possum occinere --- ἐ γὸ ῥᾴδιον λόγχῃ μᾶ Σπῶσι Ὅπως ἔτυχεν ἄσοι πάρος Neq; expectandum mihi erat, ut unius ejusdemq; depravatissimi codicis beneficio omnes quæ hic reperiebantur maculæ penitus eluerentur. Satis profectò erit, si pauca admodum restent, quæ alterius exemplaris ope indigere videantur: quod quidem (ut spero) exitus ipse comprobabit. Hoc certè profiteor, sedulo me cavisse, ne Critica πολυφαγμοσύνη plagam ullam infligerem. neq; enim committendum putavi, ut, nisi ubi necessitas ipsa flagitaret, ab exemplari discederem. Manifesta & crassa librarij errata, quæ in hoc tam minuto libello erant valdè numerosa, piguit annotare. Cætera, de quibus ambigere quis jure posset, loco movere non sustinui. Illud verò de quo præcipuè te admoneri cupio, hoc unicum est. Ordinem quem in Manuscripto Cod. reperi, a me prorsus immutatum esse scito, aut potiùs, omnia quæ priùs valde confusa erant in hunc, quem vides ordinem reducta esse. Neque enim volui in re tam explorata, aut judicio meo diffidere, aut vereri ne factum hoc meum tibi probare non possem. Quem quisque versus locum in manuscripto Cod. occupavit, numeri in margine appositi indicant: quorum seriem toties interruptam miraris sat scio: verùm ne in eorum ordine pervestigando, frustrà te fatiges, & torqueas, rem totam ita expedire visum est. Quoties numerorum ordinem interruptum animadvertes, recurre statim ad notas quæ illi Pag. respondent, ibi enim locum designatum habes, in quo sine majori molestia illa reperies quæ in exemplari proximè sequebantur. Hac ego serie disposita in Manuscripto Cod. reperi omnia, quæ si erudito cuiquam placere, aut commodum aliquem sensum suppeditare poterit, causam non dico, quin apud omnes literatos reus peragar, ὡς αὐτοχεδιάζων εἰς τὰ ἥλιῶν ἀστερήματα Octo enim immanes hiatus videbis; qui quidem omnes in meo Codice non longè

gè aberant a paginæ medio, non aſteriſco, non alia quavis nota conſpicui, ſed ſententiæ mutilatione ſatis manifeſti. Lectorem enim in media periodo pendentem plerique deſtituunt, & repentè in alterius periodi a priore prorſus alienæ medium præcipitant. Hujus tantæ confuſionis originem in alio priori Cod. Manuſcripto extitiſſe conjicio: in quo quidem chartæ omnes, præter primam & ultimam confuſæ, atque ordine præpoſtero compactæ fuiſſe videntur. Hinc dum imperitus neſcio quis librarius Codicem hunc meum deſcribit, neque eundem Verſuum numerum quem τὰ ἀπόκαφα habebant, unicuique paginæ attribuit, has mihi tenebras offudit, quibus certè aliquandiu oppletus ſcriptorem hunc pro deplorato habui: tandem verò divina gratia adjutus diſpuli, hujuſque libelli membra tam miſerè divulſa ad hunc modum digerenda eſſe perſpexi. De his te præmonendum putavi, mi Lector: tu noſtris conatibus fave, & vale. E Collegio Regali Cantabrig.

BRITISH 3 AUG 71 MUSEUM

ΕΙΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ὡς ἐν τύπῳ ἐκφράσεως ὑπόμνημα Ἰωάννου τοῦ ἁγιωτάτου μητροπολίτου Εὐχαΐτων διὰ στίχων ἰαμβικῶν.

Πρόγραμμα Εἰς τὴν ὅλην βίβλον.

Πάλαι διδαχθεὶς ὡς ἄριστον πᾶν μέτρον,
πάντ' ἄλλα πρώτα μετρεῖν ἀξιῶ, καὶ λόγους.
Ὁ γὰρ τεχνίτης τῶν τεχνῶν εἰκὼν θεοῦ
χρήζειν δοκοῦσι τοῦ θεαγμοῦ τε, καὶ λόγων.
ἐμοὶ δ' μικρῷ θεαγμάτων μικρὸς λόγος,
καὶ τῶν λόγων οὖν μικρὸν ἐκκείσθω μέρος,
εἰς δεῖγμα, καὶ γνώρισμα τῶν ὅλων λόγων,
ὃς εἰς κενὸν κέκμηκα πολλάκις γράφων.
ἐῶ γὰρ εἰπεῖν οἷς ἐχρησάμην λόγων.
τίς γὰρ θεωρεῖ τε, καὶ τί τὸ πλέον
ἐν πρώτῃ μόχθῳ τῶν βεβοτῶν μεμόχθηκεν;
καὶ πολλὰ φυσήσωσιν ἐν τῷ νῦν βίῳ,
λέγοντες, ἢ γράφοντες εἰς ἀπλησίαν,
ὁμοίως ἀμέτροις ἐκχέοντες ῥημάτων,
βροντῶντες, ἀστράπτοντες ἐξ ἀγλωσσίας.
πλῆσον μὲν ὕψος ἀέρων, καὶ γῆς βάθος,
πλείστη δ' τούτων ἀρυχεία μέσον.
πνεύσωσαν εἰς ἄπειρον. ἄφθονος τόπος.
οὐδεὶς ξενώσει τῷδε τῷ ἀπείρῳ.
πολλὰς φορεῖς ἐνέγκει ἤδη πνευμάτων,
πλείους δ' ἐνεγκεῖν ἔστιν ὑστερησομένη,
ἕως ἀποπνεύσωσιν ἑκάτερα μέρη,

γρ. ἀποπνεύσουσιν ἕως

ἕως λυγῶσιν εἰς ἀδηλίας χάος,
μηδὲν κατορθώσαντα πλὴν κενοὺς πόνους.
ἀλλ' ᾧ μὴ ὡς θέλουσιν. οὐδὲις γὰρ φθόνος.
ἐγὼ γὰρ τούτους ἐξελὼν μου τοὺς λόγους,
πολλῶν ἀπ' ἄλλων ἐμμέτρων, οὐκ ἐμμέτρων,
μόνους φέρων δίδωμι τοῖς λόγων φίλοις,
ὡς γεῦμα μικρὸν δαψιλοῦς δυθσμίου·
οἷς ἡδονὴ γλυκεῖα ταῦτα μετεῖα.
κόσμος δ' ἀπέστω, καὶ μέθη, καὶ ναυτία.
ἔχοντες οὖν μοι τοὺς βραχεῖς φίλου λόγους, γρ. φίλους
αὐδὴ δ' ἔργων μᾶλλον ἢ μακρῶν λόγων,
βούλεσθε πᾶσιν ἀρεστεῖν τὸν φίλον,
πλέον γ' πάντων τῷ λογισμῷ, καὶ λόγῳ,
ᾧ καὶν μόνος γλυκεῖα τερπνὰ τῶν λόγος. γρ. λόγους
ὃς ἔργα σώζων οὐ πυρὸς τὰ ζωὰ λόγῳ,
εἰς καῦσιν οὐδίδωσιν ἀτερπάκτους λόγους,
ὡς χόρτον, ὡς ἔρημον ἰκμάδος ξύλον.
ἔγωγε τοίνυν ἔργα τῷ λόγῳ φίλα
φέρειμι, καὶ λαβοῖμι τὴν σωτηρίαν.
λόγων γ' πολλῶν, καὶ γραφῶν ἄλλοις μέλοι.

Εἰς πίνακας μεγάλης τ' ἑορτῆς, ὡς ἐν τύπῳ σκιᾶς ἐούσης.

Εἰς τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν.

ΤΙ τοῦτο; φῶς ἤστραψεν ὡς ὄζ αἰθέρος,
ἀὴρ γ' μεσὸς μουσικῆς συμφωνίας.
πεφύκαμεν, ὡς μάθωμεν. ὦ μυστηρίου.
πρεμβολὴ γὰρ ἀγγέλων κρύζει μέγα,
Θεῷ, λέγουσα, δόξα ἐν ὑψίστοις μόνῳ.
καὶ πῶς Θεὸς σάρξ; πῦ δ' ἄνθρωπος; καὶ πόθεν;

τὸ θαῦμα ποῦ; βάδιζε σιὼ τοῖς ποιμέσι.
ἐκ γὰρ αὐτοῖς, ὡς ὁρᾷς, ἠπειγμένοις
καταφεύγησις ἦν τῆς ἐρημίας.
τούτοις συνελθών, ἐμφορῶ μοι τὸ πόθου.
δύο θεὸν θεωρῶ, καὶ δύο ἠμφημένον,
ἐν ᾧ φάτνη λιτὴ, καὶ βρέφος, καὶ παρθένος.
Θεὸς πένης, ἀοίκως, ἐν φάτνῃ ῥάκει,
εἰς φῶς παρελθὼν ἄρτι. φεῦ τί μοι λέγῃς;
ψεῦδος μὲν οὐδέν, ἀλλ' ἀληθῆ μανθάνεις.
καὶ μύρτυς ἀὴρ, ὃν κατ' ὀρθρινὸν βλέπεις,
ἐκ θεῖον ἦκε τὸ βρέφος σοι δεικνύων. ἴσ. ἦκεν
οὗτοί τε συντρέχοντες, ὡς παρὸς δεσπότην,
ὧν καὶ τὸ τερπνὸν ἆσμα τῆς εὐφημίας.
οἷς συμμῳδεῖν, οὐκ ἀπιστεῖν σε πρέπον.
εἰς γὰρ χαρὰν σὴν ταῦτα πάντα συντρέχει.
Θεὸς βεβρωθείς, ὡς θεώσῃ σὺν φύσιν.
πένης γὰρ σῷ, πλουσίου σε δεικνύων.
ὀλιγοστιχωῖται ἄγγελοι ταῖς ἐλπίσι.
μήτηρ ἀνάνδρος, παρθένος βρεφοτόκος,
μάγων τε λαμπραὶ δῶρα, ποιμένων δρόμος,
χαραὶ τε πάντα μεσταὶ, καὶ θυμηδίας.
τούτοις μὲν οὖν σὺν χαῖρε, καὶ συμπανηγύριζε.
ἔα δ' ὅπως ἂν καὶ σὺ φρεσβύτην.
δάκνει γὰρ αὐτὸν ἄλλο τι κρυπτὸν πάθος.
ἕξει δ' ὅταν μικρὸν γνωσθῇς λύσιν,
καὶ συγχρότησει πᾶσιν ἡμῖν ἡδέως.

Εἰς τὸν ἅγιον τὸ Χριστοῦ βάπτισιν. γρ. βάπτησιν.

ΑΝὴρ κομήτης αὐχμὸν ἄγριον τρέφων,
πείσας καμήλου, καὶ δορᾶς ζώνῃ φέρων, γρ. δορᾷ

ἄ(φ)ρχος, ἡμίγυμνος, ἀγέλᾳ τύπος,
ἦκει προφήτης καινὸς ἐξ ἐρημίας.
πρῶτον δ' ἑαυτῷ Χριστὸν εἰς μιμήσεων,
δείκνυσιν αὐτὸν πᾶσι τοῖς ἠθροισμένοις.
τούτῳ προσελθὼν Χριστὸς ὡς ἐγνωσμένος,
αἰτεῖ λαβεῖν βάπτισμα τοῖς ἄλλοις ἴσα.
ὁ δ' οὐ γινώσκων ὅστις ἐστὶν, κ̀ πόθεν,
πτήσσει τὸ πρᾶγμα, πρέσβυν ἡγεῖται μόνον.
ὅθεν κραταιῶς ἀντιτείνει τῷ λόγῳ.
πλὴν ἀλλ' ὑπείκει δεσπότου προθυμίᾳ.
πρέμει δ' ὅμως τὴν χεῖρα, κ̀ φαύει μόλις,
ἄνω θεωρῶν, ὡς ἴλιγγον ἐκφύγοι.
μᾶλλον δ' κἀκεῖ φρικτόν ἄλλο τι βλέπει.
πρεσβεῖ κάτεισιν εἰς γλῶν ὑψόθεν,
ἰὼ θεῖοι πέριστοιχοι ἐκ τῶν χρισμάτων.
φωνὴ δ' ἐκεῖθεν πατρικὴ βροντᾷ μέγα,
υἱὸν καλοῦσα Χριστὸν ἠγαπημένον.
κ̀ μάρτυρᾷ τὸ πνεῦμα τούτῳ προσφερόν,
δι' ὃν κατῆλθεν, ᾧ σεμνῶς ἐφίζανει.
πλωτῷ δ' ἔοικεν ὀξυκινήτῳ φύσει,
πρεσβεῖς γὰρ εἶδος ὡς ἁπλουστέρας.
Σωτὴς δ' ταῦτα κ̀ ποταμὸς ἤρεμα
ἵστᾷ τὸ ῥεῖθρον τῆς δρόμου, κ̀ προσμένει,
ὕπως τιμῶν τὴν Θεοῦ προσοψίαν,
κ̀ τὴν καλὴν κάθαρσιν ἀντιλαμβάνων,
ὡς πρῶτος αὐτὸς τὴν χάριν δεδεγμένος,
ἀρχὴν λήψηται τῶνδε τῶν μυστηρίων.
τοῦτο βροτῶν φῶς, τοῦτο δυτέρα πλάσις,
χάρισμα, κ̀ σφράγισμα, κ̀ σωτηρία.
τοῦτο" κροτοῦσιν ἀγέλαι, τοῖς γηΐνοις

χ̣ρ. κρατοῦσιν
ἤδισα

ἥδιστα συγχαίροντες, ὡς θεουμένοις.
ἀπολαύσεις πολλὰ τῶν λελουμένων.
τοῦτο γὰρ οὐδὲν εἰς ἀμοιβήν μοι πλέον.

Εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ μεταμόρφωσιν.

Φρίξον θεατὰ τὴν ὁρωμένην θέαν,
καὶ σπῆθι μακρὰν, ὑλακτῶς κἀπτόμενον.
μή πως καταιρόφῃ σε Χριστὸς ἐκ νόθου,
καὶ ζημιωθῇς ἁρπικῆς φωτὸς ὀμμάτων,
ὡς Παῦλος ἄλλος ἀστραπῇ βεβλημένος.
ὁρᾷς μαθητὰς ἐνθάδε θεοχειμένους.
οὐ γὰρ φέρειν ἔσχυσι τὴν λαμπηδόνα.
βλέπει δ' Μωσῆς τὴν χάριν σὺν Ἠλίᾳ.
Γνόφος [γὰρ] αὐτοῖς θεοξενεῖ προφήτην. χ. θεοξενοῖ
σὺ δ' εἰ λαλούσης ἐκ νόφου φωνῆς μόνον
θείας ἀκούσῃς, δύστυχεῖς, & θεοσκιοῖ.

Εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου.

Οτῆς γραφῆς νοῦς. ἀλλ' ἄκουε, καὶ βλέπε.
ἰὼ τις δίκαιος Λάζαρος, Χριστῷ φίλος.
τοῦτον θανόντα γῆ καλύπτει, καὶ τάφος.
αἱ σύγγονοι θρηνοῦσι τεθαμμένον.
τοῦ γὰρ φιλανθρώπου ἀγνοοῦσι τὸ κράτος.
πρέσβυν αὐτὸς αἱ δ' Σιωνονωτέρως
κλαίουσι, κωκύουσι, θεαπείλουσί τε·
καθυστερεῖν λέγουσι τὴν προσευχήν.
ὄφελε, φησι, τὴν ἐμὴν ἐκπροσεύξῃ
ὁ δημιουργὸς. ποῦ δ' ὁ τοῦ φίλου πάθος;
ἰδοὺ, σέσηπε, τεταρταῖον βλέπεις,
ἀπεκρίθησαν. καὶ σκῶπτει τεθνεῶτα.

 ὑποκριτὴς

ὑποκριτὴς ἄειτος ὁ ζωηφόρος.
φολῇ βαδίζων δυσφορᾷ, καὶ δακρύᾳ,
ὃς ὑρμοῦ τε δῆθεν αἰτεῖ πλοῦ χάριν.
σὺν ἔργον, ὦ κεφάτιστε, τί βλέπεις δύω;
ἐγγὺς σὴ ὁ μάρτυς. εἰ κελεύσεις γὰρ μόνον,
τρέψῃς ὃ πέλαγος εἰς ἑορτὴν αὐτίκα.
σὸκοιῶν κελεύει. δοῦλος σὴ ἔξω, κράυγασας,
ζῴῳ ἑτοίμως ἐμπνέει τῷ χειμῶνι.
τοιαῦτα Χριστὸς οἶδε ποιεῖν τοῖς φίλοις.
ἐξάλλε᾽ ᾅδου ζῶν ὁ νεκρὸς σὺν τάφου,
καὶ δὴ βαδίζει χειρίαις ἐσφιγμένος.
πλοῦ᾽ ἀλλ᾽ ἀνεῖται, καὶ λυθεὶς ἀποτρέχει,
ὃ δεῖπνον οἱμῶγ σκυθάσων ὁ γλυκάδας,
εἰς ὀξίωσιν πρεσφιλοῦς ἀνεγέτου,
δι᾽ ὃν πάλιν ζῇ, καὶ θεοφῆς ὀφθὴς πάλιν.

Εἰς τὰ βαΐα.

ΑΝοιτε τὰς σὰς, ὦ Θεοῦ πόλις, πύλας,
ἃς ἠγάπησε Κύριος πανυπερφώτως.
ἰδοὺ γὰρ αὐτὸς ἔρχεταί σοι δεσπότης,
πρᾶος, δίκαιος, μέτριος, ταπεινόφρων,
ἔχων ὄχημα πῶλον ὑπελθεῖς ὄνου,
καὶ μαθητὰς σὺν πολλῶν ὁδοιπόρους.
παῖδες πρεσπεμπέτωσαν αὐτὸν ἐν χρότοις.
δεῖ γὰρ τ᾽ ἀγνὸν ἐξ ἀγνῶν τιμὴν ἔχειν.
κλάδους πρεστείτω νικητηρίους
(ὡς τ᾽ πρόπους ᾄδες κατεῖδως ὃ κράτος)
ὁ γ᾽ ἄλλος ὄχλος τοὺς χιτῶνας στρωννύων.
ὕμνοις πρεσάδέτωσαν ἱκετηρίοις
(σωτὴρ γὰρ ἥκει πᾶσιν ὁ ζωηφόρος)

γρ. ὃς τὸ παρόντος ᾄδες κράτος ὃ κρ.

ὅσοι

ὅσοι λαβεῖν θέλουσιν αὐτοῦ τὴν χάριν.
σὺ δ', ὦ ποθνὴ, πῶς ἴδῃ σὰς σαυτῆς πύλας
Σιὼν ἀνοίξεις; ἔνδον ἐμπεπλησμένη
λῃστῶν ἀπίστων, δυσσεβῶν, μιαφόνων,
ὃς ὧδ' ὀνειρος ἐξανιστῶν ῥᾳδίως,
ἄδην τε νικᾷ τοῦτ' ἐντρέπει πάλα.
τοῖς γὰρ φόνου πνέουσιν αἰδὼς οὐκ ἔνι,
κἀμᾶλλον, εἰ φθόνος ἰὼς αὐτοῦ σκοφλέγει.
ὅμως δ' ἄνοιγε, κἀμὲ δέχου ⟨W⟩ δεσπότην.
κἀγὼ γὰρ πρέσει τῶ παθεῖν, οἴμοι, χάριν.
ἐπεὶ περ οἶδε, ⟨C⟩ πάσχων, φεύγειν πάθος.
ὦ δή τις ἡμῖν ἐστιν ἐντεῦθεν φόβος.
ὡσαννὰ τοίνυν, σῶσον εὐλογημένε,
ὅτῳ τρόπῳ σὺ εἰσελαύνων, καὶ φέρων
βροτοῖς ἅπασιν οὐ παθῶν ἀφαρπάγμ.

Εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ζωύρωσιν.

Νὺξ ταῦτα. κἀγὼ ἥλιον κρύπτει σκότος,
ἀχλὺς δ' πλησιοῖ πόντα κἀβαθὺς ζόφος.
πῶς οὖν θεωρῶ, δημιουργέ Χριστέ μου,
ζωυρούμενόν σε; φεῦ, τί τοῦτο; κἀπόθεν;
ὀπτῆρα κόσμου τρισδοκῶν σε μακρόθεν,
νεῶ ὡς καθορᾷ εἰς ἀρᾶς ξύλον βλέπω.
ἀπῆλθεν εἶδος, κάλλος οὐκ ἔχεις ἔτι.
μήτηρ δ' θρηνῶ, κἀσὸς ἠγαπημένος,
μόνοι πασχόντες τὴν τρισὶ μικρὸν σοὶ φίλων.
φοβοῦμαι μαθηταί, κἀπερωτοὶ δ' οἰκέται
μάτην τρεμίζομεν, μεσοῦ δακρύων.
ὦ γὰρ βοηθεῖν ὑποδοῦσι τὴν πάθη.
μέγας δ' ἄπεστι σὸς πατὴρ πρωτοκράτωρ,

μόνον

μόνον λιπών σε ζωῦτα πάσχειν, ὡς λέγεις.
καίτοι σε ξύπτες οὐχὶ λειφθῆναι μόνος,
ζωόντος αὐτὸ καὶ τιμῶν πάσχοντί σοι.
ἀλλ' οὐκ ἄπεστι. πνεῦμα γὰρ σὸν λαμβάνει,
ζωθυδοχῆν τε, καὶ ζωὸν σοι, καὶ φέρον
ὁδὸν τελευτῶν ἡγαπημένου βλέπειν.
" δεῖ γάρ με, δεῖ σοι ζωθῆναι θεργέτα, χ. δεῖ με ζῆν.
ὡς συμμεταίχω τῆς ἐγέρσεως πάλιν.
ὅπως ἔδοξε. τοῦτο τῆς εὐσπλαγχνίας
ὑμῶν πρὸς ἡμᾶς ἡ μεγίστη χρηστότης.
εὐγνωμονοῦμεν. πλεῖον ἔσχομεν ἐκ ζάφου.
πεύσεις ὃ πρώτως. ἥλιος γὰρ ἐνθάδε,
ὁ πρὶν ζοφωθεὶς, καὶ χρυσεὶς εἰς ζωὴν χάριν,
ἔλαμψε φαιδρὸν αὖθις αὖθ' ἑωσφόρῳ,
σὲ ⓦ μέγιστον ἥλιον προμιμούμενον
ἐκ γῆς " ἀΐσσειν, φῶς τε πέμψειν αὐτίκα. χ. αὐτὰ-
ἰδοὺ μὴν οὗτος λάμπουσα καί σε, Χριστέ μου, χειν,
ὥσπερ τὸ σὸν πρόσημα τιμῶν ἡμέρᾳ,
δι' ἧς ὁρῶμεν τοῦσδε τοὺς θείους τύπους,
καί σοι ζωαναστάσιμον ἐκ γῆς καὶ ζάφου.

Εἰς τὴν θεοτόκον δακρύουσαν.

Τί πάθος δέσποινα, καὶ σὺ δακρύεις;
ἐς τίς βοηθὸς τῶν πρὸ ἡμῶν δακρύων,
εἰ καὶ σὺ πάσχεις ἄξια θρηνωδίας;
τίς ἐλπὶς ἄλλη; τίς παράκλησις; φράσον.
καὶ μὴν ἐγείρω σε μᾶλλον εὐθύμως ἔχειν, ἴσ. πάθος
αἴθε φθάσῃ χρηστὸ " τέλους προσχεόμενον.
ἄλλοις γὰρ ἄλλο φάρμακον σωτηρίας,
ἐμὸν δ' πένθος κοσμικὸν πένθους λύσις.

Εἰς

Εἰς τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ζωηφόρον ἀνάστασιν.

Σκότει, σκότει ὁ θαῦμα τοῦ τεθαμμένου,
ἕως θεατὸν ἔστι, πρὶν φανῆναί μοι.
μή πως ἀπιστῆς ὕστερον λαλουμένῳ,
θέλων σεσάρωσιν τοῖς ὑπὲρ φύσιν, φύσιν.
τοίνυν, μαθητὰ τῶν ἀπορρήτων, ὅρα
καὶ ζωντα Χριστὸν αὐτὸς. βᾶγε τοῦ τάχους.
ὡς ὀξὺς εἰς ἔγερσιν ὁ ζωηφόρος,
τάφον κατοικῶν νεκρὸς οὐκ εὐπρεπίζεται.
τετήρηται ζῶν, ὑπὲρ τετέλεσται βλέπεις,
καὶ ζωοποιῆ τεταμένος φίλοις.
νεῦ δ' ἐξαναστὰς τοῦ μυστηρίου ἑλκύει
χερσὶ κεναταῖς ἐκ παλαιῶν μνημάτων.
σεσῶσται δ' ἀνορθοῖ τὸ σεσηπὸς πάλαι
ἔπειτα τὸν βεβῶντα τόνδε προσβύτην,
μεθ' ὧν ἅπασαν ἐξεγείρει τὴν φύσιν,
δι' ὧν κατῆλθεν μέχρι σαρκὸς καὶ τάφου,
ἄδην πατὴρ τύραννον ἀνθρωποφθόρον.
πλὴν ὡς ἀπαρχὴν τοῦ μόνου τοῦ σοῦ δέχου
Ἀδάμ, Δαβίδ τε, καὶ σοφὸν Σολομῶνα,
ὃς ἡ γραφή σοι ζωντας ὧδε δείκνυει,
ὡς τοῦ διδόντος τὴν ἕτερον πατέρας.
αὐτὸς μὲν οὖν τοῦ ἀνδρὸς οὐ νεκρὸν ἔχεις,
Εὖαν γυναῖκες, τὴν ἀπόντων μητέρα.
ὅτοι ὑπὸ τυφλούμενοι οὐ φόβου τέως
θεουργοὶ μάταιοι, δυσμενεῖς ὑπηρέται.
βάλλει γὰρ αὐτοὺς ἀγραπαῖς ὁ δεσπότης,
ὡς μὴ θεαθῇ δυσμενῶν ὄψις πάλιν.
σὺ δ' ἀξιωθεὶς ὧν ὁρᾷς θεαμάτων,

ὀπτικρότησον. σὴν δὐάπλασιν βλέπεις.
ϗ χαῖρε, χαῖρε, πάλα τῦτο Κυρίου.

Εἰς τὴν ψηλάφησιν.

Χριστός, μαθηταί, Χριστός ὄντι ϗ πάλιν.
θαρσεῖτε, μὴ χλονεῖσθε τῇ ξένῃ θέᾳ,
μηδ'" πλοεῖσθε ταῖς ἀδήλοις εἰσόδοις.
οὐδεὶς γὰρ ὑμᾶς ὤψατ' κεκρυμμένους.
ἀλλ' αὐτὸς ἀχράντητον εἰληφὼς φύσιν,
ὅπου διέδρα ϗ πάφον κεκλεισμένον.
ἀλλ' ὦ τί τῦτο;" νῶν γὰρ ὥσπερ ἠθόμην
οὐχ ὅδε ὁ πρὶν βύσμος δημηθεὶς;
οὐ κάτω νένευκεν ἐκπεπληγμένος;
ἡ χεὶρ ὑ ναρκᾷ, ϗ" παρειμένη τρέμει,
πλευρὰν φλέγουσαν ψηλαφᾷν ὡρμημένη.
Χριστὸν θεοδήλως, ὦ φιλοθεάγμον, βλέπεις,
ὡς ἡ παθοῦσα μάρτυρᾶσαι δείλια.
νῶν οὖν πέπεισο, ϗ λιπὼν τὸν πρὶν λόγον
θαύμαζε, ϗ κήρυττε τὸν ζωηφόρον.

ἵσ. ποιᾶσθε ταῖς ἀδήμοις

ἴσ. νοῶν γὰρ δ' παρεχόμην.

ἵσ. παρειμένα

Εἰς τὴν ἁγίαν τῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν ἀνάληψιν.

Οὐκ ἔνι ὁ Χριστὸς ἀρχικῶν ἐκ σπερμάτων,
κἂν κάρξ θεοῦ λέγηται μητρικῶν ἐξ αἱμάτων.
ἀλλ' ἐκ Θεοῦ φύς ϗ καταλθὼν ὑψόθεν,
εἰς ὕδρωσις δῦσι θεοὺς Θεὸν πάλιν,
ϗ σῶμα θεῖον ἐκ ταφῆς ἀφθαρτίσας,
φέρει ζωὴ αὖτῳ, ϗ καλύπτει νέφει.
ὅτοι δ' ἄνω βλέπουσιν ἐκπεπληγμένοι,
ϗ χεῖρας ἐκτείνοντες ὡς θεὸν αἰθέρα,
ζητῶσιν ὥσπερ τὴν ζωὴν ἐκ πόδου,

φίλοι

φίλοι μαθηταί, ϗ τεχθέσα πρὸ τέκνος.
ὅθεν καταστέλλουσιν αὐτὸν ῥήματα
λόγοι τε σοφοὶ ἀγγέλων θ' ἁγγέλων,
ὅτω, λέγοντες, χειτὸν ἥξειν ϗ πάλιν,
ὥσπερ κατῆλθον ἄρτι γῆθεν ἁρμένον,
πέρας γὰρ εἰς τοῦτο τὸ μυστηρίου.
τοιοῦτα τοι δηλοῖ ὁ γραφεὺς τῶν εἰκόνων
τύποις διδάσκει τὴν ἀλήθειαν σέβων.

Εἰς τὴν ἁγίαν πεντηκοστήν.

Τὴν ἑβδόμην τε, ϗ μεγίστην ἡμέραν
γράφει τοῖς ἀκριβείαν ἡ σοφὴ τέχνη,
καθ' ἣν τὰ φειδὰ ἦσαν ματαιότητα τάδε.
διάβολόν τι τοῦ ἀποστόλους φέρει.
ἄφνω δ' ἀΐων ἦχος ἐμπίπτει μέγας,
ϗ φῶς τε, ϗ πῦρ συνάπτοντα τὰ ὁρώμενα,
γλώσσας ἀπειλοῦντα τὰ ὁρώμενα,
ἃς οὐκ ἔγνω τις γηγενῶν πλὴν σὺ θάδε.
τούτων δ' ἕκαστος τοῖς παροῦσι ποικίλας
φωνὰς δίδωσι τοῖς πρὸ οὗσι ποικίλας,
ἄλλος τοῖς ἄλλοις ἐκλαλῶν τὴν νεῦ χάριν. γρ. ἐκλαλεῖν
ἡ Σιὼν δὲ τοῖς ὄθνεια τὴν ὄχλον
διδασκάλους δείκνυσι τοῦ καθημένους,
ἅπασιν αὐτοῖς τοῖς λαλουμένοις γνησίως,
εἰ ϗ Σιὼν ἦλθον ἐκ γηγενῶν ἀλλοθρόων.
πλήθη γὰρ ἐθνῶν εἰσι συμμεμιγμένων.
σὺ δ', εἰ ξενίζῃ τοῖς τῆς θέας ξένον,
ἄκουε, ϗ πίστευε τοῖς λαλουμένοις,
ϗ δοὺς σεαυτὸν τοῖσδε τοῖς πνεύμασιν,
θεῖον τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δόξασόν μοι, γρ. Θεοῦ τὸ

ὃ ταῦτα πάντα θαυματουργῶν ἐνθέως,
φῶς, πῦρ, πνοιώ τε, καὶ σοφοὺς ἀγραμμάτους.

Εἰς ϖ Ηλίαν τὸν προφήτην ἐπὶ τῷ κόρακος.

ΖΗλωτὰ παιδοθύτην μακροθυμίαν,
καὶ μὴ ὃ πῦρ ἀνῆψεν, ἀλλ' ὕδωρ βρέχει.
καί σε τρέφει κόραξ γὰρ, ὃ καταφλέγει.
ὅταν διδαχθεὶς ὡς κακὸν λιμὸς μέγα,
ἀφῆκε τὸν γλῶν, καὶ τὰ γῆς ζῶα τρέφε.
χρῄζεις ἔφης γὰρ καὶ σὺ τοῖς ἄλλοις ἴσα.

Εἰς τὸν ἅγ τὸν ἅγιον Παῦλον καὶ τὸν Χρυσόστομον ἰσοείδη.

Σίγα θεατά, ϵ βραχὺ μεῖνον χρόνον,
μή πως ταράξῃς τὸν καλὸν Ζωσιμᾶν,
καὶ ζημιώσῃς κόσμον ἐνθέους λόγους.
ἐξ ὁρμωμένου γὰρ ἀρτι τούτου τὸ τείτου
ἥκει κομίζων Παῦλος ἀθλοφόρος.
κἀγὼ ὁ χείρων τοῦ γραφῆς ἐπουργάνου
οἰκουμένης ὃ θαῦμα, ὃ χρυσοῦν στόμα.
ζήλου, ὃ λοιπόν, οἷον τοῦ τῶν θυρῶν βλέπεις,
τούτῳ τε Ζωθαύμαζε, καὶ συγχαρτέρει.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον.

Η γλῶσσαν ἀνδρῶν πῦρ πνεύσῃ ζωγράφε, γρ. ἡ γλῶσσα
μόνῳ ἀφῆκας δ' ὑλακτηθεὶς τ' φλόγα; νευρῶν
ἢ πάντα τολμᾷ τοῦ σοφοῦ γράφεις καὶ ὃ φθέγγεται;
καὶ φθέγγεται μὲ, καὶ λαλῇ τ' δαιμόνεσιν,
ἅτις ἔστιν ἰχνόφωνος ἐξ ἀοσίας.
ἐμοὶ ὃ λῷστον. ὃ γὰρ ὃς προσκόμμων.

νεῶν

νῦν οὖν ἐποχὴν, γνώσομαι τί μοι λέγῃ.
βαβαί. καταφρονῶ με πείθῃ τῶν βίων.

Εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεολόγον.

ΤΙ σοι δ' ὁ Σιών οἱ βλέμμα βούλεται, πάτερ;
λέξῃ τι χρηνὸν ἐκδιάζῃ μοι τάχα.
μὴ δῆτα. πῶς γὰρ ἀνθρώποις ξένον.
ἐγνώρισαν φθάσαντες ἢ σοί μοι λόγοι.

Εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον.

ΕΠιπρέπει σὺ σεμνόποιος ὠχρότης
ἐξ ἐγκρατείας τῷ σοφῷ διδασκάλῳ.
μὴ εἰ λαλήσει (ζῆν γὰρ δοκῶ καὶ τύπος)
πυφὴ δ' ἐρῆμα, φαιδρότης, καὶ τερπνότης.
ὁκοῖον ἢ χεῖλη πρὸς λόγους κινῇ, πάτερ,
τοὺς καὶ λίθους θέλγοντας. ἀλλὰ μὴ λέγε,
ἅπερ διδάσκων εἰς σιωπὴν ἄγῃς.
δάκνειν γὰρ οἶδε ταῦτα (κἂν σιγᾷ μόνῃ)
τοὺς ἕλκεσι βρύοντας, ἐξ ὧν ψυχότης,
πρὸς ἣν ἐπαρκεῖς καὶ γραφεὶς ὅτῳ μόνον.

Εἰς τὸν τρεῖς ἅμα.

ΤΡιὰς μὲ βῦρεν ἰσαρίθμους συμμάχους
ἀθρμάχοις δ' ἔστησε πίστις ἐνθάδε,
δυάξιον κρίνασα, καὶ πόρρω λόγου,
ὧν τοῖς λόγοις σιωπᾷ, μὴ καὶ τοῖς τύποις.
ὅθεν γραφέντες ζῆν δοκοῦσι, καὶ λέγειν
ἅπερ φέρουσιν αἱ θεόγραφοι βίβλοι.
ταύτην ἀμοιβὴν τοῖς διδασκάλοις νέμῃ
βύνους μαθητὴς, οἰκέτης Ἰωάννης.

τὸ ταῦτα πάντα θαυματουργῶν ἐνθέως,
φῶς, πῦρ, πνοιὼ τε, καὶ σοφοὺς ἀγραμμάτους.

Εἰς τὸν Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην ἐν τῷ ὄρει Χορὴβ.

Ζηλωτὰ παιδοκτόνοις μακροθυμίαν,
καὶ μὴ τὸ πῦρ φέρωθεν, ἀλλ' ὕδωρ βρέχει.
καί σε τρέφει κόραξ γὰρ, ὃ καταφλέγει.
ὅθεν διδαχθεὶς ὡς κακὸν λιμὸς μέγα,
ἀφόβως τὴν γλῶν, καὶ τὰ γῆς ζῶα τρέφε.
χορήγεις ἐφῆς γὰρ καὶ σὺ τοῖς ἄλλοις ἴσα.

Εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον καὶ τὸν Χρυσόστομον ἰσοείδη.

Σιγᾶ θεατὰ, τὸ βραχὺ μεῖνον χρόνον,
μή πως ταράξῃς τὴν καλὴν Σιωπησίδα,
καὶ ζημιώσῃς κόσμον ἐνθέους λόγους.
ἐξ ὑρμοῦ γὰρ ἀρτι τοῦτος τῷ τείχει
ἥκει κομίζων Παῦλος αἰθεροδρόμος.
καὶ ὃ χεῖρα τοῦς γραφῆς ἐπουργάνου
οἰκουμένης τὸ θαῦμα, τὸ χρυσοῦν στόμα.
ζήλα, τὸ λοιπὸν, οὗ τοσὸν θυρῶν βλέπεις,
τούτῳ τε Σωθαύμαζε, καὶ συνκαρτέρει.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον.

Ἡ γλῶσσαν θύρων πῦρ πνεούσῃ ζωγράφε, γρ. ἡ γλῶσσα
μόνῳ ἀφῆκας βλαβηθεὶς τῇ φλόγα; νευρῶν
ἢ πάντα τολμῶν τοσοτρόπους καὶ τὸ φλέγον;
καὶ φθέγγεται μὲν, καὶ λαλεῖ παδαινέσεις,
ἀνὴ ἔστιν ἰσχνόφωνος ἐξ ἀσιτίας.
ἐμοὶ τὸ λεῖπον. ὃ γὰρ ὃς πλεονάζων.

νεῦρῳ

νῦν οὖν ὑποσχών, γνώσομαι τί μοι λέγῃ.
βαβαί. καταφρονῶ με πείθῃ τῶν βίων.

Εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεολόγον.

ΤΙ σοι δ' Ζιώνιον βλέμμα βούλεται, πάτερ;
λέξῃν τι καινὸν ἐκβιάζῃ μοι τάχα.
ἀλλ' οὐκ ἀν' ὕψος. πῶς γὰρ ἀνθρώποις ξένον.
ἐγνώρισαν φθάσαντες ἐν σοί μοι λόγοι.

Εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον.

ΕΠιτρέπει τις σεμνόποιος ὠχρότης
ἐξ ἐγκρατείας τῷ σοφῷ διδασκάλῳ.
ἀλλ' εἰ λαλήσει (ζῆν γὰρ δοκῶ κἀν τύποις)
τρυφὴ δ' ἐρῆμα, φαυλρότης, καὶ τερπνότης.
οὐκοῦν σὰ χείλη πρὸς λόγους κίνῃ, πάτερ,
σοὶ καὶ λίθους θέλγοντας. ἀλλὰ μὴ λέγε,
ἅπερ διδάσκων εἰς Ζιωναίθην ἄγῃς.
διδάσκειν γὰρ οἶδε ταῦτα (κἂν σαίζῃ μόνῃ)
σοὶ ἕλκεσι βρύοντας, ἐξ ὧν ζυγότης,
πρὸς ἣν ἐπαρκεῖς καὶ γραφεὶς ὅτῳ μόνον.

Εἰς τοὺς τρεῖς ἅμα.

ΤΡιὰς μὲ βῦρεν ἰσαρίθμους συμμάχους
ὁπλομάχους δ' ἔστησε πίστις ἐνθάδε,
ἀνδρῶν ἄξιον κρίνασα, καὶ πόρρω λόγου,
ὧν τοῖς λόγοις Ζιώνεσι, μὴ καὶ τοῖς τύποις.
ὅθεν γραφέντες ζῆν δοκοῦσι, καὶ λέγειν
ἅπερ φέρουσιν αἱ θεόγραφοι βίβλοι.
ταύτην ἀμοιβὴν τοῖς διδασκάλοις νέμῃ
βίνους μαθητὴς, οἰκέτης Ἰωάννης.

Εἰς τ̓ ἅγιον Νικόλαον.

Ἄγιόν σε κράτω σε προσκυνῶ τε, κ̀ βλέπω.
Ἅγιον κράτω σε. σὸν γ̓ σῶμα κ̀ τόδε, χ. θαῦμα
ἀνὴρ ἀναργῶς πρεσβύτης. ὃν χρωμ̀ ἐκ
σαφὲς τὸ σῶμα. πνεῦμα δ̓ ἀΰσοι, κ̀ λόγον
ἐμὸν πρέσχον, ἐν λαβῇ κατηξίους.
ὕτως ἔχειν πόθος με πείθει, κ̀ λέγειν.

Εἰς τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον τὸν ἐν τῇ χρ. ἐν τῷ
κά. Μαΐου. καμήλῳ.

Κόσμῳ νεκρωθεὶς, κ̀ Θεῷ ζήσας, πάτερ,
ἀπεκρίθης ζωὴν, κ̀ θανὼν ἀΐδρεύθης.
κράζεις γ̓ σιγῶν, κ̀ βοᾷς ἐκ τοῦ τάφου,
σάλπιγα τοὺς σοὺς θαυματουργίας ἔχων.
ἐντεῦθεν ὁ ὁρῶν πᾶσιν ἠγνοημένους,
νεῶ κ̀ βασιλῆϊ προσκυνητοὺς ἑλκύεις,
ὧν ἔρχεται ἡ σέβουσα τὸν σὸν χάριν
(πρῶ τερπνὸν ὕλης, κ̀ τέχνης πρῶ ποικίλον)
φέρουσα, κ̀ πέμπουσα τοὺς θεομένους.
δι᾽ ἧς ἄρισα τὸν νοητὸν σε δίδως
δόξαν θεωρεῖν ἐν Θεῷ κεκρυμμένῳ,
ἕως πρὸς αὐτὸν τοὺς πρὸς ἀξίαν λάβῃς.

Εἰς τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους.

Ἰδοὺ τί τερπνὸν, ἢ γέμον θυμηδίας,
ὡς ἀδελφῶν φιλτάτων ξυνοικία;
ἰὼ ἡ πρόδουσα μάρτυρας τούτοις σάσις,
καθ᾽ ἰὼ ὁμοῦ ξυνεῖσιν ἀγεγραμμένοι.
ἀναφλυσεῖ μὲ ὁ ζῆλος τοῖς συσσόνοις,

τέχνῃ

τέχνη τ' ἰσθοὶ, θαυματυργοὶ ὄ πλέον.
ἰὼ οἷων θέλεις ἄμιλλον ἐξαιτῦ χθόνι.
θεία γὰρ ἐγεὶς εὐτυχὴς ὄ ἡ τέχνη.

Εἰς τὸν ἀνδείδην τῦ Χρυσοστόμυ, & τὸν τ' ⳩ Ἀδέλφιον ἰσοείδη. χ. ἀνδίαν

Τὸν ἀγέλεον μθὼ ἐν βεστοῖς ὁ θρεσβύτης
ζητῶν ἔκαμνε, ἡ ποθῶν ἐδυσφόρει,
ἐπεὶπερ εἶδεν ὡς βεστὸν τεθνηκότα,
ὕτω τε νεκρὸν θεὸς ταφὼ ἀπηγμθόν.
ἐν ὐραιοῖς ὄ τὸν ποθούμθον βλέπει,
τῦ θεοσκιωτοῦ σφόδρα πλησίον θρόνου.
ἔστ' θρέπων γὰρ ἰὼ Ἰωαννὴ τόπος,
ἰὼ τοῖς Χερυβὶμ ὡς ἐγγὺς τεταγμθός.

Εἰς ⳩ ἀρχάγελον Μιχαὴλ.

Φῶς, πνεῦμα, ἡ πῦρ, οἶδα μθν σὸν ἄγελος,
πνυτὸς πάγης τε, ἡ πάθυς ὑπερτέρυς.
ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τῶν ἀύλων ταγμάτ.
ὼ πίστις, οἵα θαυματυργεῖν ἰσχύεις;
ὡς ῥᾴδια μορφοῖς τὸν ἀμόρφωτον φύσιν;
πλὼ ἡ γραφὴ δείκνυσι τὸν τετραμμένον,
ὐχ ὡς πέφυκεν, ὡς δ' ἔδοξε πολλάκις.

Εἰς τὸν ἀπασμὸν Πέτρυ ἡ Παύλυ.

Ἐξισόρει μοι, Παῦλε, τὸν μέγαν Πέτρον.
ἐλέγεις γὰρ ἐλθὼν εἰς Σιὼν τῦτο χθόνι.
δίδυ ὄ ἡ φίλημα σύμβολον πόθου, χ. σύμβολον
θεσπλακεὶς ἥδισα τῷ ποθουμθόῳ·
ὐ δ' ἀπασαν ὄ ἡ σύ, Πέτρε, γνησίως

τὸν

τὸν σὸν διώκλιον, τοῦ πάλαι λυθεὶς φόβου.
ἐπεὶπερ ὕπνος εἶδες ἠλλοιωμένον.
Χριστοῦ μαθητὴς ὄντι, καὶ ζήλου πνέει.
ἀλλ' οὐκ ἀπειλῆς, ὡς πρὸ τούτου, καὶ φόνου.
ὅθεν σωφρονῶν προσλαβοῦ τὸν ἡμιάδην,
σκέπεσθε κοινὴν σκέψιν, ὡς σεσωσμένοι
χειρὶ προδεικνύοντι τὴν οἰκουμένην.

Εἰς τὸν Φοντῆκα.

Τοῖς ὑψίοις ἔχοντα, δέσποτα, θρόνον,
καὶ γῆν πατοῦντα, καὶ τὸ πᾶν πληροῦντά σε
ἐν ταῦθα πίστις θύσεβὴς προσεγράφη,
ἣν σοι προσφέρει καρδία γεωργίου.
ὃς αὐτάδελφον δ' ἐτυχῶς αὐχεῖν ἔχει
πιστὸν Μιχαὴλ, τὸν νέον γῆς δεσπότην.

Εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον ὑπαναγινώσκοντα, καὶ Λουκᾶν καὶ
Τιμόθεον προτρεπόμενα, καὶ γράφοντας.

Ὁ ζῶντα Χριστὸν ἐν μέσῃ ψυχῇ φέρων,
ἐκεῖθεν ἕλκει τοὺς ἀπορρήτους λόγους.
ὃς καὶ διδαχθεὶς, σκέπεται πῶς ἐκφέρει.
τοῖς ἀξίοις γὰρ πᾶσιν ἐξεστὶν θέλειν.
ἀλλ' ὦ πρόντες θύφυλες ὀξυγράφοι
ὡς μυστικοὺς γράφοιτε τοὺς λόγους τέως.
φθόνος γὰρ ὕπνῳ μὴ πεσὼν εἰς ὄλεθρον,
καὶ πᾶσαν ἐπλήρωσεν ὑστέρου κτίσιν.

Ἐπίγραμμα εἰς τὸ τῆς χειμῶνος λόγον.

Σοὶ τοῦτο πλεκτὸν δῶρον ἀκηράτου τέφος
λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω.

ἀλλότριον

ἀλλότριον πρόσφθεγμα, σοὶ μάλα πρέπον.
ἄπαντα γὰρ σὰ δοῦλα κἀξ σοῦ τῶν ξένων.
λέγων ὁ λειμών, τῆς Εδέμ φυτὰ τρέφων,
βρύων τε πολλοῖς ἄνθεσι, κἀ ποικίλοις,
ὧν ἡ μυρσίνη τιν' κάλλει ὥρᾳν χρόνος,
ἡδὺ ἄλλος ὀδεὶς τὴν χάριν φθείρει τύπος.
ἀλλ' ἐίσαει θάλλει τε, κἀ λάμπει πλέον
τῶν ἀρτι φαιδρὸν ἐξανισχόντων ῥόδων.
ὅκοθεν ἐδρέφθησαν ἡμῖν κἀ τάδε,
τοῖς νεῶν γεωργεῖν αὐτὸν ἀξιοῦσθαι λόγοις.
ὅκοθεν οὗτος ὁ τέφανος ἐπλάκη.
οὐκ ἀξίως μὲν (κἀ γὰρ ἡ [ἢ] πρῶν τόδε
ἐπάξιον σε) τῇ πόθου δ' ἐπαξίως,
ὃς πᾶσαν ἐίσενεγκεν ἰσχὺν ἐνθάδε,
οἷς εἶχε, νικᾶν τὸν ἀφθονον θέλων.
σὺ δ' ὡς ἐὰν αὐτὸν εὐμενὲς ἐλέσθαι μοι,
δέχου πρὸς ἡμῶν ὡς βασιλὶς μὲν τέφος,
ὡς τῇ λόγου μήτηρ δ', ὃ ὡς τῶν λόγων,
τῆς δουλικῆς τε χειρὸς ἀντειλημμένη,
εὐθυνε ὡς σέ, κἀ δίδου πρὸς ἡσύχου,
ὡς δύ' σε λαμπρὸς ὦ φέρει τέψῃ τέφει.
εἰ δ' οὖν ὃ δῶρον δόξιας σῆς ἄξιον,
αὐτὴ "σεαυτὴν εὐφρεπῶς τούτῳ τέφε, χρ. τε σαύτὴν
ἢ μᾶλλον εὐφρέπειθι αὐτὴ τῷ τέφει τῷ
ὡς σωφρούσεως σῆς ἀξιωθῆναι δίδου.
ἡμᾶς δ' ὁδὸν λόγοις σε ὑμῶν ἅμα μόνοις,
ἔργοις σὺ πάντως αὐτὸ μᾶσον πλέον.
οἴκῳ τε τῷ σῷ γειτονοῦσας ἐνθάδε,
κἀ τῆς ἐκφ σε τῆσον ἐκλεῖ οἰκίας,
ὧν ἀμφέποισιν ὦ χορεὶ τῶν ἀγέλων,

ἰῶ προσκυνοῦσι πᾶσα τάξις τῶν δύω.
Τούτῳ ἀμοιβὴν τὸν πόθον, καὶ τὸν λόγον
λάβοιμεν ἐκ σοῦ, καὶ ὁ τῆς δόξης τέφος·
κἀν τούτοις μεῖζον ἢ καθ' ἡμᾶς ἐλπίσαμεν.

Πεζόγραμμα εἰς Ὧν προὶ τῶν ἀγγέλων λόγων.

Κἂν ἄλλο μᾶζον" ὑπόθωμαι τι προσφέρειν, — ζ. ὑποθωῦτι
ὡς Ⓐ ῥέοντες ταῖς βαρυπλούτοις δόσεις,
ἐφεισάμην ἂν ὕδατος ὡς τιμίου·
ὡς ἧμιον μᾶλλον ἢ σὲ προθυμίᾳ
ἰῶ'γκα δῶρον" προσφιλὲς τοῖς τιμίοις. — ἴσ. προσφερὲς
ἀλλ' οὐδενός μὲ ἔχον ἄλλου φθονίδα,
οὐδεὶς σ' ἔπεισε τὸν ἐμὸν ψυχὸν ἔρως
τῶν γῆν ὁρώντων, καὶ μιμούντων ὧδε,
πλοῦ ἢ μόνων λόγων τε, καὶ μαθημάτων,
ἀ μοι Σωτῆρος Ⓐ μακροὶ μόλις πόνοι,
ὑμᾶς Σωτῆρας προσλαβόντες γνησίους,
ἐξεστράτηγοι τῶν ἀΰλων τάγματων.
ὅθεν τενὸς μοῦ εἰμί τ' ἄλλα, καὶ πένης.
τῆς σ' οὖν προσούσης κλήσεώς μοι μετεῖδον
ἔλεσθε μοῖραν, ὦ Θεοῦ προμάχαται,
καὶ τὸν χάριν δέχεσθε τῆς Σωτηρίας.
λόγος γὰρ ὑμῖν οὗτ' ἀντὶ τῶν λόγων,
ἐκ τείτονος δώρημα μετειωτάτου,
ὃς ἐν τὸν ὑμῶν οἶκον ἐκ τοῦ πλησίον
κἀλλιστον ἐστεύφημα προσβλέπειν ἔχων,
ὑμᾶς δι' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρ ἐνταῦθα φέρω
δόκησ θεωρῶν, ἀστραπηβόλοις ὅλοις,
δειχνύοντας εἰς γνώρισμα τῆς πρόσεισίας,

φωτὸς

Φωτὸς γὰ κύκλῳ πᾶντα πεπληρωμένα.
ὃ δὲ πρὸς ἡμᾶς τοῦ δυαλξίους φθάσαν
εἰς τοῦτον ὠδήγησε τὸν βραχὺ λόγον.
ἀλλ' αὐτὰ τοῦ ῥέοντος εἰς αὖθις λόγου,
τοῦ ζῶντι, καὶ μένοντι συζήσοιτέ μοι, χρ. μοι,
καὶ τῷ καθ' ὑμᾶς δόξαν αὐτὰ τῆς κάτω χρ. ἡμᾶς
πολλοῖς μᾶλλον τῷ ἄνω δείξοιτέ μοι.

Εἰς τοὺς λόγους τοῦ προλόγου τοὺς μὴ δυα-
γνωσκομένους.

Τίς ὁ θρασυπρεπὴς προφήτης εἰπεῖν τοὺς λόγους
ἤκουσα τούτους δυσγνωσκομένους;
τίς χρυσολαμπὴς φῶς καλύπτει γωνία;
τίς ἀστέρας λάμπουσας ἐκρύπτει νέφει;
τίς μαργάρους σήσουσας εἰς γῆν χωννύει;
φεῦ κλήσεως μὴ βασκάνου, ψευδώνυμε,
εἰ δ' ἔργον εἶχε, ζημίας παγχρημίου.
νεῦ δ' (οὐ γὰρ ὅσιν ἔργον, ἀλλ' ἄλλως λόγος) χρ. ἄλλος
τὸ φῶς ὀφείλω, φαῖνον ἐν τῇ λυχνίᾳ,
πᾶσι προχείλω, πᾶσι κοινῇ λαμπέτω,
ὅσοι βλέπειν ἔχουσι τῶν ἄλλων πλέον.
ὡς εἴτε πρώτης εἶχεν εἰδέναι τάδε,
εἴτε προσεῖχεν τοῖσδε πάντες τοῖς λόγοις.
οὕτω γὰρ ἂν προχείρως ἡ σωτηρία
πᾶσιν ἅπασιν, ἐκ μιᾶς ταύτης βίβλου.
ἔχω γὰρ εἰπεῖν ὡς σοφοὺς ποιῇ, μόνη χρ. ἐγὼ
ἀκούσασα προῆς παίδευσιν ἀθέοις ὅλως.
πλήρης μὲν ὅτι δογμάτων ἀποκρύφων,
πλήρης δ' θείων, καὶ σοφῶν μυστηρίων,
πλήρης δ' χρηστῶν ἠθικῶν διδαγμάτων,

πλήρης δὲ χημφῶν τεχνικῆν μαθημ^{τx},
μουσεῖον αὐτόχρημα, γνῶσιν ἐμπνέον.
ταύτης ἀμέμπτον τὴν γραφὴν καταρτίσας,
πολλοῖς τυφλὸν τοῦθ' ἡνίκα μὴ κενουμένοις.

Πεζόγραμμα εἰς τὸν νόμους.

Ὦ Κόσμε, κόσμε, τ̃ κακῶν ὁ χωλίον,
πλῆρες γαμψὸν δαψιλεῖς μοχθηρίας,
θάλασσα μεσὴ συμφορῶν τεκμηρίας,
ὅσοις δεδηγεῖς, καὶ τυχὸν συνεργίας,
ὡς ὀψὲ γοῦν ἥδιον σαυτῷ βελτίων,
εἰλικρὰς ὄφελες εἰς διόρθωσιν πλέον.
ὦ πολλὰ μοχθήσαντες δῶν θεσπίοι μάτην,
καὶ πολλὰ φθονήσαντες δῶν θεσπίων χάριν,
ἵνα τρέποντα ζῶμεν δῶν θεσπίοις βίον.
ὦ δογματισταὶ καὶ σεμνοὶ νομοχάφοι, χ. μονο-
σύμπνοια κοινὴ πατειχθὲν φθονημ^{τx}, χάφοι
φύσημα δήμων, ἀξίωμα συγκλήτων,
γνώμη σοφῶν τε, καὶ νόμοι βασιλέων,
φαύλων κολασταὶ, τ̃ καλῶν ἐπαινέται,
λύμης διώκλαι, τοῦ σάπαι σωτηρίας,
οἷς ἠκρίβωτ' πᾶς τοῦ μηθείας τύπος,
ὑμᾶς μὴν οὐδὲν ἐλλιπόντας ὧν ἔδει
τοῦ ὀρθότητα τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ αγμ^{τx}
ἔχει κρατήσας, καὶ καλύψας ὁ χρόνος.
θηκτὸν γὰρ οὗρεν ὐκατέργασον φύσιν.
ἢ δ' ἔστιν ἀκρότητος ἡ πορεία,
καθ' ἧς ἀτοφίλοι, καὶ κενοὶ πόνητες πόροι
ὑμῖν κατεβλήθησαν, ἐν πολυτρόχῳ.
ἃ γὰρ πέφυκεν ἠρεμεῖν ἡ φθορά,

ἀεὶ

ἀεὶ γ' ποιῆν μᾶλλον ἢ πάσχειν θέλει.
ἀπρωτός ἐστι τοῖς φόβοις τῶν δογμάτων,
ἀληπτός ἐστι τοῖς βέλεσι τῶν γραμμάτων·
μᾶλλον δὲ τοῖς μὲν γωνίας σκότος τόπος,
τῆς δὲ τροχοῦ ἄκρα γῆς ὁ πρώτολμον θράσος.
οὐκ οἶδε κάμνειν, ἢ δαμάζεται πόνοις,
οὐκ οἶδε νικᾶσθαι, οὐ μαραίνεται χρόνῳ.
μᾶλλον μὲν οὖν ῥώννυσιν αὐτὸν ὁ χρόνος.
τόλμης γὰρ ἤδη, καὶ θράσους πεπλησμένη
ἕλκει, σπαράσσει, καὶ ταράσσει τὸν βίον.
ἀλλ' τὰ πρῶτα, κἀφέρει, κἀσυρέφει.
ἀμήχανόν τι δεινὸν ἀνθρώποις ἔφυ.
καὶ τῶν φονέων τῶνδε κάρτος ἡ βλάβη.
τὸ θηρίον γὰρ ἀγριαίνεται πλέον,
ὥσπερ λέοντες ἐξ ἀμυδρῶν νυγμάτων.
πῖς οὖν φυγὴ τὸ συμφορᾶς ἀμηχάνου; γρ. πλέον
μία νὺς, ὡς ἔοικε, τὸν κακὸν λύσει, νὺς
φθάνει τροχὸς ἄλλον ἡμερώτερον βίον. γρ. νὺς
μᾶλλον δὲ κἀχεῖ. φεῦ πονηρῶν ἐλπίδων.
εἰ γὰρ τάφῳ μοι σπέρματα ζωὴν λύει,
τῶν σπερμάτων ἐκεῖθεν αἱ κάρπιοι νίνες;
σὺ σῶζε, χριστέ, σῶζε δὴ σὺ χριστέ μου,
σύ, κἀχεῖς σὴ, ποῦ γὰρ ἄλλα χοὐ τόπος;
νὺς ἐλπὶς ἄλλη; τίς πόρος σωτηρίας,
εἰ μὴ σὺ πλάσας, ῥύσαι τῶν ἀγνωμόνων;

Εἰς λιτὸν βιαίου ἔλιπον. ἴσ. Λιπόντων

Ὦ τῶν ἀπίστων, κἀξένων θεαμάτων.
πάλιν λόγος σὰρξ, κἀβρεφὸς Θεὸς πάλιν.
Χριστὸς γὰρ αὐτὸς ἦλθεν αὖθις ὑψόθεν,

ἢ δὶς παχυθεὶς, ἢ ὃ πρὶν φέρων πάχος.
οὐκ ἐξ ἀγνῆς μὲ, ὡς ὃ πρόσθεν, πρόθεσ,
ἀλλ' εἰς Ἰουδαίαν τε, καὶ Παλαιστίνην·
ἀλλ' ἐνθάδε, ξένην τε, καὶ καινὴν πλάσιν
πλασθεὶς ἀπ' ἄλλων χρωμάτων, οὐκ αἱμάτων.
ὁ τῆς λήθης δ' ἔλεγχος ἐκ τῶν γραμμάτων
πρέσει. καὶ γὰρ θαυματουργοῦντα βλέπειν,
καὶ δρῶντα, καὶ πάσχοντα καὶ νεκρὸν ὡς πάλαι
πρέσει, καὶ λέγοντος ἀπρὶν τοῖς φίλοις
σαφῶς ἀκούειν, εἰς βεβῶτων σωτηρίαν.
καινὸν δὲ θαῦμα. καὶ νέα γὰρ ἡ χάρις.
ὅθεν νεάζει θεόφθεγκτος βίβλος,
καὶν ἐξαίζῃ τοῦ τύπους τῶν γραμμάτων,
ὡς ἐν χρόνῳ φέρουσα τῷ πρὸ τῶν χρόνων.
τίς οὖν τοσοῦτον ἀξιώματος βαρὸς,
τίς τὸν φέροντα πᾶσαν ἐν χειρὶ κλίσιν,
μονὶὼ ποθουῦντα καρτερήσει βαστάσαι; χρ. χαρτε-
ρεῖσει
ὁ γὰρ ξένος ὢν εἰς ξένους ἥκει πάλιν,
Ζακχαῖον αὐτῷ τὸν μικρὸν μικρῶν τέλῶν,
ὡς οὐδὲ πρώην λῃστρῶν ἀλωπέκων·
ἀλλὰ πρόδηλος τῶν ἀπόντων δεσπότης,
ἄψαυστος, ἀπρόσιτος, ἄσχετος φύσει,
πληρῶν ἅπασαν ὡς ἀχώρητος κλίσιν·
ἀλλ' ὡς Θεὸς μὲν ταῦτα, καὶ τούτων πέρα·
ὡς σὰρξ δ' ὑπὲρ καὶ νεκρὸν οὐκ ἀπαξιοῖ τέλῶν.
οὐκοῦν ξενίζει δεσπότης τοὺς δεσπότας,
ὁ καὶ θαλάσσης ὃ κρατῶν, καὶ γῆς ἔχων
τὸν δημιουργὸν ὅλου, καὶ τῶν κάτω.
οὐδεὶς δ' ἐείζει τῷ ξενιστῇ τέρας.
ἔξεστι γὰρ πρωταχοῦ τῶν τιμίων

τοῖς

1228 τοῖς κρείττοσι πρόθυμος ἡττόνων φύσις.
727 ἡττῶν δὲ πᾶς τις τῷ κρατοῦντος εὐνόμως,
ἀλλωστε, κἂν τύχοι τις ὑ δῶρον τύχης,
ἀλλ' ἐκ Θεοῦ χὼν τῷ κράτος τᾶς νίκας,
730 ὡς ὁ κραταιὸς δεσπότης Κωνσταντῖνος
ὁ Μονομάχος, ὃν κρατήσας ὁ φθόνος
ἀντεκρατήθη, & νενίκηται πλέον,
Θεοῦ κραταιὰν χεῖρα δόντος ὑψόθεν,
χὴ πρὸς μελίτην δόξαν ἐξ ἀτιμίας
735 ἄγοντος αὐτὸν, μέχρι χὴ λαμπρὸν φῶς,
ἀεί τε συμπροπέμποντος ἐς πρόσθειν θέμις,
χὴ Σωσιβιθυώντος αὐτῷ τὸ κράτος,
δέος μὲν ἐχθροῖς, ἡδονὴ δ' ὑπηκόοις,
χὴ θαῦμα πᾶντος τοῦ βίου, & τοῦ χρόνου.
740 ἀλλ', ὦ κραταιὲ δέσποτα στεφηφόρε,
δέχου τὸν ὀξάγοντα φῶς ἀπὸ σκότους,
τὸν ἐξ ἀναγκῆς δόντα σοι σωτηρίαν,
χὴ πρὸς τοσοῦτον ὕψος ἐξαράντα σε.
δέχου τε πιστῶς, καὶ σέβε πρὸς ἀξίαν,
745 βλέπων, ἀκούων, προσκυνῶν, κρατῶν, φέρων
αὐτὸν Θεόν τε, χὴ Θεοῦ φωνὰς λόγους,
τὸ τῶν βροτῶν φῶς, τὸ τρυφὴν τῶν ἀγγέλων,
τὸν & βασιλεύσαντα, χὴ στέψαντά σε,
τὸν συμβασιλεύοντα, & σκέποντά σε.
730 ᾧ συνξένιζε καὶ φίλοις, καὶ μητέρα,
αὐτόν τε τ' σὸν σύμμαχον, χὴ πρόστιμον,
ᾧ τὰ σώπαια, κλῆσιν ἀξίαν ἔσου.
πάντες γὰρ εἰς ἓν Σωδραμόντες ἀθρόοι
Σωτῆρι Χριστῷ, χὴ δόντα σοι χάριν,
755 πάντες σε λαμπρύνουσι, πάντας οὖν δέχου.

ὅτοι

ὕπνι σέφος σοι, μαρτύρροι, λαμπρὸι λίθοι,
κοσμοιῶντες ὡς κάλλιστα τὴν ἀλυργίδα.
ὕπνοι κατ' ἐχθρῶν ὅπλα σοι νικηφόρα,
μεθ' ὧν κρατεῖς τε, κἀ κρατήσεις εἰς τέλος·
ὧν οἷς φυλάξεις εὐτυχὲς σε τὸ κράτος,
καλὼν πρὸς αὐτὴν κἀ" πρὸς τῆς ὧν ἐλπίσι
τῆς εὐσεβείας τὴν ἀμοιβὴν λαμβάνων.

χρ. πρὸς

Εἰς σταύρωσιν χρυσῶν.

ΚΑντεῦθα Χριστὸς ὅστις ὠνῶν ὧν ξύλῳ,
φέρει ὃ χρυσὸς τὸ πάθος τὴν εἰκόνα,
αὐθ' ὃ πρασθεὶς, ἔσωσε σὸν κατ' εἰκόνα.

Πρὸς ⓦ ὑπολαβόμενον τοῦ ἰάμβου, τοῦ, μὴθ' οὗ πρασθεὶς, ὡς τῆς πρόθέσεως ὑ καλῶς " πρόσκειμένης.

χρ. πρόχειμένης.

ΕΙ Χριστὸν ἐχθροῖς ὤνιον μιαιφόνοις,
ἐχθρὸς μαθητὴς δὴ τέδωκε χρυσίου,
ἵνα τῶν ἁμαρτόντων ⓐ πεπεισμένοι
πάλαι πρασθῶσι Χριστὸν ἀντὶ χρυσίου;
πῶς δὴ ⓐ λέγοντες, κἀ γράφοντες τὴν πρόσιν
ὅπως ζωέστι, κἀ καθ' ὁντινα τρόπον,
ἔξω φέρονται τῶν προσόντος λόγου,
σκάφην" καλοῦντες (τὴν ὑμνουμένην) σκάφην;
ἵν δὴ δὴ τις εἴποι τὴν πρόσιν, πλὴν ἢ μόνον
ὅπερ πέφυκεν δὴ τι λήψεως δόσιν;
μόνον προστέτω κέρμα ᾧ πεπραγμένῳ,
ὡς αἱ πρὸς δὴ τάλαγμα μὴ ζωεμπέσοι.
ἐγὼ μὴν ὅπω τὴν πρόσιν μαθὼν λέγω.
ἄλλοι δὴ ἴσως βλέποντες ἢ ἐμοῦ τι πλέον,

χρ. κομῶν-
ται

ὃν

780 Οὐκ ἀντὶ χρυσοῦ φασι πεπρᾶσθαι τόδε,
ἁπλῶς δ' ἦ χρυσοῦ δεῖν γράφειν τι, καὶ λέγειν.
τῆς ἀκριβείας τῶν διδασκάλων ὅσον;
πῶς δ' οὖν ἐκφύγοι ⓦ Θαλεῖ' ἂν ταμμάσιν; ἴσ. Οὐκ
σοφοὶ μὲν ἦσαν, καὶ τὸ δόγμα τῶν πολύ.
785 ὑπόπτυος γὰρ ἦσθ' ὑπ' ἀποκρύφων.
τί δ' ἡ πεῖθουσις ζημιοῖ πεῖσακτὸν ὂν;
ἐρήσομαι γὰρ ⓦ δικαίως ἐκ τοῦ λόγου.
ἦ πῶς πρόσασαν αὖθις ἔλκεις εἰς μέσον;
πῶς γὰρ νοήσεις ὃ πεφυκὸς ἐκ σοφοῦ,
790 μὴ πεῖσμα λαβὸν ἔξωθεν αὐτὸν ἀγράφως;
δεῖ γάρ με πρώτως πεῖσιν εἰς σὲ τῶν σῶν τι " φέρειν. γρ. φέρ-
ἀλλ', ὡς ἔοικε, τῆς σαφηνείας χάριν σειν.
ἄγρηστος ἦ δύσκωφος ὑμῖν εὑρέθη.
τὸ γὰρ σαφές τε, κ πεῖθον ἐκ λόγου,
795 λογογράφοις ἥδιστον, ἢ ᾠδογράφοις,
κ ταῦτα κλῆσιν τὸ ᾠδὸν κεκτημένοις.
γέφοις δέ σοι πλέκοντι τὸν ἐκ τοῦ ᾠδεῖ
ἐπαχθές ὅστι πρὸς πεῖσμα, κ ᾠδόν.
ἀλλ' ἕνεκέν τε, κ χάριν, κ τοῦδε,
800 ἢ τὸν ὑπὸρ δεῖ διὰ τῆς διὰ φεύσεις
εἰς συμπέρασμα τοῦ λόγου πεῖσαλαμβάνειν.
μάλιστα μὲν πῶς; διὰ γὰρ τοῦτ' τόδε
ἄμεινον εἰπεῖν μᾶλλον εἰ τὸν πείσειν,
ἢ τὸν τοσούτους ἐκπεσεῖν κύκλους.
805 ἔπειτα πολλὴ συγγνώμη πρὸς πάνδε,
τῇ πεῖθοντι πείσεσι μαρτυρουμένῃ,
αὐτὸ ὧν πέφυκε λαμβάνεσθαι πολλάκις.
πῶς οὖν ἐρεῖ τῶν ἐμοῦ τις ἀνδάνδε;
νικᾷ " δι' ἀμφοῖν· ὥστε συγγνωστέα. γρ. δι'

Εἰ δ' ἄλλος αὐτῷ ἐξελαύνει τὰς λόγχας,
ἢ δεῖξον, ἢ σίγησον, ἢ δόξεις μάτην
ἐπηρεάζειν τοῖς ἀϑυμοῦσι λόγοις.
Οὐκ ἐν λόγοις γὰρ τὸν λόγον ϖροξάτῳ
λόγοις μάχεσθαι σφόδρα τῷ αἰϑέρι λόγον.

γρ. τοῦ λο. ἀνϑυμοῦντας
γρ. λόγων.

Πρὸς τὸν ἀχάριτα σιλίζοντα.

Ἄριστον εἰ πῶς μέζονι ϖροῦπέτης
καὶ γὼ μετ' ἐξὸν ϖροῦξιν εἰδὼς ἐν λόγοις,
μέζοις ὁρίζω κἀν λόγοις τοὺς ἐμμέτρους.
μέζων δ' ἐν εἴη πῶς τὸ συμμέτρως ἔχον.
μέζων δ' ἀμέζων ἁδαμῶς μέτρον λέγω.
σκόπει τὸ ῥητὸν, κἀν Σιλές τί σοι λέγω.
ἐκ Πινδάρου γὰρ τοῦτο τοὔφωτάτου.
καί μοι μέτρει μὴ, ἀλλ' ἀρίστε Σιὼ μέτρῳ.
ἐν λόγοις γὰρ Σιὼ λόγῳ χρεωστέον.
κακῶς ἂν μή σὺ τῷ καλῷ χέρσηπό μοι.
ἀμετρία γὰρ ϖάντα χοὐ κακὸν μέγα,
μάλιστα δ' ἡ φθείρουσα τὴν μέτρου φύσιν.

γρ. Ἀρίζησον

γρ. Σι

Επιτύμβιοι Εἰς τὸν φίλον Μιχαὴλ τὸν διάκονον.

Ἧτῆς μελίστης ἡδύτητος ἐκκλησίας,
ὃ τῆς κρατούσης νῦν ἀηδίας ἄλας,
ὁ πᾶς γλυκασμὸς τῆς καθ' ἡμᾶς πικρίας
ἀπῆλθε τὸν δύσκιον ἐκλιπὼν βίον.
ἡμῖν ἂν ὃ ζῆν συμφορᾶν ἀφεὶς μόνον,
αὐτὸς δ' ἁδρὰς οἴχεται στεφανούμενος.
ἐν γὰρ δίκαιον ἐν τὸ φῶς τοῦ σκότους
ἐπικρατῆσαι, καὶ διαγάζειν μάτην,

γρ. ὑπὸ τοῦ σκοτ.

πολύτων

πολλῶν φιλεώντων ἐ ὃ φῶς, τόδε σκότος.
ὅθεν μετάτη πρὸς ὃ συγγενὲς σέλας.
τῷ πατρὶ τῶν φώτων γὰρ ἀνώθη πάλιν,
ὃς ἓ τέλειον δῶρον ἦλθεν εἰς βίον.
ἀλλ' αὐτόθεν με, τῶν ἐμῶν φῶς ὀμμάτων,
φώτιζε τὸν σὸν Μιχαὴλ Ἰωάννην.

Ἐπιτύμβιοι εἰς τὸν αὐτὸν.

ΕΝ ᾧ ὃ κοσμῶν τ' ἀλλείπων βίον
ὁ νεκρὸς ἔσθ', πρὶν νεκρὸς πεφυκέναι,
ἕως μ' ἔτι ζῶν, φῶς ὑπῆρχε τῶν βίῳ,
ἕως γὰρ ἐμοὶ εἶχε τὸν λαμπηδόνα, ἴσ. ἔτ' ἔζη
ὑφ' ἧς ὅλον ἔλαζε τὸν οἰκούμενον, γρ. κόσμον,
οἵα φαιδρὸς λύχνος αὐχμηρὸν τόπον.
Θεοῦ γὰρ ἔσθ' δῶρον ἐμοὶ φερωνύμως,
ἦφι, λέγω, ζέπτῳ τε, καὶ λαμπρῷ βίῳ
τὸν θνήμειαν τ' ἄνωθεν δεικνύων.
ὃς λόγοις ἀρίστος ἐν μαθημάσι,
οἷς ἐπ' ἀφῆ τε, καὶ ζωοῖς καθημένοις.
ὃς κρίτιστος ἐν νόμοις ἐν τῷ ζέπτῳ,
λέγων δίκαια, ζ κατθυμίων κρίσεις,
ζ ταῖς πάλαις ἀλήπτος ὢν τῷ λημματι,
ὑφ' ὧν πέφυκε πᾶς μαλάκτατος τόπος.
ὃς γνοὺς τε, ζ τύχῃ φρονῆν ἔχων
εἰς γνῶ ἑαυτὸν, καὶ ταπεινὸν ἐφρόνει,
ὡς δοῦ τις οἷος θυτελέστατος πένης.
καὶ γὰρ πένης ἦν, ἀλλὰ πολλοῖς πλουσίοις
ἁπλοῦν ἐδείκνυ χεροὶ δαψιλεστάτας.
ὃς ξένων ὤθθυσεν δυσθέοις τεῖχον,
καὶ μίξιν θῦρε τῶν ἀμίκτων φαγμάτων,

ἀόκνοις εἰς ἓν, καὶ πολιτείαν ἄγων.
καὶ τοῦτ' ὦ ἄναξ σὸν πόνοις λάβρα,
τῇ σῇ προθύμως, εἴ τις ἄλλος, ἐμπορεύεται.
νύκτωρ μὲν ἀγρύπνοις σὺν προσευχαῖς ἀγρύπνοις,
καὶ πρὸς τὰ κοινὰ ζωτικῶν τοῦτ' ἡμέραν
μέσην ἄχραντος ἐν μέσῳ τῷ προαγμένῳ,
ὡς μυρίανδρός τις ἐν μέσῳ ῥυπασμάτων.
πρᾶος, γαλήνιος, ἐγκρατής, σώφρων πλέον,
ἡδύς, προσηνής, ἵλεως, πᾶσι φίλος,
δεινῶν φόβου τε, καὶ πόθου πεπλησμένος,
οὐδὲν κάτοιδεν, οὐδὲ τῆς ὕλης φέρων
ἀεὶ δ' ἑαυτὸν τοῖς Θεοῦ δούλοις νέμων
δοῦλον, ξενιστὴν, καὶ πολίτην, καὶ φίλον.
εἶτ' (τί μὴ πάχισα ζωτικῶν λέγω;)
ἔμψυχος εἰκὼν ἀρετῆς ἐστιν, καὶ τύπος,
καὶ τοῖς καλοῖς ἅπασι προσφυῶν μόνος,
τοῦτ' ἀκλήσιν ἐκμάττωσεν ἐν τῷ προαγμένῳ.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ. νῦν δὲ τί; σκιᾶς ὄναρ.
τὰ πρώτα φροῦδα, πρώτα φάσμα φασμάτων,
φανέν τι μικρὸν, καὶ πρὸ ἐλθὸν αὐτίκα.
ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ταῦτα μὲν ζῇ καὶ πάλιν.
ὁ γὰρ πέφυκεν ἀρετὴν ἀπόσχετον ὅλως.
ἔχει δὲ ΜΝ χοὠ ἡ φθορὰ πάλιν μένον,
ἀφ' ἧς ἀνέστη, καὶ πρὸς ἣν ἀναστρέφει.
σκοπῶ τι δεινὸν ἔχει ὁ χρυσοῦς πάθος,
ἀλλ' ὁ ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ τούτου βίος,
τοιοῦτον οὐδὲν ἄλλο τι βλέπειν ἔχων.
καίτοιγε πολλῶν ἄρτι χρῄζων, εἰκότως
ὑπερφυῶν πόνων καὶ χειρόνων.
ὅθεν δὴ πρᾶγμα πένθος ἡγεῖται μέγα,

καὶ

καὶ ⟨Ϣ⟩ θανόντα κόπτε), καὶ δακρύει,
εἰδὼς μεγὶς ἰωὴ ἐσθλὴ ξημίαν.

Επιτύμβιοι εἰς τὸν Χαρτοφύλακα.

Πένθος ὁ χαρὲν, συμφορᾶς τὸ χωρίον.
καὶ δυσχόλοισιν ἀρετή τε, καὶ λόγοι.
τὸ σφὸν γὰρ αὐλοῖς οἴχεται μέγα κέρας,
ἤδη πεσόντος, ὡς ὁρᾶς, Ιωαννου,
Ιωάννου πεσόντος, οἴμοι, τοῦ πάνυ.
ὦ καρδία σίδηρε, καὶ θρασύθυμέ μοι,
πλήπτοντος ὕπω χαλεῖαν σε τοῦ λόγου.
αὐτὴρ σοφὸς τέθνηκεν, ὢ τῆς ζημίας.
ἀνὴρ δίκαιος, βύλαβὴς, φίλος τοῖς πάθοις.
ὁ χαρτοφύλαξ, ὢ συγγνώμη ἀκουσμάτων,
ὁ χαρτοφύλαξ, ὃν τὸ πρὶν μέγα κλέος,
τὸ καὶ τοὺς αὐτὸν ὄφιν τείτον φθάνον,
καὶ τὴν ἄπιστον γλῶσσαν ὅλην ἐφιτέχον,
εἰ καὶ βραχεῖ νεῦ συγκαλύπτε) πάφῳ.
πάφος γὰρ αὐτὸν ἔχει ὡς θνητὸν εἶα,
καὶ οὐκ ἐφύκει τὴν φύσιν θνητὴν ἔχειν,
βροτοῖς μὲ ὥσπερ ἐν νεφέλῃ ἐν τοῖς λόγοις,
ἔργων δὲ λαμπρότησιν ἀστράπτων πάλιν, ἴσ. πλέοι
καὶ τοὺς Θεοῦ μίμησιν ἀκριβωμένος.
τοσοῦτον ἡμᾶς τὸν χαμαὶ λείπων κάτω,
ὅσον ζωῆπαι πλησιάζων τοῖς ἄνω,
λαμπρὸν βίῳ τε, καὶ λόγου κοινωνίᾳ.
τοιοῦτος δὲ ταῦτα μικρὸς ἔπλεγξε χρόνος,
διαῤῥυέντων ἀθέσμων πνεύμων αἷμα.
καὶ τὸν λύσαν αὐγάζοντα φαιδρὸν ἀστέρα
δύντα πρόωρον ἐστ' ἐκρυφὲ τόπος.

ἀεὶ μὲν, ἀλλ' ἥδραπεν ἡλίου πλέον.
πολύσταλα λάμπων, ἀλλὰ νυκτὸς ἐκτὸς ὢν.
καὶ, ὃ κρύπτον, νοῶν τε, καὶ λόγον φέρων
οἷς ἦλθε, οἷς ἐθέλοι καὶ λίθων φύσιν.
τοιοῦτον ἐμοὶ δῶρημα τῆς ἁβρᾶς ἡμέρας
τοσοῦτον εὐτύχημα τοῦ πάντος βίου,
καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς εἶδεν ἥλιος χρόνου.
νῦν δ' ὡς ἔβλεψε τὴν σὴν μυστίδα τύχην,
καὶ τὴν κάτω σβεσθεῖσαν ἔγνω λαμπάδα,
ὁδ' αὐτὸς ἡμῖν καρτερᾷ λάμπειν ἐπὶ
ἀλλ' σκυθρωπός ἐστι, καὶ πάθους γέμει.
δεῖ γὰρ συγκλύζειν πᾶσαν αὖτι τὴν κρίσιν,
ὡς τὴν ἑαυτῆς δόξαν ἐξερημοῖ.
ὁμόψυμός σοι ταῦτα, δοῦλε Κυρίου,
ψυχῆς ἐρᾶς μάθημα, φῶς τῶν ὀμμάτων,
μαθημάτων καινωνέ, καὶ διδασκάλων,
ᾧ καὶ συνέζης, καὶ συνέπνεις ἐν βίῳ,
ὡς οὐ τὸ φίλτρον εἶχες ἐξηρημένον,
ὁμόψυμός σοι τήνδε τὴν μονῳδίαν,
θρηνῶν ἑαυτὸν οἷς τὸ σὸν θρηνεῖ πάθος.
πέπωκε κέδρος, ἡ πίτυς ξηραίνεται.
εἰ γὰρ σὺ θᾶττον ἡρπάγης ἐκ τοῦ βίου,
σώφρων, ἀμέμπτος, ἐγκρατής, ἁγνός, νέος,
τί χρὴ με τὸν δύσιωρον ἐλπίζειν ἔτι;

Εἰς τὸν Βεσάρχιον Ἀνδρόνικον τὸν Πιτύμβιον.

Ἑκὼν ἔκων ὁ κόσμος ἐν βίῳ μέγας,
πλούτῳ, λόγοις, δόξῃ τε λάμπων, καὶ νόμοις,
οὗ εἶχε κόσμος κόσμον ἐν μέσῃ πόλει,
ὃς φαιδρὸν αὐτὸν λάμπει ἐκ γῆς ἡλίῳ,

Ἀνδρόνικος,

Ανδρόνικος, φεῦ, πῶς προσείπω, ἢ τίνα;
μηδὲ κλῆσιν ἀξίαν ἢ τις αὐ φέροι.
πλὴν ἀλλὰ κεῖται, καὶ τέλος ζωῆς ἔχει,
βίου τε τοῦ ῥέοντος, ἀλλὰ καὶ φθόνου.
αὕτη ἡ μορφὴ τοῦ προλελοιπότος μόνη,
καὶ τοῦ καλοῦ σώζουσα σώματος τύπον.

Ἐπεγρ. εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰ δὲ σοφοὶ θνήσκουσι, τίς λόγων λόγος;
εἰ δὲ δυνάσας πλοῦτος οὕτως ἀνέθανε
φέρει σωαρπάζουσα, τίς δόξης ἔρως;
τί πλοῦτος ἡδύ; τίς δυναστείας χάρις,
εἰ πτωτὰ θνήσκει προσβολῇ μιᾶς νόσου;
τούτων ἀπτώτων εἷς ὁ προφητεύων φέρων
πρὶν ἐλπίσοι τις, πρὶν μάθοι τὸ πτωτὸν πάθος,
ἄφνω νεκρός, φεῦ, κρύπτεται βαρεῖ λίθῳ
Ανδρόνικος (τάλαινα δυσμενὴς πόλις)
ὁ νοῦς ὁ λαμπρός, ἡ νοημόνων βρύσις,
τὸ τῶν λόγων ἄγαλμα, τῶν νόμων κράτος,
ἡ τοῦ κράτους θύελλα, καὶ τῶν ἐν τέλει.
ὁ ζωῆς τοσοῦτος ἁρπαγεὶς ἐκ τοῦ βίου
τί τερπνὸν ἡμῖν οἴχεται λιπὼν ἔτι;
τί δ' ἄλλο χρηστόν; ἤλιε, σύγναζέ μοι,
τοιοῦτον οὐδὲν ἄλλο προσβλέπειν ἔχων.

Εἰς τὸν ἑαυτῆς τάφον.

Θαύμαζε μηδέν, ἀλλὰ φείσατε τλήμονος.
βλέπεις γὰρ ὧν δὴ θεσπος δὴ θεσπτου πάθος.
τὸ πῶμα κοινόν, ἀλλ' ἄνισος ὁ χρόνος.
καὶ σὺν ἄλλοις ὕστεροι δείξεις τάφον.

ἕως

ἕως ὃ μέλλῃ, γνῶθι τὼ σαυτῆ φύσιν,
καὶ σωφρονίζου συμφορᾶς ἀλλοτρίας.

Ετερον.

ΖΩῆς ἀπῆλθε φάσμα, καὶ ζθὲς ἡμέρᾳ.
ψυχῆς ὄνειρον, καὶ πλάνοι σώζοιαθέ μοι.
παίζοντες ἡμᾶς ἐν σκιᾷς βραχὺ χρόνον,
εἶτα προδόντες, καὶ λιπόντες ἀθρόον.
οὐδὲν γὰρ ἧττον πλὴν ὀνυπνίων χαρᾶς
κλέπτουσα, καὶ σφάλλουσα τοὺς πλανωμένους.

Εἰς πολυελέημον.

ΑΣτοργε μῆτερ. ὦ πικρᾶς ἀπαλγείας,
ὑφ' ἧς τὰ σαυτῆς τέκνα συγκατεθίξς.
οὐδεὶς γὰρ ἔνεστιν οἶκος· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων,
σάλπιγξ ἀπαντήσεις πρὸς ἀλέθρου.

Επίγραμμα εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ Πλούταρχον.

ΕΙπερ τινὰς βούλοιτο τῶν ἀλλοτρίων
τῆς σῆς ἀπειλῆς ἐξελέσθαι, Χριστέ μου,
Πλάτωνα, καὶ Πλούταρχον ἐξέλοιό μοι.
ἀμφὼ γὰρ εἰσι καὶ λόγῳ, καὶ ☧ τύπῳ
τοῖς σοῖς νόμοις ἐπίσα προσπεφυκότες.
εἰ δὲ ἠγνόησαν ὡς Θεὸς σὺ τῶν ὅλων,
ἀλλ' οὖθα τῆς σῆς χρηστότητος δῆλ μόνον,
διὸ σὺ ἀπόνως δωρεαὶ σώζειν θέλεις.

Εἰς τὸν καθημερινὸν λειτουργίαν τῆς ἁγίας Σοφίας.

ΟΥκ ἔω δίκαιον τὴν σκιὰν μὲ τῆς νόμου
φέρειν ἀπαυστον τῷ Θεῷ λειτουργίαν.

σχολῆς

φρλῆς ὃ κακιρθοῖ δεσπότης Μονομάχης.

998 ὁ δὲ κατορθοῖ δεσπότης Μονομάχης.

Ἐπεσι.

Δαεὶδ μὲν ὡδὰς θεσπεσῆ νόμον γράφει,
ἐν πάντι καιρῷ τῶν Θεῶ δόξαν νέμειν.
πλεῖ ὃ τοῦτον θεσπέσιος Μονομάχος,
ἀεὶ δ' θεῖον θυλογεῖν δεσπόσας.

Εἰς Χρυσόβουλον τῆς Λαύρας.

ΧΡυσοῖς γράφουσι γράμμ' ἔδει τύποις
ὧν ἐν λόγοις κάλλιστον, ὡς χρυσοῦν ὅλον.
Εἷς δὲ τέχνη τοὺς τὸ κῆμὲν γράφειν,
σχῆσε βάπτων, γράφασπο πῆς τ' λόγοι,
ὡς δὲ τρέπουσαν ὄψιν ἐντεῦθεν κάθοι
τὸ σίλβον αὐτῆ, κῆ γλυκάζον πρέμα.
ἀλλ' ἢ θεατὸς ὄξι τοῖς δυσαῖσιν,
ἀλλ' ἢδ' ἀκρατὸς τοῖς ἀγλωσσικωτέροις.
ὅθεν φυλάξει τὴν χάριν κεκρυμμένην
χρυσοῖς φύλαξι, κάπωθεν ἐμβεβλημένος
μόνοις ὃ ταύτην σχήσουσι τοῖς ἀξίοις,
σήμαντρα χειρὸς δῆλοις δεδεγμένην.

γρ. σύμανδρα.

Εἰς τὴν ἑαυτῆ οἰκίαν, ὅτε ἀφῶσάσαν
ταύτην ἀπέλιπε.

ἴσ. πρὸς ἡμῶν

Μὴ δυσχέρανε σὺ" πρὸς ἡμᾶς οἰκία
ἔρημος ἅπω, κῆ κεκὴ λελειμμένη.
σὺ γὰρ σεαυτῆ πρόξενος τῶν νῦν πάθοις,
ἄπιστος ἅσα τοῖς" ἑαυτῆς δεσπόταις,
κ μηδένα φέρουσα τὴν κεκλημένων,

γρ. ἑαυτοῖς

μὴ δ' εἰς τέλος σώζουσα τὴν ὑποστολήν.
σὺ γὰρ πέφυκας τοῖς ἔχθιστοι προσμένειν·
ἀεὶ δ' ἀμείβειν ἄλλον ἐξ ἄλλου θέλεις,
ἀποσατοιῶτος οἰκέτου κακοῦ δίκην.
πρὶν" οὖν προδῶς σὺ, κἀγὼ λίπω" σ' ἀπάτιμον,
σοῦ" σε" φθύσω σοφεσιν ὡς ἀραπέτιν
τοῦ τὸ παθεῖν ἄκων ἢ τὴν σὴν ζημίαν,
ἔκων σε ῥίψαι, κἀγὼ λιπὼν ἀποστέχω,
πλεῖν δ' ἄλλους ἀμοιβὴν, οὐδ' οἰκεῖν δίχα.
οἰκτίζεται γὰρ κἀγὼ λίαν σε, φιλτάτη,
ὡς κλῆμα τερπνὸν, ὡς πάτρῳον ἑστίαν,
ὡς ὀφθαλμοὺς δοῦναί τε, κἀκβαλεῖν μόνον,
καί μοι τρέφει τὰ σπλάγχνα, κἀτὴν καρδίαν
ὁ σὸς σὲ θερμὸς ὀφθαλμὸς σωτηρίας ἔρως.
σὺ γὰρ ὑθλιὼς, κἀγὼ σοφός μοι φιλτάτη,
σὺ παιδαγωγὸς, κἀγὼ διδάσκαλος μόνη·
ὀφ σοὶ πόνοις ἤνεγκα μακροὺς, κἀκόποις,
ὀφ σοὶ δίψα νύκτας ἀγρύπνους ὅλας,
ὀφ σοὶ δι' ἡμέρου σα, καὶ μνῶν ὀφ λύγοις,
σοὶ μὴ δι' ὀρθῶν, σοὶ δ' ὑπ' σωτάτων πάλιν,
κρίνων μαθητὰς κἀ" διδασκάλοις ἔρις
ἕτοιμος ὢν ἅπασιν εἰς ἀποκρίσεις,
κἀπεξετηκὼς ταῖς γραφαῖς, κἀταῖς βίβλοις.
ὀφ σοὶ σωῆξα γνῶσιν ὀφ μαθημάτων,
ὀφ σοὶ ὑ ταύτην τοῖς θέλουσι σκορπίσας,
πολλοὺς σοφοὺς ἔδειξα πρὸ ἐμοῦ νέων.
τούτοις ὅλην με πατρικὴ θέλγης τέχνη,
τούτοις με καὶ μῶσεις, κἀπακλᾷς φιλτάτη·
λόγος ὑ νικᾷ πρώτα, κἀθεοῦ πόθος,
εἶτοι δ' ἀριθμῷ τῆς πλουτοῦς τὸν φόβον,

ὃς

χρ. νοῶ
δῶς σὺ
χρ. φθάσῃ

χρ. -λας
ἄλλ. -λων

οἷς ὡς μύεσφιν ἀθέσον πεπλησμένος,
ἄπειμι φύγων ἔνθεν ὅ Θεὸς φέρει.
ἄλλων πρόικες, ἀντὶ τῶν ἐδεσμάτων,
τὸ σῶν σὺ λυτὸς ἡς οἰκέτης, ἀντ' ἐγχωρίου,
ἀνέστιός τε, καὶ ξένης χρήζων στέγης,
ἀντὶ τῆς ἑαυτῶν μὴ φθονήσας τοῖς ξένοις.
ἐπεὶ σ' ἀπαίρειν καιρὸς εἰς ἀλητείαν,
σὺ χαῖρε πολλά, χαῖρέ μοι σὺ γηραιά,
ξένην γ' μᾶλλον ἢ γε τῆς νεῶν ἡμέρας·
ὅμως γ' χαῖρε, χαῖρε μῆτερ δευτέρα,
ἣ καὶ ὑπεδέξω, καὶ θρέψασά με,
καὶ τοῦς τέλειον μέτρον ἐξέτι βρέφους
ἀπέρτισασα, καὶ καλαρτίσασά με.
νεῶν σ' ἄλλας ἕξεις ὃς παιδοῦσεις, καὶ θρέψεις,
ἄλλοις πρέξεις τοὺς λόγους δικαιόω,
ὑπὲρ λόγους τέρψουσιν, ἡμῖν σ' οὐκέτι.
σώζου γ', σώζου καὶ σύ, πιστὴ γωνία,
ἐν ᾗ λαθὼν ἔζησα κοὐ τοῦ βίου,
ὑμᾶς τε χρηστοὶ γείτονες σώζοιεθέ μοι,
καὶ τῷ μακρυσμῷ μὴ σκυθρωπάζοιτέ μι
πολλῶν γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δεδραγμένη
ῥᾴον λύπησι, καὶ σὲ μακρὰν πλησίον
ἕως ζωαύξῃ πολλὰς εἰς χρόνους μόνον.

χρ. μακρισμῷ

Οτε τὴν οἰκίαν ἀπέλαβεν.

Ἔχω πάλιν σε, κοὐ βλέπω τὴν φιλτάτην
πλὴν οὐκέτι κλαίω σε πατρικὸν λέγων·
Χριστοῦ γ' μᾶλλον δῶρον ἠγαπημένον,
χάριν τε λαμπρὰν θυσεβοῦς βασιλέως.
οἵ μοι γλυκεῖαν τοῦτε ἡκότες βίαν,

πάλιν θρέφοισιν αὖθις ἐνθάδε.
ὁ μὴ καθ' ὕπνους δόξιδν θείαν νέμων,
καὶ τοῖς τε καὶ τῇδε πολλάκις δοκῶν ἄγαν
ὁ ὃ τοῖς δηλώσω τὴν ἀνάγκην τοῦ σφέρειν,
καὶ τῆς πατρῴας τὴν ἀμάκλησιν ζέγης ἴσ. ἀνά-
σφοδρὸς ἀπαιτῶν, ὡς ἀσύγγνωστον ζέος, κλησιν,
ἕως ἔπεισαν ἐγκατοικῆσαι πάλιν.
καὶ δὴ κατοικῶ ἐξ ὑπαρχῆς δόξεως,
οὐκ οἶδα μέζει ποῦ τε, καὶ πόσον ζρόνον
νέος καλοῦμαι τῆς παλαιᾶς δεσποτης,
καὶ θαῦμα τὴν ἄπιστον ὀχυροῦσθαι,
καὶ τὴν ἄπυστον, ἣν ἐκινήθην, ἔχω, ζρ. ἄπιστον,
ὅπου Θεοῦ τρέφοντος, οἷς οἶδε θρέπτοις,
καὶ ποικίλως ἄγοντος ἡμᾶς Ⓦ βίον,
εἰς οὓς πεποιθὼς εἶμι, καὶ θαῤῥῶν ἔχω
ὡς καὶ τὸ λοιπὸν ὠφεληθήσει τοῦ βίου,
τοῖς δεξιοῖς τούτοις με τοῖς θρεπτηρίοις
ὡς ἀθενῆ τε, καὶ μικρόψυχον φέρων.
τὸ καρτερῶν γὰρ οὐκ ἐμὸν ζαύματος.
οὐκοῦν ἀποστέροις γε ζῶντα, Χριστέ μου
μόνοις ὃ τοῖσδε τὴν ἐμὴν ζωὴν ἄγοις,
ὡς ζηνὸς, ὡς θύραυλος, ὡς ὑπέργειος.
εἶτα τοῖς ἄλλον χειραγωγήσοις βίον,
ἄλυπον, ἀζήνακτον, ἔξω φροντίδων.
τίς γὰρ φόβος σοι τῷ κρατοῦντι τῶν ὅλων
εἰ πλάσμα σῶσαι δωρεαὶ ἔργων δίχα;

Εἰς τοὺς ἁγίους πατέρας ἰσορυθμήσας, ἐν οἷς
καὶ Θεοδώρητος.

ΑΝισορυθμήσας τοὺς σοφοὺς διδασκάλους,
καὶ Ⓦ Θεοδώρητον αὐλοῖς συμφαύφω,

ὡς

ὡς ἀνδρα θεῖον, ὡς διδάσκαλον μέγαν,
ὡς ἀκεφάλωτον ὀρθοδοξίας σύλον.
Εἰ δ' ἐκλονήθη μικρὸν ἐκ ζωὸς τύχης,
ἀδελφος ἦν, ἀδελφε, μὴ κατακρίνης.
ὁ γὰρ τοσοῦτον δυσσεβὴς ἦν ὁ κλόνος,
ὅσον μετεῖχε τῆς ἐκεισικῆς βίας.
τί δὲ Κύελλον πρωτα χοῦ νικᾶν ἔδει,
ἢ δολματισθῆναι ὄντα, ἢ λεπτογράφον;
ὅμως ὅ τοῦτο ἢ διώρθωται πάλιν·
τἀδ' ἄλλα πρώτα τῶν μεγίστων ποιμένων
βλέπων ⟨ω⟩ ἀνδρα μηδενὸς λελειμμένον, χρ. λελυμένον,
σὺ ταῦθα τούτοις εἰκότως ζωεπεφώ.

Εἰς τὸ τυπικὸν τῆς Λαύρας.

Δεδοικα μήπως θεατὰς ἄλλοις τάδε,
αὐτὸς ὢν τούτων σὸν ἐν ὄξειργασμένος,
κατηγόρους θέσθαι μοι τοὺς ἐμοὺς νόμους.
ἀλλ' ὁ κριτής μου, ⟨ς⟩ Θεός, ἢ διαστότης,
μὴ τοῖς ἐμοῖς με, τοῖς δὲ σοῖς κρίνοι νόμοις.
ὑ τοὺς δικαίους (φθόνῳ γὰρ οἴχομαι τἀλφς)
τοὺς συμπαθεῖς δὲ, ἢ φιλανθρώπους λέγω,
οἷς πεποίηκα σώζειν οἴδας, ὡς θεράπτης.

Εἰς ⟨ω⟩ διαῤῥήξαντα τὸ οἰκοῦν χειρόγραφον.

Τὴν πρόδηλον μὲ δυσμενῶς ἔχειν λόγος
πρὸς ὄψιν ἀνδρός· καὶ γεγραμμένῳ λαβοὶ,
βύθιος ἔγραψαν ἢ γραφῇ μισανθρώπου.
σοὶ δ' ὁ δεινὸς τῆς Ἀραβίας λύκος,
μορφῇ μὲ ἄλλῳ ὑ διέφασε ξένῳ,

αὐτὸς δ' ἑαυτὸν ἔξαιρει γεγραμμένον.
εἰ οὖν ὁ λῃστὴς τὰς τομὰς θείᾳ δίκῃ,
ἃς ὁ γραφεὺς πέποιηκεν, ὁ γράψας πάθοι.

Εἰς τὸ αὐτὸ χειρόγραφον συγκολληθὲν
πάλιν.

Πιστευέτω πᾶς τῇ νεκρῷ αἱμαχθέντι
ὅσα τε θεὸς ὅσα ζωντεθήσεται πάλιν,
καὶ πῆξιν αὖθις ὀστέων ἕξει λύσις,
ἐπεὶ τὰ λεπτὰ ταῦτα τῶν ἀναιμάκτων
εἷς ἓν ζωὴ φθορὰ ζωπυρωθὴ πάλιν,
καὶ ⟨W⟩ ἀναιμάκτῳ θηρὶ πᾶσι δείκνυσι.

Εἰς τὰ ἐπιστάφια λιθιδεία, τὰ κτᾶ τοῦ βασιλέως
καὶ τοῦ πατριάρχου.

Ἀνθρωπε, ῥίψον ἃ κρατεῖς τε, καὶ βλέπεις.
δεινὸς γὰρ αὐτοῖς ἐγκάθηται σκορπίος,
ἰοὺς φέρων ὀλεθρίους δυσθανάτους·
τὸ κέντρον ἦρε, μή σε πλήξῃ κἀμέ δυ.
καὶ πῶς γὰρ οὐ φείσαιτο τῶν ἐλαττόνων,
ὃς δεσποτῶν χεισοὺς εὐλαβοῦτο Κυρίου, χε. χεισοὺς
βάλλει βασιλεῖς, ὃς σέβονται καὶ λίθοι,
ὃς οἶδε τιμᾶν καὶ χορεῖς τῶν ἀγγέλων,
ὧν ἡ πανεπτὴ κληρονὴ, καὶ χρηστότης
καὶ θῆρας αὐτοῦ ἡμερεῖ τοὺς ἀγρίους,
βάλλει, ὑπερώσκει πατριάρχας ἀγγέλους,
ὧν δαίμονες φεύγουσι τὴν αὐλίαν,
οἷς ὄφις ὁ μῶμος αὐτὸς οὐ μέμψαιτό τι;
ὕπνου ἀναγκὴς ὄστι, καὶ φόνου πνέει.
πλέω τοῖς ἅπαξ παθοῦσι, καὶ πεπληγόσι

θανατοῦς

θαυμαστὸς ὅστι τῆς ἰατρείας τρόπος.
Εἰ γάρ τις αὐτὸν συλλαβὼν τέμοι μέσον,
ὀκφθὲν ἔξει τὸ κακὸν θᾶττον λύσιν.
Ὃ γὰρ βαλόντα καὶ βοηθῆν τῷ πάθει
ἰατρικὸς λόγος τε, καὶ προμία.
Εἰ δ' ἐκρατήσας φείσεται τοῦ θηρίου,
δὺ' ἥφθον αὐτὸν ὐδαμῶς ἐγὼ λέγω,
θεὸν δ' μᾶλλον, καὶ θεοῦ καλῶ τύπον,
ὃς καὶ φονευτὰς οἶδε συγγνώμην νέμειν.

Οτε τὸν ἐγνωρίσθη τοῖς βασιλεῦσι.

ΠΑλαι μὲν ὦ μοι, δέσποτα ξένον φόρε,
ἄκυρμα φέρειν, βασιλεῦ αὐτοκράτωρ,
γῆς καὶ θαλάσσης κύριος, καὶ δεσπότης,
ὀξυστόμης, καὶ δυναστὴς τοῦ βίου,
ὃν δὺ' θέλει κλείνων τε, καὶ σώζων πάλιν,
ὡς τῶν ἀπόντων ὁ κράτος κεκλημένος·
ἀφ' οὗ δ' τῆς σῆς ἡμερωτάτης θέας,
καὶ τῶν μυριάδων ἠξιώθην σοῦ λόγων,
καὶ τοῦ καλοῦ ἔθελμα τῶν ἠθῶν χάριν,
καὶ σοῦ πόθου γέμουσας ἔγνων σοῦ τρόπους,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ἡλίκος μοι, καὶ πόσος
γλυκασμὸς ἐσάλαξεν εἰς τὴν καρδίαν.
καὶ πού με δεινὸς τοῦ τοῦ θεσπίσματος νικῶ ἔρως
ἄφνω κατέσχε, καὶ βιάζεται λέγειν,
ὡς τερπνὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν βασιλέως,
ἀλλ' ἔστ' ὅστις ξένημα κάλλιστον μόνος,
πόντων ἀκυρμῆσι τε, καὶ θαλαμῆσι.
Ὅπως ἄρα, κέκτηται τὸν βασιλέων,
ἢ σὺ τοσοῦτος, καὶ φιλόνθεος θεὰ

ἔθελξεν,

640 ἐθελξεν, ἠλλοίωσεν, ἐξέφησέ με,
ἀλλα φθονῆν ἔπεισεν ἀντὶ τῶν πάλαι·
ὅλως γὰρ οὐκ ἀγαθὸν ἐκ παλαιοῦ, καὶ νέον
ἔδειξε, διπλοῦν ἔργον ἐξειργασμένη·
ὁμοῦ μὲ ἐπλήρωσεν ἡδονῆς ξένης,
645 ὁμοῦ γὰρ λαμπρότητος ἐμπέπληκέ με.
ἀμφω γὰρ αὕτη τὰς ἐνεργείας φέρει,
λαμπηδόνος γέμουσα, καὶ θυμηδίας.
καὶ Μωσέως μὲν τὸ πρόσωπον, ὡς λέγει,
ἐδόξασε πρὶν ἡ Θεοῦ θεωρία,
650 ὡς καὶ κάλυμμα τῷ θεόπτῃ λαμβάνειν,
ἐπειδὴ αὐτὸν πρόσκαιρον ἄλλοις ἔδειξ.
ὁ γὰρ φορητὸν εἶχε τὸν αὐτῷ θεὸν,
εἰ μὴ καλυφθεὶς ἦλθεν εἰς ὁμιλίαν.
ἐμοὶ γὰρ σὺ, κρᾶτιστε τῶν βασιλέων,
655 εἰς ὄψιν ἐλθὼν, καὶ θεαθεὶς μετρίως,
ὁ τὸ πρόσωπον, οὐδὲ τὴν ὄψιν μόνον,
ὅλην γὰρ δόξης ἐμπέπληκας αὐτίκα.
καίτοι μέγαν σε τὸν καθ' ἡμᾶς δεσπότην
ἦλθε πρὸς τοῦτο, καὶ Θεοῦ θεῖον τύπον,
660 καλῶς τρέφοντα τὸν κράτιστα τὰς ἰδίας,
καὶ ζῶν Θεῷ σώζοντα τὴν οἰκουμένην·
Θεὸν δὲ πομπεύσασε, καὶ πλάστην νέον,
ἢ δημιουργὸν ἄλλον οὐκ ἠπιστάμην.
νῦν δ' ὄψιν μὲν οἶδα, ἀλλ' ὅμως ἐκτησάμην,
665 καὶ θαῦμα, θαῦμα θαυμάτων πέρα
εἰς δοῦλον ἀνθρώπινον μεταπλάττω μόλις.
σὺ γὰρ Θεός γε, ὡς ἔοικε, τὴν φύσιν,
ἢ πῶς νεουργεῖς, εἰπέ, τὸν κατ' εἰκόνα,
καὶ ῥᾴστα πλάττεις, καὶ μεταπλάττεις πάλιν;

ὦ μᾶς

γνώμας ἀμείβων, κ᾽ μεθαρμόζων τρόπους,
τρέπων λογισμούς, κ᾽ μεθιστῶν καρδίας,
ἄγων, φέρων, στρέφων τε πρώτα ῥᾳδίως,
ἐκ φθέγματός τε, κ᾽ θέας τῆς σῆς μόνης;
κ᾽ σοὶ μὲ ἄλλος ἢ τοσοῦτον θαυμάσω,
ὃς ταῦτα ποιῇς ἐν βραχεῖ, ὦ Σωτόμως,
σὺκ ἀπροθύμως οὐδὲ ἀντὸς ἴσως·
ἡμᾶς ὃ πῶς ἠμείψας ὕτως ἀθρόον;
ἢ πῶς τοσοῦτον ἴσχυσε βραχὺς χρόνος;
ἅπαξ προσωμίλησας ἡμῖν· εὐθέως
ἅπαξ προσεῖδες, μικρὸν ἀντώφθης πάλιν,
ἀπῆλθες· ὑβρὺς ξυμμεθαρμόσας ὅλους.
καινὸν γὰρ ἐντέθηκας ἡμῖν καρδίᾳ,
κ᾽ πνεῦμα καινὸν ἔκπνους τοῖς ἐγκάτοις.
ἀληθικὸς ἰὼ θεός· ἀστικὸς ὃ νεῶ μάλα·
κἄπω νενυχώς· ἀλλὰ νεῶ δ᾽ ὦ βλέπων.
ἄθυμος· ἀλλ᾽ εὔθυμος, ἡδονῆς γέμων.
μικρός, κατηφής· νεῶ δὲ λαμπρὸς, κ᾽ μέγας,
κ᾽ ταῦτα μηδὲν εἰς ἑαυτῷ φέρων πάθος
παθεῖν ἀπ᾽ ἀρχῆς εὖ προεσκευασμένος,
ὡς δῶ τι δῶσω δεῖγμα τῶν νέου πάθους.
ἄτυφος ὢν πρὶν, νεῶ ὃ κομπάζω τάδε. ἰσ. ἰὼ
ὕτω με πρωτάπασιν ἐξ ἄλλου τέως
ἔδειξεν ἄλλον ἢ προθυμίας σα χάρις.
μικρὸν γὰρ αὖτη, μικρὸν ἐλλάμψασά μοι,
εἶτα κρυβεῖσα θᾶττον ἐν τῷ ὀμμάτι,
ὡς ἀστραπῆς ὅις ὀξύτης, κ᾽ λαμπρότης, ἰσ. ἀστρα-
ὅμως κατεκράτησεν ἡμῶν εἰς τέλος, πὴ
κ᾽ τοῦ καλοῦ ἀμείψαν ἐξήμειψέ με.
τί δ᾽ ἂν πάθοις ὅις, εἰ πάλιν τοῦτο τύχοι,

τῆς ὁμοίας δ' ὑπερθῦ τύχῃ θέας,
ὡς ἡ κέλευσις βούλεται τὸ δεσπότου;
ἢ δῆλον ὡς ἀδελφὸς ὁ δόξειέ μοι,
ἀλλ' ἄγγελός τις, ἢ Θεὸς παραυτίκα,
ὅλος θεωθεὶς τῆς Θεοῦ χρηνωνίᾳ.
πειράσομαι δὴ κἀγὼ πάλιν, κἀγὼ πολλάκις,
σοί τε προσελθεῖν, καὶ τυχεῖν ὁμιλίας,
εἴπως λάβοιμι τῶνδε τ' ἀνάπαυλαν
ἀλλ' ἓν δέδοικα, κἀγὼ τὸ σὸν θεῖον κράτος
αἰτῶ βοηθὸν προσλαβεῖν εἰς τ' ἄφοβον,
μή πού [με] δεινὸν ὄμμα γοργοῦς ἀγρίας
πρὸς τῆς πύλης βλέψαν' ἠγειωμένον, ἠγειωμένα.
μὴ Κέρβερός μοι ξυλακτήσῃ μέγα,
μηδὲ βεμβώδης ἐμβεμβωμένη δάκοι.
κἀγὼ πῶς γὰρ οἶσω δήγματος πληγὴν μίαν
ἀδελφὸς ἰχνόφρυος, σκιεπτόμενος.
ἐγὼ δ' ἀνελὴς εἰμὶ δὴ πρὸς ἄλλο τι·
λειτουργικῶν γὰρ πνεύματι ὀφλὼ πέμω,
κἀγὼ τῶν προπετῶν ἀγέλων σε τῶνδε.
ψυχὰς γὰρ ἁρπάζουσιν ἐκ τῶν σωμάτων.
ἐξ ὧν μεθύσας, ψυχοσῶσα πρόφατα,
κἀγὼ μήτε τι τῶν ἐκπαραξάτω μέτα,
μηδ' ἄλλο μηδὲν προσβάλοι τῶν φασμάτων,
ἢ τῶν φοβήτρων τῶν περὶ τῶν προπαυλίων.
ἐπεὶ δ' ταῦτα σὺν Θεῷ δεδράσω,
καί που γένωμαι πλησίον τῶν σῶν δεσμῶν,
μηδὲν χρεωστῶ μοι φαῦλον πρὸς φέρων,
τὸ σῶμα πρώσοι με, κἀγὼ φλέξω πάλιν·
ἀλλ' ὥσπερ αὐτὸς ἤμειψε πλαστὰς φύσιν,
καὶ τὴν ὁδὸν μοι πᾶσαν ἤμειψε δίχα.

ὡς

ὡς εἶγε ζωὴν ἀσφαλῶς ἀμφιβάλω,
ἔρμος ἰὼν ἡδίστ' ἄλλα πρὸ πάντα, καὶ φίλος,
τῆς σῆς γαλιλωότητος ἐμπεπλησμένος.
Ζωὴν ὁ Χριστὸν, πιστὲ χριστὲ Κυρίε,
ἔχεις ζωοῖκον, ὃς ζωηρὸν τὸν κρίτην,
ὃν καὶ βασιλεύσαντα, καὶ στέψαντά σε,
ὃς συμβασιλεύοντα, καὶ σκέποντά σε.
Ἔστ' γὰρ ὥσπερ τοῖς τελοῦσι νεανίαις
ζωὴν τέταρτος, ἐν μέσῳ φλογὸς πάλαι
ὕστερον πάλιν τέταρτος ἕστω κἀνθάδε,
δροσισμὸς ὑμῖν ἐν βασιλείοις μέσοις,
ἥλιόν σε τοῦτα σώζων, καὶ νέμων
ζωὴν ἄλυπον, εὐτυχῆ, νικηφόρον,
καλοῖς τε τοῖς σύμπασιν· εὐθηνουμένῳ·
ἔπειτα ζωὴν τὴν στολὴν τὸν κρίτην,
τὴν κοσμολαμπῆ, καὶ ἀμφιπερίβλητον,
τὸ σὸν ἄλλο, πλὴν ὁ κέκλησαι μόνον.
ζωὴ γὰρ ὄντως ἡ Ζωὴ τῶν βίων.
τέτην δέ μοι ζωπάτησε καὶ τὸν δεύτερον,
ὃ φαιδρὸν ἄγρον τοῦ πομπικοῦ τέφους,
ἢ τὴν ἐκείνης αὐταδέλφου ἀξίαν,
ὁ παντὸς ἄλλου μᾶζον εἰς εὐδοξίαν.
ὁ Χριστὸς οὖν τέταρτος ὑμῖν ἐν μέσῳ
ἀεὶ πρέσω, καὶ τοὺς ἀλλήλους μίαν
σύμπνοιαν ἐργάζοιτο, καὶ συμψυχίαν,
δίδοις ἅπασι μακρὸν ἐνθάδε χρόνον,
δόξαν δ' ἐκεῖθεν τὴν ἑαυτοῦ τοσουτέμων,
καὶ τὸ τέφος, κρίπτε, τῆς ἀφθαρσίας.

εἰς. εὐθυ-
νουμένῳ·

Εἰς τὰς δεσποίνας.

Διανᾶς ἀναύσας αὐταδέλφας αὐγούσαις
δώρημα κοινὸν ἐξ ἑνὸς δούλου τόδε.
Εἷς τὴν ἐμὴν δέσποιναν ἡ χωρεῖ τόπος,
ἀλλ' ἡ κατ' αὐτὴν δόξα, καὶ θεῖον νεῦ κλέος
ἅπασαν ἐπλήρωσε τὴν οἰκουμένην,
καὶ πομταχοῦ φαίνει τε, καὶ λέμπει πλέον
τῆς κοσμολαμπους πομσελήνου λαμπάδος.
ὥστε σαφῶς πᾶσιν ἡ ταύτης χάρις,
κἂν ἔνδον αὐτὴ τῶν δυακλόρων μένῃ.
ἀλλ' ὦ μεγίστη κυρία τοῦ νεῦ θεοῦς,
(σοὶ γάρ σε πρέπω ⓦ βεβαιῶ τοῦτον λόγον,
κἂν μὴ βλέπειν ἔχω σε) πῶς δέχῃ τάδε;
ὦ τῶν τοσούτων ἐκγόνη βασιλέων,
ὅσους ἀριθμεῖν οὐκ ἔνεστι ῥᾳδίως,
ὃ σκῆπτρον ἡμῶν, ἡ σοφωτάτη κεφάτος, χρ. -νοια, τὸ κεφάτος,
τῆς θυμηδίας λείψανον, τῆς πορφύρας
κάλλιστον ἄνθος, χρῶμα τ' ἀλουργίδος,
ὀφθαλμὲ κόσμου, πλοῦτε, δόξα, λαμπαδοῦχος,
πολλοῦ γε καὶ τερπνὸν ἄλλο τῶν ὑμνουμένων.
ὦ τῶν καθ' ἡμᾶς σωτηρία,
ζωή τε τοῦ σύμπομπος εὐτυχεστάτη,
ὅτω πλατιοῦ γῆς ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρα,
φαίνουσα πᾶσιν ἐγγύθεν, καὶ μακρόθεν,
ὅτως ὁρωμένη τε, καὶ κεκρυμμένη
πλήθου τὰ πρῶτα φωτὸς ἀκραιφνέστατον.
ὅτῳ ὑπτιναὶ πέμπε τὰς λαμπηδόνας,
ἔχουσα συλλάμπουσ' ἐκ τοῦ πλησίον
ἄλλῳ σεαυτὴν, τοῦ ἐμοῦ μὲ δεσπότην,
σὴν δ' αὐταδέλφου γνησίαν, καὶ φιλτάτην,

ἢ " συμμετείζῃ τῶ κρότυς ζαὶ ἡνίας.
ἐπαύχημα ὃ πλεῖσον ἐν ζωῖσι χρέων
ὑμῖν δοθῆναι, ζ τὸ συγχαίρειν ἅμα·
ἰὼ δὴ Ζωοφαίνοιαδε, ἰὼ βλέποιτέ μοι
καὶ ⓦ φαεινὸν ἦλιον, καὶ φωσφόρον,
τὸ κοσμικὸν φῶς, τὼ γαλαύκω τ' βίω,
ἔαρ τὸ φαιδρὸν, τῆς χθονὸς τ' ἠμέρων,
ⓦ εὐγλωῆ μὲ, βύτυχῆ ὃ δεσπότην,
τ' βύτυχῆ μὲ, βύσεβῆ ὃ " καὶ πλέον,
τῆς γῆς τὸ θαῦμα, ⓦ μέγαν Μονομάχον
οἳ ἡ σοφία κοσμικῶν κακῶν λύσιν
ἔδειξεν ἡμῖν, ἰὼ καλῶν πηγῶν βρύσιν.
ὅτως ἄλυπον ζκπερῶσαι τὸν βίον
ἔχοιτε τοῦτον λύχνον ἄλλον ἐν μέσῳ,
ἄσβεστον ζκπέμποντα λαμπαδουχίαν,
σοὶς οἳ βλέψασαι νύκτα, ἰὼ μεθ' ἡμέραν
ὁμοῦ τε Ζωτέροιαδε, ἰὼ σώζοιαδέ μοι.

χ. συμμετείζῃ

χ. τὸ

Εν τῇ μνήμῃ τῶ ἁγίων Σεργίου, ἰὼ Βάκχου ὅτε
ζ δῶρα ἔπεμψεν.

Οἱ γηγενοῶντες μάρτυρες τοῖς δεσπόταις,
ὡς γείτονας τέρψεσι τοὺς ἐκ γηγενῶν,
φιλοβασιλῆς ἐκ μακρῶν ὄντες χρόνων,
καὶ συμφορᾶς ἔλυσαν αὐθις πολλάκις,
ἀφαρπάσαντες ἐξ ὀλέθρου ἑκάτων·
ἐφ' οἷς πρὸ αὐτῶ θῦσιν ἀντιμισθίαν,
τὸν πανσέβαστον τοῦτον οἴκων ἐνθάδε,
ὃς βασιλεπὴς μὲν ὄντι δόξα τῷ κράτει,
πόλει δ' κόσμος, τοῖς δ' ἀνακτόρεσι φύλαξ·
τῶτον βασιλῆς δοξιοῦσι πλούτῳ,

τῶτον

τῦτον σέβοισιν ⓐ σεβασοὶ δεσπόται,
ἄλλον πρ᾽ ἄλλου ⓦ τύπον δεδεγμένοι,
καὶ τιὼ ἀμοιβαὶ τῶν ἐπ᾽ αὐτοῖς θαυμ͞χ,
τοῖς μάρτυσι νέμοντες ἐκ τῦ πλησίον.
ὅτοι φιλοῦντες ἐκπάλαι τὸν τῦ κρείττονος,
μᾶλλον φιλῶσι τὸν καθ᾽ ἡμᾶς δεσπότην,
ὡς εὐσεβεστέρους τε, καὶ σοφωτέρους.
σοφώτεροι γὰρ εἰσιν ⓐ τοὺς ἀξίους
τὰ θεῖα τιμᾶν εἰδότες πάντων πλέον.
ὅτοι κατευθύνουσιν αὐτῶν τὸ κρύπτος,
ἀγλὴ" τοὺς τρέφοντας τῶν ἀτιμ͞χ.
ὅτοι κατ᾽ ἐχθρῶν συμμαχοῦσι τοῖς φίλοις,
καὶ τοὺς σοφοὺς πιθοῖσι τοῖς ἀσόφοις,
πᾶσι τοὺς σοφοὺς, πᾶσιν ἠγαπημένους.
οὗτοι ὃ ἐς νεῶ, οἷάπερ φίλοι φίλοις,
γνωρίσματα τέλοισιν εὐνοίας τάδε,
καὶ τῦτον αὐτοῖς μιμνήσοισι ⓦ ζῆτον
ἤδη πρόσωσαν τιὼ ἑαυτῶν ἡμέρᾳ,
καθ᾽ ἣν θανόντες εὐκλεῶς ⓐ ἠνύσαμεν,
δόξῃ κατεστέφθησαν, ὡς νικηφόροι,
καὶ συγκαλοῦσιν εἰς μίαν θυμηδίαν,
ὃς δὴ ἔθους ἔχουσι ὑμᾶν γνησίως·
ὡς δὴ" ζωὴν φερόντοιτο τοῖς στεφηφόροις,
κοινῶς ἑορτάζοντες ⓐ στεφηφόροι.
πείθεσθε τοίνυν, ὦ φαεινοὶ δεσπόται,
καὶ τῆς χάριτος δέχεσθε τιὼ κοινωνίαν,
ἐν ταῦθα μὲ νεῶ ὡς φίλοι, καὶ πλησίοι·
ἐν οὐρανοῖς δ᾽ μικρὸν ὕστερον πάλιν,
ὅταν λαβόντες ἄλλο βέλτιον σέφος,
τύτοις τε συγχαίρεσθε, καὶ τοῖς ἀγέλοις.

χρ. στεφανοῦντες τῶν ἐτιμ͞χ.

Εἰς

Εἰς τὴν ἐν Εὐχαΐτοις εἰκόνα τοῦ βασιλέως.

ΚΑὶ ⓦ κεφαλὴν διαπότιν Κωνσταντῖνον,
τῆς γῆς τὸ θαῦμα, ⓦ μέγαν Μονομάχον
ἐν ταύτῃ τοι ξῦσις εὐσεβὴς διαγράφει.
ταῖς δωρεαῖς γὰρ τῶν περὶ τὸν βασιλέων
σάλην παθούσας ἐξ ἐπιρείας μέγαν,
χρυσῆς ἐπεσήμειξε χίονος βάσει,
ⓦ χρυσόβυλλον ἀντιθεσπίσας λόγον,
ὡς ἀντέρεισμα καρτερὸν πρὸς τὴν βίαν,
δι' ἣν τὸ μέλλον ἀσφαλέστερον νέμει
τῇ μητρυιᾷ πόλει τε, καὶ προικίᾳ. χ. προιμίᾳ.
ὅθεν δίκαιον ἀντιλαμβάνει γέρας,
εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ἐπεγραφεὶς ἀνέρχεται.

Εἰς τὴν θήκην τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ Χριστοῦ.

ΣΤαυρὸν πάλιν φῶς, καὶ πάλιν Κωνσταντῖνος·
ὁ πρῶτος οἵδε ⓦ τύπον δι' ἀστέρων·
ὁ δεύτερος δ' τῶν αὐτὸν καὶ βλέπει,
καὶ χερσὶ πισταῖς προσκυνούμενον φέρει·
ἄμφω πρὸ αὐτοῦ τὸ κράτος δεδεγμένοι,
ἄμφω σέβουσιν αὐτὸν ὡς ἀνέρχεται.

Εἰς ⓦ ἅγιον Θεοφύλακτον.

ΘΕὸς φύλαξ σοι. τοῦτο γὰρ κλῆσιν φέρεις·
ἐμοὶ δ' καὶ σύ, ζῶν θεῷ φύλαξ πάτερ,
σώζων ἀσινῶς, ἀσφαλῶς διεξάγων,
καὶ τὴν ζάλης κέμουσαν ἡμερῶν νόσον,
καὶ εἰς τέλος πρεσβεύων ἀψῶν φαρμάκοις,

καὶ

καὶ πάντα μοι σύμπαρεστιν ὡς ὁ συμφέρει,
ἔργοις βεβαιῶν τὴν ἐπώνυμον χάριν,
ἐφ' ᾗ πεποίθως ἱστορῶ σε, καὶ γράφω.

Αἴνιγμα Εἰς πλοῖον ὅπερ ἕτερον.

Ζῶόν τι πέζον, ἀλλ' ἀνήλιον βρέθη,
ἔμψυχον, ἀλλ' ἄψυχον, ἔμπνουν, ἀλλ' ἄπνουν,
ἕρπον, βαδίζον, καὶ παρεστὼς κεχρημάτικεν.
ἄκουε, καὶ θαύμαζε, καὶ δίδου λύσιν.

Εἰς Ⓦ ὃ αὐτὸ δι' ἑτέρων, ὡς ἑτέρᾳ τις παρβάλλουσα.

Ἐδεξάμην σε χαῖνον ὑφέροντά τι.
ὑ παρόσφατος γὰρ, ὥσπερ αὐχεῖς, ἀλλ' ὅλης
ἑωλης, ἐξίτηλος ὢν λήθης πέρει,
νηὸς λυθείσης τῷ χρόνῳ σανίδες ξύλα,
ὡς ναυαγὸς ἵις συλλέγων τε, καὶ λέγων·
ἀνάθεμ' ἀπελθε, τὴν σκάφην ἀνατρέπεις·
φθείρειν γὰρ αὐτὴν μᾶλλον, ἢ σώζειν ἔφυς,
κἀκίστα πηγνὺς, ῥᾳδίως δ' ὅμως λύων,
ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ζωδιαπαιῶν τῷ χρόνῳ.
οὕτω σέσηπεν ἡ σοφή σου πυθία·
χρησμὸς ὁ χαῖνος· ὁδαμοῦ· κενὸς δ' ὅμως·
ἤρως ὁ δόξας, λῆρος εὑρέθης μόνον.

χρ. ἤρως

Εἰς ὃ θεασπικὸν αἷμα.

Ἐν οὐρανοῖς μὲν παρσκιωμένας ἀγέλους
ἔδει τὸ λύσσαν τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἔχειν.
ἀλλ' ὦ ἄμεινον, Ⓦ δι' ὃν πρεσβεύθη,
τοῦτον τὸ δῶρον παρσκιωσὴν ἐν γῇ κάτω.

ὅμως

ὅμως ὑ τῦτο τοῦ σκιωδοῦσι χ̀ νόες,
ὑ τῶθα σιπλωσιῶ τι θησαυρισμένον.
τρέπει γὰ αὐτοὺς αἷμα πρώην δεσπότου,
Εἰς ἓν δι' αὐτὸ τοῖς βροτοῖς ζωοπαμένους.

Εἰς τὴν Θεοτόκον, ὡς ὑπνῳ
ἀποκαλύψασαν.

Ου κῶ καθεύδειν τὴν φιλόπλουτον χθόνα,
τῶν δυσεδαιμόνων ἀγρυπνούντων ὑ φόβοις,
οὐδὲ τοῦ δοῦναι τ' κρείττους τὰς πηνίας
Εἰς χθόνας ἐχθρὰς, δουλικὰς, καὶ βαρβάρους·
ἀλλ' Εἰς δύσιν ἀποδίδουσα, χ̀ τοὺς τ' ἔω, χθόνα,
τῷ γῆς κρατοῦντι συμμαχεῖ τροφηφόρῳ,
βύζωνον ὅπλον ὃν δρόμων πολυρρύτων·
χ̀ μάρτυρόν σου ὃς ἀφυπνίζει φίλους.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Δραμοῦσα τὸ πρὶν ἐξ ἑώας Εἰς δύσιν,
χαὶ ζωὴ δίκῃ χλείσασα τ' μαιφόνον,
τοὺς τ' ἑαυτῆς αὖθις ἐκτρέχει πόλη
ἡ πολυτρώαστα, χ̀ τροπούσης βαρβάρους,
νίκῃ ἀεὶ νέμουσα τῷ τροφηφόρῳ·
ὅθεν παεις ἁ χ̀ γραφεῖσα τὸν δρόμον.

Εἰς τοὺς δύο ἁγίους Θεοδώρους.

Ως ἀληθῶς ἰῶ ὁ γραφὰς τ' εἰκόνων.
διπλοῦς γὰ αὐτὸς, πνεῦμα, σάρξ τε τυγχάνων,
διπλοῦς ἑαυτῷ τοὺς συστρατιώτας γράφει,
ᾧ μὲ τὸ σῶμα, τῷ ὑ τ' ψυχῇ νέμων.

Εἰς ἓνα ἀμπθέντα ἐξάφνης.

Μυσοχάρος ᾠδὲς εὐθμὸς νεανίας,
Ϲ σήμερον πρέσιν ὀξάκλωρ νέος.
ὃ μὲ πρῆλθεν, ἄλλο δ' ἦλθεν ἀθέον,
κὴ τοῦτο δ' αὖθις μακρὸν οὐ μόνος χρόνον.
ἀπῆλθεν ἡ ᾠδὲς, ἡ δ' ἐνεστῶσα πέχει,
κὴ τὶν' πρόσωπ' ἄγελον ᾠδὲς "ὡς φέρει.
" καὶν ταῦθα τοίνυν, νεῦμὲ ὀξάκλωρ φίλος,
δείξει ὃ τοῦτον ἄλλο τὶ χρόνος τάχα.
ταῖς κλήσεσι δ' "ἔπειτα συγκατοικέσει.
τοιοῦτόν ὄστι πρᾶγ', ὃ θνητόν, κὴ ῥέον·
σκιὰ κεφαλήσας χερσὶν ὑ κρατυμένη.
τίς " οὖν πρᾶγμ' ἔχοντα ῥοιῶ πρᾶγμ' ἀνδράμοι;

Εἰς τάφον.

Κοινὸς πειρᾶν εἷς φιλτάτων ἔστ' τάφος·
μηδεὶς ὃ κὴ πέραν ἄλλον ἐμβάλοι·
ἔξει γὰρ ἔστ', ὅσις ὢν πρᾶγ κὴ τύχοι,
τὸλμης ἀμοιβὼν, τὶν' Θεοῦ φεκτὶν' δίκην.

Εἰς χέρσος.

Τεναεφέκοντα συμμάχοις τοῖς ἔχω,
πανεφέκοντα φεφεύσομαι πρᾶγμάτων.
τίς πρὸς τοσούτους χεῖρας ὁπλίζας ἀρεῖ;
τίς πρὸς φάλαγγα μυρίων ἕπεσι μάχῃ;
ὅστις θιγόντα πρὸς τινας μοι συμπλέκῃ,
πόσῳ στρατῷ ὃ συμβαλεῖν ἕλκυσας μάχην.

Εἰς

Εἰς ῥέουσαν ὕδωρ.

ΕΒλυζε χὴ πρὶν ναῦμα τῷ λαῷ πέτρα·
Χειρὶ τ' Θεοῦτου μυστικῶς φασι λόγοι,
ὃς χὴ ποτίζει νέκταρ εἰς ἀφθαρσίαν.
μήτηρ τ' Χριστοῦ δευτέρα πάλιν πέτρα·
ζηλοῖ τὸν ὑὸν, χὴ ῥέει ζωῆς ὕδωρ.
πρώτης δέχεσθε ζωοτρόφους τὴν χάριν.

Εἰς τὴν δεξὶὰ χειραβαρέως χρυσοῦν τῶν κελεῶν.

χ. δεξιὰν χειραβαρέως χρυσοῦν

ΗΔεσπότου χεὶρ τ' σοφοῦ Μονομάχου
ἀληθινὸν νοεῖν ἐνέπνευσε τοῖς νέοις,
δύνῃ καταχρώζουσα πορφυρογρόφῳ,
βασιλικῆς γνώρισμα λαμπρότητος ἀξίας.

[Εἰς τ' Θεοπατοφόρον.]

ΠΙστὸς βασιλεὺς, εὐσεβὴς αὐθεντόπωρ,
σεβαστὸς ὀρθόδοξος ὁ Μονομάχος,
ὃν πρώην σε φίλτρον, οἷς ἐν ψυχῇ φέρω,
ἔργοις ἔδειξα, λαμπρὲ Θεοπατοφόρε,
ἀπρόπτως τὴν σὴν ζωοπρεπῆ χάριν,

χ. ἀπρ

ὧν ἡ γραφὴ δείκνυσιν αὐτὴ τοὺς τύπους,
ἐμοὶ πρώην πάντων μαρτυρῆσα πόθον,
ἔπειτα ταῖς σαῖς πρωτοβάσοις αὐγούσαις.

Εἰς τ' αὐτόν.

ΑΛλων βασιλεῦ, σὸς ὁ πιστὸς οἰκέτης,
ὁ χείμιος σαῖς ἐκ Θεοῦ λιταῖς ἔχων,
ἀδελφὸν ὧν δίδωμι τοῖς ἐμοῖς

χαίρων

χαίρων ἐμαυτὸν εἰς σὲ σοι δόξαν φέρειν,
ᾗ σοὶ αὐχήσας, ὡς συνεργεῖ λαμβάνω,
σοῖς σὴν ἴσην σοφαξίν τε, καὶ λειτουργίαν.
ἀλλ' ἀντίδος, μέλιστε θεοπαμοφόρε,
ἅπασιν ἡμῖν τὴν σὴν σκηπτουχίαν.

Ἀμοιβαῖοι εἰς τὸν ἀσώματον.

Τίς τὴν ἄμορφον ἐξεμόρφωσε φύσιν;
ἡ δοξάσασα τὸ τέφος Θεοδώρα.
καὶ πῶς ἀνίσχησεν ἀγνῶσαι θέαν;
πίστις κατορθοῖ πάντα ταῦτα ῥᾳδίως.
ποῖον γὰρ μισθὸν ἡ πανυμνοσεβὴς θέλει;
ποθεῖ σοφὴ πάντων ψυχικὴν σωτηρίαν.
ἐρχισράτηγε, σπεῦδε, πλήρου τὸν πόθον.
ἡ πίστις "αὐτὴ" σοφὴ ξενήσει κἀμὲ τόδε.

ἴσα αὐτῇ
ξεν. σοφὴ-
ξενίσει

Ἄλλοι εἰς τὸν αὐτόν.

Ἔχουσα θερμὸν σοφίατιν ἐν ταῦθά σε
ἡ πανσεβασὸς αὐχήσα Θεοδώρα,
ἐκ πλέον σε σοφίατεῖν αὐτῆς θέλει,
ἐξισράτηγε τὴν αὐτὴν σφραγῖδα,
ὅτην βασιλὰς ὑμνῳδὴν χρίνων κάτω,
τὴν γῆς βασιλῆς εἰς χρίσιν φερίλιν ἄγει·
ὅθεν πρὸ αὐτῆς νεὼ λαβὼν δῶρον τόδε,
θερμῶς τότε σοφίσηται τῆς δωρουμένης.

Εἰς δέησιν ὑπὲρ τῶν ποδῶν τοῦ Χριστοῦ κειμένου τοῦ βασιλέως, ὡς ἐκ τοῦ βασιλέως.

Συ δεσπότην με τὴν σεαυτοῦ κτίσιν,
καὶ τὴν ἐμὴν ἀρχὴν τα σωδούλων ἔθου·

ἐγὼ

ἐγὼ ὁ δοῦλος εὑρηθεὶς ἁμαρτίας,
τὰς μαίσιγάς σου, δέσποτα κριτά, τρέμω.

Ὡς ἐκ τῆς Θεοτόκου.

Μήτηρ σε τέκνον ἱκετεύει πρόθυμος,
τὸν σὸν τὸν ἔργον καὶν ἀπωσάμενόν σοι,
τὸν πλάσμα, τὸν ποίημα, σῶ πλὴν οὐδένα
θεὸν γινώσκει· δὸς σὺ τὴν σφοδρότητα.

Ὡς ἐκ τῶ Πεδρόμου.

Ἀνδρωπος εἰμί, ἐυσπλαγχνε, συγγνώμην ἔχε,
ζῶον μὲ βούλιαθον εἰς ἁμαρτίαν,
ὅμως ὁ τὴν ζωὴν πίστιν οὐκ ἀπημαύρωσε·
ἡ πίστις αὐτὸν, μακρόθυμε, σῶσάτω.

Ὡς ἐκ τῶ Χειτοῦ.

Αἰδῶς τε μηδὲν, καὶ προσκλίσεις φίλου
καμπτοῦσιν οὐκ ἀκοντα, καὶ πείθουσί με·
ὦ πικρὲ δοῦλε, τὴν χάριν τούτοις νέμων,
εἰς τὴν χαρὰν εἴσελθε τοῦ σοῦ Κυρίου.

Ἄλλοι εἰς Ⓜ σωτῆρα ὡς ἐκ τῶ βασιλέως.

Τῶν ἁμαρτιῶν μὲ οὐδὲν αἰτήσαντί μοι
ὅλως δέδωκας πλοῦτα, δημιουργέμα.
ζωὴν ὁ τὴν μόνουσαν ἐξαιτούμενός
μᾶλλον προσκλήθητι, καὶ δὸς τὴν χάριν.

Εἰς στεφανωθέντας ὑπὸ Χειτοῦ.

Οὐ χεὶρ κεκτημένη σοῦ κεκτημένους διασώζει ψ. μδ'
ἔστεψε Χειτὸς, καὶ πέπεικε τὸ κράτος.

σὴ χρηστότης θαλασσαν ὑ κερυμνώλιν
ἔδειξεν αὐλοις πλουσίων χρεισμάτων,
ὧν ἀφθόνως ἅπασα γῆ πλημμυρίν,
σοὶ τῶ βεβαιοτῆ τῦ κράτους δόξαν φέρει.
σὲ ⟨Ϛ⟩ ζωεργὸν ἱκετεύει τ κράτος,
ἀεὶ πρᾶξαι, συμμαχεῖν, ἐνισχύειν,
ζωὴν χορηγεῖν, χ χαρὰν τοῖς δεκάστοις.
μάρτυς ὁ τῶτων ἡ χαφὴ τῆς εἰκόνος.
⟨Ϛ⟩ γὰρ μοναρχὶ τῆς μονῆς τ τιμίας,
τῦ Σωσθενίτυ τῦδε τῦ θεοπαίδευ,
πολλῶν τυχόντες δωρεῶν, χ πλουσίων,
ταύτην ἀμοιβὴν τοῖς καλοῖς ὐεργέταις
ἀπεισφέρουσιν, ἰσοθρωῦντες ὐτέχνως
σέ, Χειστέ μυ, σέφοντα τύτους ὁ θαλάσσ.

Εἰς τ τῦ βασιλέως πάφον
Ἐπιτύμβιοι.

ΟΝαρ τὰ θνητὰ πάντα, ⟨Ϛ⟩ ματαιότης,
ὐκλεια, δόξα, πλῦτος, αὐλὸ ⟨Ϛ⟩ κράτος.
ὁ γὰρ θεὸ μικρὸν βασιλέα κεκλημένος,
ὁ γῆς ἀκρύων Κύριος, χ δεκάστης,
χ ζωὴν μὶ ἄλλον εἶχε μείζω δεκάστην,
χ νῦν τεθνηκὼς ὡς κριτὴν τοῦτον μένει,
λόγοις ἀπαιτήσοντα τῶν πεπραγμένων.
τέως ὁ νεκρός ἐστι, χ κωφὴ κόνις,
ἄφωνος, ἄπνους, χοῦς μόνον λελυμένος.
ἡ πρὶν ὁ δόξα, καὶ ⟨Ϛ⟩ τῦ θανόντος κράτος,
τὰ σκῆπτρα, τὰ θρόνα, χ τέφρος κλέος,
ἄπαντα ταῦτα, φεῦ, πρῆλθεν ἀθρόα,
ὡς καπνός, ὡς ὄνειρος, ὡς αὔρας χλόης.

ἀμήν.

ἀλλ', ὦ χορηγὲ τῶν καλῶν Θεοῦ λόγε,
ὁ δοὺς τὰ ῥᾴδια ταῦτα τῷ πεφαμμένῳ,
σὺ καὶ τὰ χρείττω τῶν ἀπελθόντων λίθων.
Θεὸν γὰρ ἄλλον οὐκ ἔγνω, πλὴν σοῦ μόνου,
καὶ πρὸς σὲ πάσας ἔστρεφε τὰς ἐλπίδας,
κἂν αὐτὸς ὡς δύσθεφπος ἠμφίτηκέ σοι.
ἡ πίστις οὖν, βύσσολαγχνε, τοῦτον σωσάτω.

Επεφι ὡς ἐκ τοῦ βασιλέως.

ΕΔει με, Χειστὲ, μηδὲ φῶς ἰδεῖν βίου,
ἢ σὴν προξωάπτα μακροθυμίαν.
ποία γὰρ ὠφέλεια κερδῶσαι κόσμον;
ψυχῆς ζ'' μικρὸν ἔχον αὐτὸς φεφυτίδα. γ. παραὶ
ἀλλ' ὥσπερ ἄλλον οὐκ ἔχων βασιλέα,
οὕτω κατεπτύφησα τῆς ἐξουσίας
τῶν σῶν δὲ σεσωλῶν, διασπαὶ, πεφταγμάτων,
τὸ τῶν ἐμῶν πεφυθηκα, φθῦ, θελημάτων,
ὑφ' ὧν παχυθεὶς καὶ πλατυθεὶς ἐν βίῳ,
ἄρτι ξενουμαι τῷ βεβαχεῖ τούτῳ λίθῳ,
εἰς ὃν γυμνὸς νεῶ, αὐτὶ τῶν πάλαι θεφίων,
καὶ τῶν ἀπείρων ὧν ἐπεκράτουν τόπων,
ὥσπερ πένης ἰὸς δυσχόλως ἀπερρίφην·
τῆς πρὶν ζ' λαμπρότητος δύτηλλαξάμην
τὸ ξυγνὸν, οἴμοι, τοῦτο τοῦ τάφου σκότος·
ὁ πρὶν βασιλεὺς, ὁ πρὶν ἐν δόξῃ μέγας,
ὁ πρὶν δεσπὼν γῆς, καὶ θαλάσσης δεσπότης.
τοιοῦτον ἐτεύχησα τῆς ἁμαρτίας
ἐν τάφῳ καρπόν· τί δ' ἐκεῖ πλείων φόβος,
ἐξ ὧν με ῥῦσαι, δημιουργὲ Χειστέ μου,
ῥῦσαί με τῇ σῇ δωρεᾷ βύσσολαγχίᾳ,

ἥτις με θάλπει, ϗ τοὺς ἰῶ βλέπω μόνους,
ἄλλη γὰρ ἐλπὶς ὕδαμοῦ σωτηρίας.

Ετερον.

Οἴμοι ὁ κέρδος τ' ἄλαμπρον βίου·
ἔζησα μικρὸν ἐν πολυτρόφοις τύχαις,
εἶδον τὰ τερπνὰ πρώτα ϗ τὰ νῦν πάτια,
τοὺς δόξῃ ἤρθην ἐκφυγὼν ἅδου πύλας,
ϗ βασιλέα ἔκτεινα, φεῦ, ϗ δεσπότην·
τάνιν ἐγὼ μὲν ἐν τεύχῳ κάμῃ λίθῳ,
ἄψυχος, ἄπνους, εἰς κόνιν λυθεὶς μόνος.
ἐκεῖνα δ' ἰῶ ὀνείρατος, οὐδὲν ἦν πλέον.
ἀλλ' ὁ πλάσας με ταῖς ἀχράντοις χερσί σου,
ἀνάπλασον πάλιν με τῷ λελυμένον,
ϗ δὸς βοηθὸν χεῖρα, δός μοι κειμένῳ,
ϗ δεῖξον αὖθις φῶς τὸ σὸν, πλασουργέ μου.

Αλλοι.

Σὺ βασιλεύς, ὕψιστε, ϗ σὺ δεσπότης,
ζωῆς ὑπάρχων κύριος, ϗ θανάτου·
ἐγὼ δ' ἀνθρώπων ἐκ φθορέως λαβὼν φύσιν,
μέλλων τε θάπτον εἰς φθορὰν ἐκτρέφειν,
μάτην βασιλεὺς ὠνομαζόμην ἄρα,
χαίρων ὀνείρασιν, ϗ σκιαῖς ἀσυστάτοις,
ἃ τοὺς μικρὸν τέρψαντα, ϗ παίξαντά με
ἀπῆλθον, ἐξέπτησαν ἐν βραχεῖ χρόνῳ·
ἐμοὶ δ' ἀφῆκαν ταῦτ' ἐπ' αὐτοῖς θρήνους,
ϗ τοὺς λόγους, φεῦ, τ' ἀκαίρως πεπραγμένων,
ὃς μὴ Βαρούχης, δημιουργέ μου τότε,
ἀλλ' ὡς κριτὴς θύραυλαγχος, ἰλάσθητί μοι.

χρ. Βαρύχους.

Ετερον

Επεσι.

[Ω] Τῶν ματαίων καὶ κενῶν φεσνημάτων.
ποῦ σοι καμοὶ σὺν δυὸ δεσποτος ἐφεύνοιμι μέγα,
καὶ γῆς βεαχὺς χοῦς, γῆς ἐπεσκόπουν ἄκρα,
ζητῶν τὰ κύκλῳ τῆς ὅλης οἰκουμένης
εἰς εἷν Σωσάνναι τοῖς ὄρεσι τοῖς τῶν κριτῶν·
ἀλλ' ἐκρέπτησεν ἡ ποθ' ὑπὸ τῶν κριτῶν μανία,
καὶ ποῖς ξενὸν μέρος τι συγκλείσασά με,
ἐν τοῦδα τέφραν ἀντὶ δεσπότου φέρει·
σὺ δ' ὁ πλάσας με ταῖς ἀχράντοις χερσί σου,
δὸς πλάσον πάλιν με ποῖς σωτηρίου,
καὶ τοῖς βλέποισι συμπαθῶς μου τὸ πάθος
φανήθι καὶ σὺ συμπαθὴς ἐν τῇ κρίσει.

Εἰς τὴν εἰκόνα τῶν τριῶν ἁγίων, ὧν ἐδωρήσατο
τῷ ἁγίῳ Γρηγορίῳ.

Ἐμοὶ τί μᾶλλον τῶν ἐμῶν διδασκάλων,
ὧν οὐδὲ κόσμον πρώτα ποθ' κρίνειν ἔχω;
ὅμως ὃ φίλτρον ἀνδρὸς ἠγιασμένου,
αἰδοῖ κρατῆσαν οἰκεῖα τούτους ἄγον·
ἀλλ' ἐντεῦθα μοι τῷ καλῷ δώρῳ πάτερ,
ἥδιστα τόνδε τὸν Σωσάνναν βλέπων,
καὶ τοὺς Σωσαγάζοντας αὐτῷ φωσφόρους·
ἐμοὶ δ' ἀπ' αὐτῶν μικρὸν ὄξαι τοῦ σέλας,
ἀεὶ κατευθῦνον με ποῖς σωτηρίαν.
τούτου γὰρ οὐδὲν βούλομαι λαβεῖν πλέον.

Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ πατριάρχου.

Οἱ ποθ' κριθέντες τῇ σοφῇ Θεοῦ κρίσει
ἄρχοντες ἡμῶν, καὶ γραφαῖς τιμητέοι.

ὁ μὲν γὰρ ἀρχεῖ σωμάτων ἀνθρωπίνων·
ψυχῶν δ' ποιμὴν ἐστὶν ἐκλελεγμένος·
ἄνωθεν ἀμφὼ τὸ κεφάλαιον εἰληφότες,
ἀμφὼ καλῶς ἄρχουσι τῶν ὑποκόων.
ὅθεν γραφέντες, τῶν κεφάτοις τοῦ αἰτίοις,
καὶ πρεσβεύσας ἔχουσι συμπεφυκότες.

Εἰς τὸν πρεσβύτην Δαυίδ.

Θῆρες λέοντες ἦσθ' ἐχθροί σοι πάλαι·
ἀνὴρ λέων δ' νῦν σὸς οἰκέτης οἰκέτης.
ὡς θεῖον πρὸς αὐτῶν σοὶ δέος αὐτὸς ἐκλάβοις,
ὅτῳ πρεσβεύσας τοῦτον ἐκβλάβοις ῥύσῃ.

Γράφει ἑαυτὸς πρὸς Χριστόν.

Πολλὴ χάρις σοι τῶν λόγων, Θεὸς λόγε,
οἷς εὐδόκησας δωρεαὶ με πλουτίσαι.
ὑφ' ὧν λογισμοῖς σώφροσι κεχρημένος,
ἔταξα ῥητὰ ταῖς ἐμαῖς χρείαις μέτρα,
δέκα δ' ἔμοιγε ταῦτα κρίνας τὰ τέλια,
σφῷν, σπέρμα, τέκνα τε, καὶ μηδὲν πλέον,
δι' ἃ κλονεῖται πᾶσα σήμερον χλίσις·
ἐπεὶ περ ἐξήμειψεν ἡ πενιχρὰ βία
τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς τρυφὴν χρήσιν πάλαι.
χρῆσιν δ' ἔγωγε τὴν ἀναγκαίαν ἔχων
ἀφθονιεύω τε, καὶ χαίρω πλέον
τοῖς ἁπλήστοις ἀντεμπολώντων πόθοις.
Τί γὰρ τὸ κέρδος τῶν ἀμετρήτων πότων,
τοῖς εἰς ἄπαυστον δίψος ἐκκεκαυμένοις;
διαρραπτεῖν τρυφὴν ἐν τῇ πλημμύρᾳ,
ἢ τὰ πάθοις ἴαμα τρυφᾶν ποτὲ πι·

ἐπεὶ

ἐπεὶ ὅ τ᾽ τοῦτο συμφορὰ μισομήνη,
ὃ μηδὲ δι᾽ ψᾶν χρῆτον, ἢ τὸ μετρίως.
ἐφ᾽ ᾧ λαβὼν ἄνωθεν αὐτὸς τιὼ χάριν,
καὶ ζωότομον ἔχων τῶν ὀρέξεων πέρας,
πολλή χάρις σοι τῶν λόγων λέγω, λάτε,
οἷς εὐδόκησας δωρεαν με πλουτίσαι,
πρὸς ὃς τὸ πλῆστον ἀχολῶν τῶν φρενιτίδων,
εἰς τ᾽ ἄλλα ΝΟΩ δυχερῶς ὀπισρέφω, χρ. ὀπισρέφω,
οἷς ἐντυφῶν νύκτωρ τε, καὶ μθ᾽ ἡμέραν,
ἄλλης τυφῆς ἔπαυσα ποιοῦμαι λόγον.
ἔρκει γὰρ αὐτὴ ψυχαγωγεῖν πλουσίως,
βρύουσα πᾶσαν ἡδονιὼ τε, καὶ χάριν.
πλιὼ ἀλλ᾽ ἄγεις ὅτω με, καὶ φέροις, λάτε,
ἀπρεπτον, ἀκλόνητον, ἡδραιωμθύον,
εἴσω μθύονται τῶν τετραγμθύων ὄρων,
ὡς ἄνθρωποι μθιαίνθμεν ἐν βίβλοις τρέφων,
ὡς τέτηγα δρόσῳ με τοῖς λόγοις τρέφων,
μόνοις τε πείθων τοῖς πρὸ ὧν ἐμμένειν,
καὶ μηδὲν αἰτεῖν ἄλλο πλιὼ σωτηρίαν,
εἰς ἰὼ με θᾶττον πρὸς σλάβοις εὐεργέτα,
κἀν μηδὲ [καὶ] νῦν σφόδρα δυσκόλως ἔχω.
χρείττων γὰρ εὐπλοίας τε, καὶ χεύμων πόνων
ὅρμος πολεινός, καὶ τὸ τῶν πόνων τέλος,
ὧν μοι τυχεῖν ἠύοιτο ῥᾴστα, Χειστέ μου.

Περὶ ἑαυτῆς πρὸς ΝΟΝ Χειστόν.

ΠΟλλή χάρις σοι τῶν λόγων, Θεοῦ λόγε,
οἷς εὐδόκησας δωρεάν με πλουτίσαι.
πολλή χάρις σοι τοῦδε τ᾽ τερπνοῦ βίου,
κἀ τῆς ἔμοιγε φιλτάτης ἀπραξίας.
ἴσως ἀδοξός ὅστιν, ἀλλ᾽ ἐλευθέρα.

ἴσως χρότων ἄμοιρος, ἀλλὰ καὶ φθόνων·
κλῆσις ἵνα δ' ποθέσεσιν; οὐδὲ φειδίτιδες,
αἳ μᾶλλον ἐκλήκτοισι σάρκας δεσπότου,
ἢ τῶν ποθούντων ἡ μετουσία πέφευ·
ἄπεστι κέρδος; ἀλλὰ καὶ μοχθηρία,
ἡ πρώτα κέρδους ἐξαμιγνύει πόθον,
ἡ κερμὸς χοιῶν οἶδεν ἐκλείχειν μόνη.
δ' ποθοκωφῆς ἵνα, οὐδὲ χωπεύει τάχα·
δ' ποθοκωφοῦμαι οἷα χῶπες οὐδένα·
ἀλλ' ἠχήμης ἅπαντες ὡς κατ' εἰκόνα.
ποθεδρία ποῦ; καὶ ποθεδρεία πότε,
ἧς πολλαπλῶν ζωοῖδα τὴν ἀπόλαυσιν,
ποθὲς τὴν ἐκείνης ἡδονὴν μεθυμνήσω;
πλοῦτος ῥέει; πῶς; δ' χὶ σὲ πλαρρέει;
μάλιστα· καὶ τίς ἀγαθὸν φίλον λόγος;
ἔα πλουτῆσαι σὸν θέλοντας· εὐκόμπως·
σὺ δ' οὖ βεβηκὼς, κλῆμα τοιοῦτον πόθῃ,
ἀεὶ πεφυκὸς τῷ φιλοῦντι ποθεῖσθαι.
ἀλλ' ὄγκον αἴρει· καὶ καταστέλλει πάλιν,
ὡς πνεῦμα φύσης ἀσκὸν ἐξερημοῦν.
ἀλλὰ πτωχοῖς δίδωσιν· [ἀλλὰ] δὲ φθόνῳ.
ὦ ποῖον εἶπας. δὲ γὰρ δ' ψευδῶς ἔφην.
σὺ δ' ἐξέταζε τ' ἄλλα τῶν καλῶν ὅσα,
ἐν οἷς ὁ πλοῦτος δοξάζεται σὸν φίλοις.
τίς οὖν ζωπύρει; τίς δῆτα πείθει τάδε;
πολλὴ χάρις σοι τῶν λόγων θεοῦ λόγε,
οἷς εὐδόκησας δωρεαὶ με πλουτίσαι,
ὃς ἀξίωμα, πλοῦτον, εὐκλειαν, θεῖον,
καὶ πῶς ὅλως κρύπτεσθαι μὴ δύναμαι μόνοις,
οἷς τὰς ὀρέξεις τῶν ἐμῶν κελεύεις

ῥεμβασμοὺς

χρ. εὐγενῶς
ἴσ. ποθοσεδρείαν
πόθι, ὧν πολλ.
ἴσ. εὐκόλως·

ῥεμβασμὸν οὐκ ἐῶσι πάσχειν ῥᾳδίως,
πίνοντες αὐλοὶ πολύτα τῆς ψυχῆς πάθον,
ὡς οὐ ποταμοὶ ἡ θάλασσα τὰς πέλας·
Εἰ μὴ ἡ σαρκὸς ἀσθενείᾳ πρὸς λάβοι,
ὡς τέλμα, μικρὸν σκηπανηρείθου μέρος.
ἐξ ὧν ἐγὼ γε ταῖς ἀφορμαῖς λαμβάνων,
τούτους ἐμαυτοῦ νόμους ἔχω γράφειν, ἴσ. γράφειν ἔχω,
ἐν οἷς κατοικῶ, κοὐ κατὰ τοὺς ὠνθρώπους.

Εἰς ἑαυτόν.

[a] Πλουτοῦσι πολλοί· [b] παῦε κοὐκ οἶσθα μοι λέγειν;
πλούσιος γὰρ ἔξει πάντας ὃς ἴσον σοφός,
ἀγενεῖς, μέσους, κἄποχους τε, κοὐ πενεστάτους.
σοφὸν γὰρ ὄντα παίζειν μικρὸν αὐλοῖς σκοπῶ,
ἕως κενοὶς φέρουσι αἰδοῦνται χέρας.
[a] πολλοὺς θεοὶ φέρουσιν ὑψηλοὺς δόμους.
[b] ἐγὼ δὲ γῆθεν ἐκπαλαι πεπλασμένος,
εἰς γῆν τε νεύω, κοὐκ ἄνω ζητῶ μένειν.
" πολλῷ δὲ τῶν ἐπῴδὸν ἐκκλίνω φωτί, ἴσ. πολλῷ δὲ φωτὶ τῶν ἐπῳδὸν ἐκκλίνω
μή πως σκοπουμένοις ὑφ' ὧν χαμαὶ πέσω,
τῆς αὐθαδείας ἀξίαν δώσουσι δίκην·
ὅθεν σαπεινὸν ἀσφάλειαν ἐκλέγων,
πεζὸς βαδίζω πεζὸν ὢν ζῷον φύσει·
πᾶσι μὲν οὐκ ἀπόστολος ὡς ἐκ τῶν δόμων,
πολλοῖς δὲ κάτωθεν ὢν ἐγνωσμένος,
ὄρφνον οἶδα μᾶλλον εἰς εὐδοξίαν,
ὅτῳ μὴ αὐτὸς σὺν σαπεινοῦ χωρεῖν
τοὐμὸν ὕψος ἐκλείποιτο, κοὐ δόκῃ μέγας,
ὥσπερ κολοσσὸς μῆκος οἰκεῖον " φέρων, ἴσ. φέρων,
κοὐ μηδὲν εἰς διάρμα χρήζων τοῦ τόπου.

ὅσοι ὑ κομπάζοισι βαθμοῖς, κ᾽ θεήνοις,
ὅ᾽τοι κολαιῶν οὐδὲν εἰσι βελτίους,
μέγα φρονοιώτων ὲν πλεροῖς ἀλλοτρίοις,
ὧν ἡ πάλιν φίλωσις αἰχμᾶι πλέον.
τῶν᾽ προσθέτων γὰρ χρωμένη τῇ συγκρίσει,
εἰς μεῖζον ὀξάγοισι τὴν ἀμορφίαν.
ᵃ ἀλλ᾽ κροτήσει πᾶς ὄχλος σὺν ὲν μέσῳ.
ᵇ εἰ πὼν ὄχλον, βέλτιστε, μὴ ζήτει πλέον.
ὄχλος γὰρ οὐδὲν ἄλλο, πλὴν ὄντως ὄχλος,
βοὰς ἀτάκτους τοῖς κρατοῦσι προσνέμων,
ὡς προσφορὸν᾽ μείλιγμα τῆς ἐξουσίας,
πλέον ὑ μηδὲν ζωντελῶν τῶν χρησίμων,
μᾶλλον μὴ οὖν μέγιστα ὲ βλάπτειν ἔχων.
φυσᾷ γὰρ αὐλοὺς τοῖς ἐπαίνοις πολλάκις,
πείθων ἀκούειν ὡς ἀληθεῖς σὺν λόγοις.
οἱ δ᾽ εἰσὶν οὐδὲν, πλὴν μόνον κενοὶ φόφοι,
ἐπηρεασταὶ τῶν κενῶν φρονημάτων,
ψεῦσαι, πλανοῖ, γόητες, αὐθράσει γέλως,
βόθρος δ᾽ ὑπάρθρις, οἷς ὁ πὶς θύων θύοις·
κραυγῆς ὑ πολλῆς ἀ πρὸν φρεντιστέον·
κ᾽ ψῆφος ὀξύφωνον, ἀλλὰ κουφόνουν.
τούτοις ἔγωγε τοῖς λογισμοῖς, κ᾽ λόγοις
ἀγὼν ἐμαυτὸν, ᾽᾽ ὑκπεραίνω τ᾽ βίον.

ᵃ ἙΛκτοι βαθμοί. πρόσχες, ἀθλία ζάλη.
ψῆφοι φέρονται· συμφορὴ καταγίδων·
θρῆνοι καλοῦσιν· ὦ κυβερνῆτα βλέπε·
ὁρᾷς ὅσος κύκλωθεν ἠγέρθη κλύδων;
σωσον, βοήθει· κλύζεταί σοι τὸ σκάφος.

χ. προσθέντων

χ. κρατοῦσι

χ. μείλιγμα

χ. ὑκπεραίνων

Εἰς ἑαυτόν.

λαβοῦ

λαβὼν" τάλαντα πάχισα τῶν σῶν οἰάκων,
λαβοῦ, λογισμέ, φρὶν" ἀθρόαν ὠμὴν βίαν.
[b] "ἢ ποῦ μ' ἀμέ συμπονῆν ὀπιτρέπεις;
ὡς οὖν κελεύεις πείθομαι. [a] κἀγὼ λέγω.
[b] σὺ τὴν σεαυτοῦ κοσμίως βάδιζέ μοι.
ἔρχει γὰρ ἀν' κάλλιστα τοὐτέου δρόμου·
βαθμὸν δ' ἐκείνων κἀθηνῶν πρὸς ὃν πύργῳ,
πολλοὶ μὲν ἦσαν ἐγκεκυφότες ἀθέες, κἀπάλαι,
πολλοὶ δ' ἔσονται συῤῥέοντες τῷ χρόνῳ,
ὧν κἀγὼ ἐκλείποισι πρώτης ἐν μέρει,
ἕως καταντήσωσιν εἰς κοινὸν τέλος,
μηδὲν πρὸ αὐτῶν κερδαίνοντες ἄλλο τι,
πλὴν τὰς ἐπ' αὐτοῖς εὐθυμίας, κἀν τοῦ λόγου.
πλέον πικραίνειν ὕστερον πεφυκότας,
ἢ σήμερον τέρπουσι τοὺς κεκτημένους.
τέρπουσι γὰρ [ἀλλ'] ὥσπερ ἀν' θρασὺς βρέφη,
τοὺς πρὸς μόνον τὸ τάλαν' ἐνθαμιζομένους,
κἀμὴ σκοποῦντας ὡς ἔχει καὶ τὸ φλέγον,
φρὶν ἀν' παθὼν τις νοῦν ἐνέγκοι, κἀμάθοι.
[a] ἔστω, καλῶς εἴρηκας. ἀλλὰ γάρ πόθεν
τὸν τάλαντον ἐμπορεύσῃ τὸν λόγου;
[b] ποῖον λόγου τάλαντον οὐκ" ἔχων λέγεν;
"οὕτω" καμόντων ὡς ὁρᾷς τῶν ὀργάνων,
ὡς μηδὲ λεπτὸν φθέγμα πέμπειν εὐκόλως.
τοσοῦτον ἐκράτησε τῶν πρόσθεν ὕβρεων
ἡ νοῦν με συγκέλλουσα παιδαγωγία.
ὑφ' ἧς πέπαυμαι τὸ θεατρίζειν μάτην,
καὶ πολλὰ λῆρον, ἐν σχολαῖς, κἀν συλλόγοις·
εἴσω δὲ νεύων, μετεπαίζω πρὸς λόγους,
μηδὲν πρόσω τιθείς, μηδ' ἄχθεσιν ἐκφέρων,

μόνοις

λγ. τάλαντα πάχ.
λγ. παρεσχῶμην
λγ. ἔχω
λγ. καμόντων

μόνοις ὃ φωνὶω τοῖς ἀναλκέσιοις νέμων.
ὅτω τε σαίνων, ⁊ λεαίνων τὴν νόσον,
ὃ ζωτικόν μοι πνεῦμα Σωθάλπω μόλις.
ἄλλως τε, ⁊ παλαι τις ἰῶ βύγλωττία, γρ. καὶ
⁊ καρπὸν οὐκ ἄχρηστον ὀξιώσεγκέ σοι,
καλῶς γεωργήσασα πολλοὺς τοὺς νέων·
πρώτας γὰρ ἃ πάθημι, μὴ ἢ κομπάσω·
πλὴν ἀλλὰ πλείσους ἦρεν οὐκ μαθημ⁊χ,
πλείσοις ὃ ἢ τοῖς ἤθος εἰσπνεγκέ λί·
ἢ μᾶλλον ἡ παίδευσις εὐτυχεστέρα
τούτων τοιούτων οὐ λόγοις κομψευμ⁊χ. γρ. τοῖς τ
τούτοις ἔγωγε τοὺς σοφιαθέντας νέους,
κέρδος μέγιστον ᾧ ⁊ ἀλφέντῳ τοσοῦτόν φέρω·
ὧν νῦν θεωρὸς ἐστὶν ὃς διδασκάλοις,
βαθμοῖς τε λαμπροῖς ἐμπρέποντας ἀξίως·
ἀρτιωῦτα δ' ἀρτι μηδαμῶς μέμφοιτό με.
ξένος γὰρ εἰμὶ τῇ πυρώσει τοῦ πάθους,
⁊ τοῦ γραμματείας, ὡς τοῦ γεωργίας, ξένος.
ὅθεν σχολάζων τοσοῦτόν τοῖς βίβλοις,
εἰ μαθητὴς, ἢ διδάσκαλος θέλων.
ῥᾷον γὰρ οἶδα τοῦτο πολλῷ ᾧ μέσῳ,
⁊ πᾶσιν ἄλλως ἀσφαλέστερον δ' ὁπτοις.
[a] κρύπτῃς ὃ σου ⓦ λύχνον ὑπὸ τὴν γωνίαν;
[b] ἢ τοῦτό φῃς, ἀνθρωπε; πῶς ⁊ κλῄσῃς λύχνον γρ. ⁊ εἰς
ⓦ οὐκ ἔχοντα τὸ τοσοῦτον φῶς λύχνῳ;
ἰῶ λύχνος, οἶδα· ⁊ γὰρ οὐκ ἀγνοητέον·
ἀλλ' εἰς τοσοῦτο ἔλαιον ἀρκοῦν οὐκ ἔχων,
ἐψυγμένῳ δείκνυσι τὴν ἀφυδρίδα·
ἧς ᾧ μυρασμῷ, ⁊ τὸ τοῦ φωτὸς σέλας,
ἀμυδρὰ φαῖνον οὐκ ἔχει λαμπηδόνα.

Σωκράτης

ζωναθεὶς γὰρ καὶ λόγος τῷ Σαρκίῳ,
ὥσπερ παθούσῃ μουσικὸν μέλος λύρᾳ.
Ὁ φωτὸς οὖν μοι λείψανον τηρητέον
μετ' ἀσφαλείας ἔνδον ἐγκλείσαντί που,
ἐν τῷ σωθῆναι θυμὸς ἀπωτάτω,
μὴ πωτηλῶς μοι σβεσθὲν ἐν βεβηχὸς λάθοι.
αὐτὸς γὰ λύχνον ἄλλον ἐν μέσῳ τίθη,
ὅστις κύκλῳ τοσοῦτον ἐκπέμψει σέλας,
ὅσον σὺ βούλει, μὴ δεδοικὼς τὸ σβέσαι.
ἴσον γὰρ κακὸν γὰ, φῶς τε συγκλείειν μέγα,
ἐν μικρὸν αὖθις εἰς ὕπαιθρον ἐξάγειν.
ἄλλης γὰρ, ἢν σύμμετρον ἀναζοῖ τόπον,
ἄλλης γὰ, κἂν ζῇ ἐν διαυγείας δίχα.
ἴσως γὰρ εἰς ἔναυσμα συμβαλοῦσά που, γρ. συμβάλοι τόπου
κἂν αὖθ' μηδὲν τοῖς τὸ νῦν φαίνειν ἔχοι,
ὡς ἡ καθ' ἡμᾶς ἀδρανεστάτη φάσις.
πῶς οὖν σε δόξα τοῖς μέγιστον ἀξαροῖ,
ὃν οὐδιδόντα τῇ φορᾷ τῆς ἡμέρας;
μὴν ὧ ταλαίπωρ' ἀτέμαστοῖς ἐν τόποις, γρ. ἡμῶν ὦ ταλ.
ὁρᾷς γὰ οὐδὲν ὧν νομίζεις φασμένη.
ἴστω δέ μοι σκόπησον, ὡς σαφῶς μάθοις.
ἡ δόξα μὲν εἶπας; οὐχὶ τὴ πλήθους πλανῇ,
ἢν ἢ πλανῶνται, ἢ πλανῶσιν ἐξίσου;
οὐδὲν τοῖς ἡμᾶς τοῦτο τοὺς παθημένους
πάλαι γὰ ἴσμεν, ἣν μὴ ἀκριβεστάτη,
τὶς δ' αὖ ματαία δόξα, ἢ ψευδεστάτη. γρ. Σωτῆρον
τοῖς οὖν ἐκείνων πόθος Σωτείνων πόθον
ἥκιστα χαίρω τῇδε τῇ ψευδωνύμῳ,
δίκημα ποιῶν. Ἢν γὰ εἰδώλων λόγος,
ὄξὺν τοῖς αὐτὸν τὴ ἀληθῆ βλέπειν;

καὶ ἰὼ ἐγὼ μέγιστον θυελλίμου κλέος,
αἰωνίως τέρπον με, καὶ πληρεστάτως.
Ὃ νῦν ὂν μακρὸν τοῦτο, καὶ πρὸς ἡμέρας
τοσοῦτ' ὡς μέγα τέρψιν ἆρ' αὐδᾷ παίζετο,
ἕως ἀποστὰς πρῶτα ἀθρόον φύγοι,
πειθεὶς ὀφὲ " τοῦτα κἀκείνοις λέγων. χ. τοῦτα
ἀβίτε, χεστὸν μὴν· οὐκ ἔστι τελευτή·
ἐξημέρωται πόντος ἠγειωμένος,
ἐξ ὑγείας ὁ πλοῦς τε τῷ σκάφει πάλιν.
θάρρει, λογισμέ, ζωὴ Θεῷ γὰρ ἐμπλέεις,
πρὸς ὃν τὸ νικᾶν ἐν ζάλης καιρῷ ἔχεις.

Παλινῳδία περὶ τοῦτα μὴ τὴν χρεστονίαν.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀπεχὴς ὅτι λόγος.
ποιητικῶς γὰρ λάζομαι μῦθον πάλιν,
ὃν ἐμπεδοῦμεν τὰ περὶ τοῦ δεδογμένα·
ἐπεὶ βεβαίοις πᾶς ὑμεταβλήτος λόγος.
ἐρῶ δ' μᾶλλον, ὡς ὁ μὴ λόγος μένει,
ἢ τοῦτο μὴ φύσις δ' τὴν ζωπυρῶ ἔχει.
δοῦλος γὰρ ὢν, δοῦλε, μηδὲν φρόνει μέγα.
ὃ πείσομαι γὰρ τοῦτο· λῆρος ἐκπάσας,
ἕως ἂν ἐμπνῇς, ἐς τὸ ἥλιον βλέπει.
μάρτυς δὲ τούτων αὐτὸς ἐστὶ ὁ γράφων,
παθών, μαθών τε, καὶ παλιλλογῶν τάδε·
ὃς ἦλθες μὴ ἄλλα καὶ φρονῶν ἰών, καὶ γράφων,
οὐκ ἂρ θεωρῶν, ὡς ἔοικεν, ὄχ ὑπὲρ
τὴν μέσην πόντου ἐκπεσὼν τὴν τοῦτο μὴ.
καὶ τὴν πρόσω σαν θυελλησῶσαν βλέπων,
τὴν αὔριον μάταιος οὐκ ἐπεσκέπει.
μέσων τε τ' θαλάσσης εἰστέπι πλέων,

ὡς

ὡς ἐντὸς ὅρμων ἐφρασώμεθα φθάσας.
τοιοῦτον ἡ βλέπουσα τ' νοῶ χυφότης
πείθ' νομίζειν, ὡς ἑαυτῆς ὑς κρατῆς,
χὴ τ' βίου πίθησιν, ὡς' αὐτῷ φίλον. χρ. αὐτῷ
τ' πρώτα δὲ ςρέφοντα πρὸς σοφοὺς λόγους,
χὴ πρώτας βὐθιώσοντα τοῖς ἐ συμφέρον,
ὀλ ἐννοεῖν δίδωσιν, ὡς ὑ φθιτλέος,
ἕως λαθὼν ὑς ἐμπέσοι, χὴ νοῶ λάβοι
ὃς καὶμὲ πρώτα τὸν πρὸς ἡδὺ γλυκὺ βίον
ἀπροφασμόνως ζήσαντα, χὴ γαλιωίως,
πάλαι τε χαίρειν πᾶσι τοῖς ἐ εἰρηκότα,
βαθμοῖς, πρὸς πομπαῖς, ἀξιώμασι, θεάτροις,
αὐτῇ κακῶν ζάλῃ τε, χὴ πεκυμίᾳ,
ὧν ἐμπέπλησαι πᾶσα δόξα τῦ βίυ,
ἤδη τε νικᾷν εἰς τέλος πεπεισμόνον,
(ὡς δ' ὑς ἔνθεν οἷς πρόσχαρα ἦλθ' τότε,
μᾶλλον δ' ἐκεῖθεν οἷς προπέπρωκται μάθοι)
χὴ δὴ πρὸς ὕψος χῆρας ἐξαίρουτά με,
χὴ δὴ κρατοῦντα σύμβολον νίκης μέγα,
φθάσας κρατιᾷ χλεινῶ συλλαμβάνει,
ἐ τὸ ἀκαμπὲς καρδίαν κάμψας βίᾳ,
ἀγᾷ, φέρει τε, χὴ ῥίπτουσιν εἰς μέσον,
τὸν ἐκφυγεῖν δόξαντα πρὸ ἤδη μέσον.
τῶ πρὶν δ' ἐκείνων ἀγάπαν ἐυπνίων,
χὴ τῶ λογισμῶν, οἷς ἐμαυτὸν ἐκρότουν,
κατεσκέδασαι σύγχυσίς ὑς, χὴ ζόφος,
ὕπνω Θεοῦ σφήλαντος αὐλιὰ ἀ δρόσου,
ὕπνω Θεοῦ φύραντος ἀῤῥήτῳ τρόπῳ,
χὴ πρώτα συγχέαντος, ὡς ἀγνωσίᾳ
σέβοιμθ' αὐτὸν, ὥς ὑς εἶπε τῶ πάλαι

ἀλλ' ὅτι εἰς μέ, πλεῖστα καλῶς δοκῶν φρονεῖν.
τοῦ θαύματος γὰρ ἔνθεν αὐτῷ τὸ πλέον,
ἐκ τῆς ἀδυνάτου τῶν ἀδήλων κρίσεως,
ὧν εἶδεν οὐδεὶς σαφῶς ἀπορρήτους λόγους·
οἷς εἶξα κἀγώ· τί γὰρ παθὼν ἔδει,
εἰς δυνάστην ἐμπεσόντα μέγαν;
ὁλοῶν ἁμφθείς, καὶ κρατηθεὶς εἰς ἅπαν,
ἐσῆλθον ἤδη τὸ ζυγοῦ τὸ φορτίον·
ἐμοὶ τὸν πανισχύρου κράτους,
ὃ ῥᾴσα πᾶσαν σκιάζεται φύσιν,
κἂν σκληρότης τις αὐτὸ χρῆμα τυγχάνοι.
ἀλλ' εἰ μὲν αὐχεῖ θεῖος εἶναι φρένας,
καὶ τοῖς λογισμοῖς ἀσφαλῶς βεβηκέναι,
ἐντεῦθεν αὖ παίδευσιν ἐκδοῦναι λάβοι,
μὴ σφόδρα θαρρεῖν, μηδὲ πιστεύειν ἅπαν,
ὡς τοῖς ἑαυτοῦ χρήσεται πρώτοις νόμοις.
ἄλλος γὰρ ἡμῖν, ὃς τὸ πρὶν ἔσχε κράτος,
πρὸς ὃν μόνον δὴ τἀσφαλὲς ζητεῖν πάρα
ἅπαντας ἡμᾶς πρώτου ἔργου, καὶ λόγου,
πρώτου σκοποῦ τε, καὶ λογισμοῦ, καὶ δρόμου.
ἐπεὶ καθ' αὑτὸν οἶδεν οὐδεὶς οὗ τρέχει,
πρὶν δὴ θανόντων τὸν πεῖραν ἔξοι τῶν ὅλων,
ἐκ τῆς ὁμοῦ, τέλους τε, καὶ τῶν ἐν μέσῳ.
ἃ χρὴ σκοπεῖν μὲν βιλαβεστέρως ἔχειν,
ἀεὶ τὸ μέλλον χρηστὸν ἐκμαντεύμενον.

Εἰς τὸν τῆς νομοφυλακικῆς ἀρχήν.

Αὐτὸς σκοπήσας πρᾶγμα κοινῇ συμφέρον,
αὐτὸς βασιλεὺς τὸ σκοπεῖν μισθοῖσας,
αὐτὸς τὸν πείσας, αὐτὸς ἐστὶν ὁ γράφων.

Εἰς

Εἰς ϖδ δϐ΄τερον λόγον ϖ εἰς ϖ ἐπαμοφόερν.

Μιᾶς ὁ μακρὸς ἔργον ἐπτέρας λόγος
ὅθεν βραχύς τε, κ᾽ τὰ τοῦ τέλη νόθος,
εἴπερ δίκαιον λοιδόρως καλφ νόθον,
τὸν δ᾽ ἀδελφοῦ μοῖραν ἡρνισμένον.
ἑνὸς γὰρ ἄμφω παῖδες ὄντες ④ λόγοι,
ἀδελφικῶς θαῤῥοῦσι τὴν κοινωνίαν.

Οτε ἀπέσχ τ᾽ συλλαφῆς τ᾽ χρονογράφ.

Ο συλλαφὰς ψεῦδος μὲν οὐκ εἰρηκέ πω·
ψεύσαιτο μέν᾽ ἂν εἴ τε τοῖς λοιποῖς λόγοις
ὅτω φιλαύντων τὴν χελιόντων ταῦτα,
ὧν τοῖς ἐπαίνοις ἐντυφὼν τὸ βιβλίον,
ὅμως ᾽ἔδοξεν ἐνδεέστερον λέγειν. χρ. ἔδοξαν
ἐξουσία χρόνων γὰρ οὐκ οἶδεν χόρον.
σχοινῶ ἀφείσθω ταῦτα τοῖς ἐγχωμίοις·
ἡ συλλαφὴ [ὁ] μὴ ϖρὸς χαρείτω πλέον.
οὐκ ἀφυὰς γὰρ ϖρὸς τὰ τοῦ ψεύδους ἔχει,
νόμος τε ταύτην οὐκ ἐᾷ ϖαπῆς ἁπτέσθαι.
ἐνταῦθα τοίνυν τ᾽ δρόμον παύει τέως,
ἕως κατ᾽ εὐθὺ δῷ τις αὐτῇ τὸ τέχνον.

Εἰς τὰ δωρηθέντα μιλιάρια Εἰς Ευχαΐτα.

Υμνων ἐπελθὼν ἡμερησίων βίβλους,
πᾶσαν τε τύπων τὴν γραφὴν ἐπιξέσας,
κ᾽ χεῖρα, κ᾽ νοῦν, ὡς ἐνῆν, καταρτίσας,
δῶρον ᾽φίλῳ δίδωμι τὲ μάλα πρέπον,
ᾧ ϖροσταυτὶ τ᾽ τόπου ξεφηφόρῳ, χρ. φίλου

ὃς ἔνδον οἰκεῖ τῆσδε τῆς σκηνήσεως
δι' οὗ τύχοιμι τῆς ἀληθοῦς βίβλου,
τῇ χειρὶ τοῦ πλάσαντος ἐγγεγραμμένος.

Εἰς τὰ αὐτά.

ΟΥ πολλά μ', ἐφίτιμα πάντα δ' ὠφέλη.
οὐκ ἀν γὰρ εὕροις ἀλλαχοῦ τἀ βέλτιω.
ἐβουλόμην ἂν ταῦτα μὴ τύποις μόρειν,
ἀντιγράφων εἴη ὅτῳ σωουργίαν.

Εἰς τὰ διορθωθέντα βιβλία.

ΚΑλῶ δεδωκὼς ταῖς βίβλοις ὑπουργίαν,
αὐτὸς πονεῖν ἀντιλαμβάνω χρέων.
τὸν μὲν γὰρ ἤδη τὰς νόσους ἰασάμην,
ἐγὼ δ' ζωντέτηκα, κἀκκακῶς ἔχω,
κόπων δὲ σῶμα ζωτειρεῖς ἀμετρίᾳ.
ἀλλ' ⓘ τυφλοῦντες ἐν πόνοις ἀλλοτρίοις,
καὶ ταῖς ἐμαῖς πλέοντες ὠδῖσι ζάλαις,
ὡς Κύριον μέμνησθε τοῦ κεκμηκότος.

Εἰς τοὺς ἀποστόλους.

ΣΤαυροῖ Πέτρον· κύμβαχον ἐν Ρώμῃ Νέρων·
Ρώμῃ ξίφει θηποκόπα τὸν Παῦλον ἔκτανε.
Εἰρωνικὸς τέθηπε Λυκίᾳ ἐν τέλει.
ζωῆς ὕπνον φρύτομεν ἐν νοῖ Μάθαιος.
Μάρκον θανατοῖ δῆμος Ἀλεξανδρέων.
καὶ μὴ θανεῖν ζῇ, καὶ θανὼν Ἰωάννης.
σταυροῦσι τε τρεῖς ἄνδρες ὁμοῦ Ἀνδρέαν.
νεκροῦσι λόγχαις Ⓦ Θωμᾶν ἐν Ἰνδίᾳ.
Βαρθολομαῖος σταυρικῷ θηποκτόνῳ πάθει.

γρ. κύμβαχος
ἴσ. εἰρηνικῶ
ἴσ. φρύτομεν ὕπνον ἐν.

κὴ

Ϛ Σίμωνα ϛαυρὸς ὀξάγει βίου.
μάχαιρα τέμνει τὸν Ιαχώβου δρόμους.
ἴσον Πέτρῳ δίδωσι Φίλιππος μόρον.

Εἰς Ϡ ἄγγελον τὸν ἱσταμένον ἔξω τῆς πύλης.

Ο γεγονὰς μὸν, πῶς τὸ δ᾽αὖλις ὧδε; ϗ τίς ὁ χάρτης; τί δέομαι τὰ χαρτία; μίαθωμα πιθεὶς τοῖς νεκροῖς μόνοις, ἄμισθον ἀφίημι τὴν ῥᾳθυμίαν.

Εἰς τὴν βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ, προϊκά.

Μ Ιγὰς ἀδὶ ἄμικλα φύσις φλογέα τα, ϗ ὑγρά.
πῦρ θεότητος αὐλὴν, Ιορδάνου τε ῥέεθρον.

Εἰς ἕνα μοναχὸν σιωπῶντα δήθεν.

Σ ιγᾶς, πάτερ βέλτιστε, μηδὲν μοι γράφων; εὖ δρᾷς, σιώπα. ϗ γὰρ ἐξερωτῶμαι, ἄφωνος ἰχθὺς ϗ δοκεῖς, ϗ τυγχάνεις.

Εἰς τὴν ὑπαπαντὴν Θεοτόκον, ἴαμβοι.

Π Α͂σαι, τράπεζα, ῥάβδε, λυχνία, κλίμαξ, κλίνη, κιβωτὲ, νεφέλη, λαβὶς, θεῖνε.
κόσμει με πᾶσαι, ἐμπίπλα τράπεζά με, ϛήριζε ῥάβδε, λυχνία φώτιζέ με, ἄναγε κλίμαξ, ἀνάπαυέ με κλίνη, τήρει κιβωτὲ, νεφέλη ἀμαύρωέ με, λαβὶς με ϖεριλάμβανε, ὕμνα με θεῖνε.

Εἰς

Εἰς τὰ δεσποτικὰς ἑορτάς.]

Εὐαγγελισμός, γλύνα, κλήσεως θέσις,
χεὶρ Συμεών, βάπτισμα, φῶς Θαβωρίου,
Λάζαρος ἐκ γῆς, βαΐα, σανιδοξύλων,
ἔγερσις, ἄρσις, πνεύματος πρόοδος.
Τὸ χαῖρε παῦλα τῆς παλαιονόμου λύπης·
ἡ γλύνα τύπος πλάσεως τῆς δευτέρας·
ἡ κλῆσις εἰκόνισμα τῆς σωτηρίας·
ἡ Συμεὼν χεὶρ δεῖγμα τοῦ χαροποιοῦ νόμου·
ἡ βάπτισις καθαρσις αἰθερίων ῥύπου·
Τὸ τοῦ Θαβὼρ φῶς τῆς ἐμῆς νυκτὸς λύσις·
ὁ Λάζαρος φερέμυον ἅδου θανάτου·
ψυχῆς ἔγερσις σύμβολον τὰ βαΐα·
ἁμαρτίας σαύρωμα τὰ σανιδοξύλα·
θανὴ θανῆς ἔλκυσις ἡ τοῦ Κυρίου·
ἄρσις πεσόντων ἄρσις ἡ τοῦ δεσπότου·
Τὸ πνεῦμα τέρμα τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

Εἰς τὸ ἄμνον πάσχα.

Τοῖς πρὶν ὁλικῶς ἐκ Θεοῦ πεπωκόσιν,
αὖθις δ' ἀμοιρήσασιν ἀειζωΐας,
κἀντεῦθεν οἰκτοῦ εἰς ἅδου νενθυκόσιν,
ἤγραψεν ἡμῖν λαμπρὸν φωνὴς ἡμέρα.
Χριστὸς γὰρ ἅδου σιωπήσας πύλας, ἰδού,
χριεῖ κεραταῖς πρώραις ὠδὰν πάλιν.
δεῦρο, πρόφητῶν ἀτρεκέστατον σόμα,
Δαβὶδ ὠδαχίπασον ὑμνῳδὸν πιὼ λύραν,
φάλαξον, ὠδάτησον, Χριστέ μου" ταχύ, χρ. ταχύ.
Ὃ θᾶττον ἐχθροὶ σκορπιοῦνται σου μέλη.
πλάτινον Ἡσαΐα τ' σὴν" μαγάδα, χρ. λαλί-
καὶ ῥῆξον ᾠδὴν, ὡς χέλυς Μωαβίτις. δα,

ὃ κέντρον ἠμβλυώθη γὰρ ᾅδου παμφάγου,
καὶ θάνατος πέπωκεν ἐλθὼν εἰς νῖκος.
Χριστὸς γὰρ αὐτὸς καταβὰς τύπων μέσει,
ἰσχυρῷ θείκελος ἰσχυρῶς ἐζωσμένος,
ᾧ πατείχῳ τε θυρεῷ πεφαλισμένος,
ἐτείνεν, ἐξέρρηξεν αὐλοὺς ἐξόχως·
ἐξάξας Ἀδὰμ παλαιᾶς ζοφουείας
ἔδειξεν ἀσίδητον οἶμον εἰς πόλον. χ. ζοφη-
νεῶν χορμοσιώσας πᾶσα πληθὺς τῶν νόων ειας
σκιρτᾷ, χορεύει, μειδιᾷ, χαίρει μέγα.
νεὼ καθαρθεὶς ἐκ νεφῶν ὑγρῶν πόλος
ἔλαμψεν αὐγαῖς τοῖς βροτοῖς σελασφόρος.
νεῶ ἥλιος πέπομφε χρυσᾶς ἀκτῖνας,
εἰς τέρψιν, εἰς ἔλλαμψιν, εἰς εὐεξίαν.
καὶ τί τὰ πολλὰ συγκοκλῶν ἡδὲ λέγω; χ. μοι
ἁπαξαπλῶς σύμπασα γηθεῖ νεῶ κλίσις
Χριστὸν νικητὴν ἐξ ᾅδου θεωμένη·
ἀλλ' ὦ σίφος ἅγιον, ἐκλελεγμένον,
ἄθροισμα σεπτὸν, χειροποίητον λάχος,
Χριστοῦ τροφὲς ἐν δύτησιν ἴωμεν πόθῳ,
λευχειμονοῦντες ὀρθοδοξίας πέπλοις,
ἐζωσμένοι τε πίστεως πανοπλίαις,
τὴν τροφᾶξιν ὡς πέδιλα τροφὲς θεωρίαν
ἐν τοῖς ποσὶ φέροντες ἐμτροχάλῳ δρόμῳ,
ἀναδραμώμεθ' εἰς θεοδόμητον γνόφον,
ὡς Ⓐ μαθηταὶ τροφὲς Θεοῦ θεῖον τάφον,
ὡς δὴ κατοπτεύσαντες αὐτὸν Ⓦ λόγῳ,
ὃ χαίρετε κλέψωμεν, ὡς αἱ μυρίαι.
σὺ δ' ὦ τροφοτάγων ταῖς ἱκεσίαις, θῦπα,
ἐπόλλησον, εὐλογῶν νεῶ τ' λόγῳ. π. τ νεῶ

PRoposueram apud me breves aliquot notas marginis angustijs circumscriptas sparsim edere. Id alijs displicuisse vidco: Quare in unum fasciculum collectas in hunc locum reijcere, atq; obiter si qua hîc occurrunt paulo difficiliora elucidare visum est. Ac de authore quidem ipso pauca admodum sunt quæ dicenda occurrunt, utpote de quo altum ubiq; silentium, cuiusque nomen nec Gesnerus, neque alij qui Bibliothecas nobis concinnârunt, vel fando unquam accepisse videntur. In ipso Codicis mei frontispicio ista reperi, scripta quidem summo artificio, in quibus tamen Hellenismum non præstabo. Οὗτος ὢν ὁπὶ βασιλέως Ρωμαίων Κωνσταντίνου τῦ Μονομάχου ϗ Ζωῆς τῆς βασιλίσσης. ἔτι ἢ τὸ ἀπὸ τότε Ϛωτείνει ἐξηκονταπέντε πρὸς τοῖς πεντακοσίοις. αὐτὸς ἢ σοφώτατος ϗ ἀμιώτατος ὢν, Ϛωέγραψε πλείοις τῶν λόγων, ϗ ἐπιστολὰς, καὶ ἴαμβικοὺς, καὶ ἄλλα πολλὰ λόγου, ϗ χάριτος ἄξια, ϗ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐξεπαίδευσε πεπληρωμένος ὢν τῆς τῦ παναγίου πνεύματος χάριτος. Verùm ista ferè omnia non aliunde desumpta esse videntur, quàm ex hoc ipso libro. statim enim inter legendum in oculos incurrunt. Semel fortasse in huius nomen incidisse videor: nimirum in libro 3. Iuris Græco-Romani, ἐν ᾧ περιέχονται ἀποφάσεις Ϛωνόδικα. pag. 215. Ibi enim inter alios Episcopos habetur ϗ ὁ Εὐχαϊτέων Ἰωάννης, sub Nicolao 3. Patriarcha Constantinopolitano, & sub imperio Alexij Commeni. Atque hîc sanè idem esse poterit cum hoc nostro, si modo temporum intervalla patientur. Nam ab obitu Constantini Monomachi, quem hic deplorat, usque ad Nicolaum 3. Patriarcham Constantinop. 30. anni fluxerunt. Quòd verò pro Εὐχαϊτων habes Εὐχαϊτίας, hoc neminem commovere debet. unam enim eandemque urbem utroque nomine designari certum est: utcunque Abrahamus Ortelius vir doctissimus in illo suo Thesauro Geographico duas distinctas facit, & Euchaniam urbem fuisse scribit circa Constantinopolim, quæ postea Theodoropolis dicta fuit, Cedreno teste. Et sanè fuisse iuxta Constantinopolim urbem quandam, nomine Theodoropolim, haud planè negaverim: ex qua fortasse fuit ille Gregorius, qui Synodo Nicenæ 2. interfuit. Verùm illam longè aliam esse constat ab hac nostra, quæ ducentis annis post Synodum Nicenam 2. Theodoropoleos nomine celebrari cæpit, sub imperio Ioannis Zimiscæ. Ille enim ut Theodoro Martyri gratiã referret, ob præstitũ ipsi (ut vulgò creditum est) in prælio contra Barbaros auxilium, ναὸν ἐν ᾧ τὸ θεῖον αὐτῦ ἀπόκειται σῶμα ἐκ βάθρων καταβληθὲν, μέγαν τε ϗ κάλλιστον ᾠκοδόμησε, μεγαλοπρεπῆς αὐτῷ κλήσεις περιαφορείσας, ὃν ϗ ἀντὶ Εὐχαϊτίας Θεοδωρόπολιν κατωνόμασε, ut scribit Cedrenus in Ioanne Zimisca. Idem attestatur Zonaras verbis paululum immutatis, & simul totum hoc quod volumus uno verbo conficit, dum Euchaniam

BRITISH MUSEUM 3 AU71

niam cum Euchaitis apertè confundit, Tom. 3. in Ioanne Zimisca. ναὸν αὐτῷ κατὰ τὴν Εὐχάϊταν, ἣ Εὐχαΐτα πρεικάμην ἐδημήσατο, τὸν περίβλεπτον καταβαλών, ἐν ᾧ τὸ πολύαθλον ἐκείνου σῶμα κατέθετο, καὶ τὴν πάλιν αὖτὶ τῆς πρώτης αὐτῆς κλήσεως Θεοδωρόπολιν ἐπωνόμασεν Praeterea Nicephorus Callistus Ecclesiasticæ historiæ libro 7. ca. 44. Theodori Martyris corpus Euchaiten delatum esse scribit, atque ibi insigni templo cohonestatum.

Atque hoc ipsum noster hic Ioannes haud obscurè innuere videtur, pag. 47. ubi de Euchaitis agens, τὴν μάρτυρος πόλιν vocat, & similiter pag. 69. iis verbis τῷ περιπτοήτῳ τῆς τόπου στερήσῃ. Sed tamen occurrit quædam difficultas, quæ quidem talis est, ut quemlibet facilè conturbare possit, & Abrahami Ortelij viri diligentissimi lapsum meritò excusare debeat. Hanc dissimulare haud quaquam placet. Libro enim 3. Iuris Græco-Romani (qui primus est Sententiarum Synodalium) inter alios Metropolitanos Patriarchæ Constãtinopolitano subiectos, qui ibi ordine (sed sub incertis Patriarchis descripto) recensentur, sedes quinquagesima prima assignatur Euchaitis, inter Novas Patras & Amastridem, & sedes 64. Euchaniæ, unde necessariò sequi videtur, Euchaita & Euchaniam non esse eandem Metropolim. Ego tamen confidenter affirmo Codicem hîc mendosum esse, & Euchaita in sedem 51. per librarij inscitiã irrepsisse. Nam Curopalates in libro de Officijs Magnæ Ecclesiæ, dum docet quo ordine se olim haberent Metropoles subiectæ throno Patriarchæ Constantinopolitani, & ex quibus sedibus in quas mutatæ essent ex institutione Andronici Palæologi senioris, apertissimè scribit Euchaitorum Metropoli sedem 64. olim assignatam fuisse (quæ libro 3. Iuris Græco-Romani Euchaniæ ascribitur) eandemque Metropolim postea sub imperio Andronici Palæologi ad sedem 76. deuenisse. Et quamvis in alijs ferè omnibus cum ordine illo veteri sub incertis Patriarchis descripto exactè quadret, tamen 51. sedem, quam Euchaitis in libro 3. Iuris Græco-Romani assignatam esse diximus, Sebastopoleos Metropoli ascribit. Verùm hinc procul dubio factum est ut Euchaitorum Metropolis in illo libro 3. supra dicto sedem 51. per vitium obtineret, quòd scilicet, iam ante ex descriptione multo antiquiore per Imp. Leonem Philosophum facta, eandem sedem inter Novas Patras & Amastridem obtinuisset, ut constat ex libro 2. Iuris Græco-Romani, qui est de novellis Imperatorijs. Has enim vicissitudines experta est hæc Metropolis, imminuta paulatim loci dignitate barbarorum incursionibus, quibus ex ipso situ opportuna erat. Plinius enim libro. 6. c. 17. Scythiæ populis annumerat. Iustinianus verò paulo distinctiùs in Novella 28. inter urbes Helenoponti provinciæ in Asia minori non incelebris à Constantini matre sic dicta enumerat:

merat : & Damascenus monachus Studites, qui lingua Graeca vulgari siue barbara sanctorum historias conscripsit, hanc ipsam collocat περὶ τὸν μαύρον θάλασσαν, id est pontum Euxinum: ita enim recentiores & Barbari Graeci mare illud appellant, pro ἀμαυρὸν (praecisa prima litera, ut solent) ob caelum ibi nebulosum, ut docet Martinus Crusius in Annotationibus ad. lib. 3. Turco-Graciae suae. Haec tamen intercedere potest differentia inter haec duo nomina, ut Euchania urbem significet, Euchaita verò & vrbem & πᾶσαν τὸν περίχωρον, siue περιοικίαν, ut habetur pag. 47. Nunt (credo) sepulta iacet haec Metropolis inter illa 4. urbium millia, quarum cadauera hodiè in Asia Minori monstrari dicuntur. Atq; haec de ipsa Metropoli, atq; etiam de ipso authore qui inde nomen suum accepit.

Pag. 1. Εἰς πάνακας] Titulum sortitus est hic libellus a parte magis nobili quàm magna: in qua solennium feriarum depictas in tabulis historias pigmentis in aeuum pertinacibus exornat, quaeq; (nisi fallor) aetatem diu & solem perlatura sunt.

Pag. 2. v. 36. ἂν καὶν μόγις] pro λόγος reposui μόγις: illud enim sententiam aut nullã habet, aut perdifficilem: hoc contrà satis apertam: & facilis est unius elementi transitus in alterum. μ. in λ. & vicissim: ut passim videre est, & demonstratur exemplis a Gulielmo Cautero in libro de Ratione emendandi Veter. Graec. scrip.

Pag. 4. τύτῳ προσελθὼν] pro ἐγνωσμένος reposuissem ἠγνοημένος, si versus ratio tulisset. aut etiam ἠγνωσμένος, tanquam factum ex particula priuatiua & γνόομαι Barytono (unde ἔγνωσμαι) sed nusquam (quantum scio) legitur. Hoc certum est ea quae paulo post sequuntur, ὃ δ' οὐ γινώσκων & cet. aliquid tale postulare.

Pag. 5. γνόφος [γὰρ] αὐτοῖς] γὰρ in exemplari desideratur: ut & alia omnia uncinis inclusa, quae in hoc libello occurrent.

Pag. 6. ὡς τὸ παρόντος χθὲς & cet.] Nimirum in resuscitando Lazaro. hoc enim factum est die proximè praecedente, ut constat ex Ioannis. cap. 12. u. 12. unde etiam Ecclesia Lazari resuscitationem in Vigilijs Festi Palmarum celebrari voluit, sumpto a Lazari festo Paschalium dierum initio. Quare ita legendum censui: nam ex ijs quae leguntur in Manuscripto, quaeq; in margine apposita vides, sensum elicere nullum potes.

Pag. 7. ἄλλῳ τε νικῶν ἔοικε] Ἐντρέχει locum hic habere non potest, idcque substituo ἐντρέπει, ἄγαν δυσωπεῖ, quod etiam αἰδὼς insequenti versu positum evincit. Huius verbi vim dum non assecutus videtur Augustinus Steuchius Eugubinus, Septuagint. interpretum versionem immeritò reijcit, ad Exod. cap. 10. v. 3. ἕως τίνος οὐ βούλει ἐντρέπεσθαί με.

Pag. 8. ἄλλοις γὰρ ἄλλο] Versum 216. et reliquos, qui hunc in codice meo immediatè sequebantur, quare pag. 56. ibi χαίρων ὀνείρου καὶ σκιᾶς. Inter quos tamen, ut vides, nulla intercedit

intercedit affinitas, nulla connexio; Idem in sequentibus animadvertere poteris, ne frustra eadem iterare atque inculcare cogar: Ita verò, ut a me digeruntur, bellissimè conspirant omnia, & festorum ordo qui in manuscripto fœdissimè conturbatus erat, hîc restituitur.

Pag. 10. μὴ δὲ ποιεῖν] *Intelligit stupendum Christi introitum, ostio clauso. Ita enim & sensus erit eptimus, & versus integer.*

Pag. 12. Εἰς τὸν χ̄ν τὸν ἅγιον Παῦλον] *Hanc historiam (si historia dicenda sit) vide apud Leonem Augustum & Simeonem Metaphrasten in vita Chrysostomi, præfixa Parisiensi editioni operum eiusdem Chrysostomi, aut etiam apud Baronium, qui eandem in suos Annales inde transcripsit. Tom. 5. Anno 407. n. 12. Illic enim Ioanni Chrysostomo commentarios in Epistolas iam tum scribenti Paulum Apostolum à tergo astantem habes, eiq; in aurem insusurrantem, & arcanos Epistolarum sensus enarrantem. Interim S. Proclus, quitum quidem Chrysostomo a ministeriis, postea verò Patriarcha Constantinopolitanus fuit, ista per ostij rimam sive foramen speculatur, unà cum aulico quodam, qui malitiosis artibus a dignitatis culmine dejectus, capiti etiam suo ab Imperatore metuebat: ideoque noctu ad S. Chrysostomum commeabat, illi ut causam suam exponeret, atque illo apud Imperatorem intercedente, pristinam dignitatem, si posset, recuperaret. Verum dum sanctum illum patrem privatim cum alio colloquentem interpellare verecundatur, tres noctes continuas ad ostium præstolatur, & summo mane domum re infecta ter revertitur. Proclus autem ignorans quanam ingressus esset is qui Chrysostomo lucubranti astabat, attonito similis stupet. mox tamen comperit hunc non aliunde fuisse a S. Paulo, idq; non aliunde quàm quòd oris specie Paulinam effigiem, quam religiosè colebat Chrysostomus, referret atq; exprimeret.*

Pag. 14. εἰς τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον & cæt.] *diutissimè torsit nos hic locu, quem tamen aliquando tandem expedivimus. Nam, ut habetur in Novella Manuelis Commeni (libro secundo Iuris Græco-Romani ex Balsamone) ἡ καὶ τῆς Μαΐου ἀφαιρεῖται ὅτι διὰ τὸν μήνα τὴν ἁγίων χ̄ν τῶν ἀποστόλων μεγάλων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Et Curopalates de Officiis Magnæ Ecclesiæ Constant. Maii. 21. χ̄ν τὸν ἑορτὸν τῆς μεγάλης Κωνσταντίνης ἀπέρχεται ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν ναὸν τῶν ἀποστόλων, ἔνθα καὶ ἡ ἁγία τράπεζα κεῖται.*

Eadem pag. vers. 1368. σάλπιγγα τὰς σὰς) *versum* 1369. *& reliquos qui hunc ordine sequebantur in Manuscripto, quære Pag.* 42. χ̄ν σῶμα πρώσοι. *qui quidem quàm male inter se cohæreant nemo non videt.*

Eadem pag. ὃν ἔργον ἡ στέφουσα] *Templum Apostolorum extruxit Constantinus, ut Eusebius lib. 4. de vita Constantini scribit, ubi templi formam explicat. qui etiam*

ſubdit, Conſtantinum ibi in aurea arca ſepultum fuiſſe, quam utrinque ſex ſtipant Apoſtoli. Hanc ædem poſtea ruinam minitantem pro dignitate inſtauravit Iuſtinianus, ut docet Procopius de ædificijs Iuſtiniani. Zonaras Theodoram reſtaurâſſe ſcribit.

Eadem pag. Εἰς τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους.] De Anargyris rariſſimè apud ſcriptores fit mentio, eaque tantùm nomine tenus. Zonaras pag. 192. in Michael Paphlag. meminit τῶν θαυματουργῶν Ἀναργύρων. & in lib. 2. Iuris Græco-Romani. Ἡ ἀ τῆ τοιμβείου ἀποχὴ δὲ διὰ τοὺ θαυματουργοὺς Ἀναργύρους. vel ex hoc loco conſtat eos fratres fuiſſe & medicos. & ſanè in libro 3. περὶ εὐποείων qui Galeno aſcribitur, citatur quædam compoſitio τῶν ἁγίων Ἀναργύρων· unde liquidò conſtat hunc librum non eſſe Galeni: tùm etiam quoniam Monachum Barlaam citat, ita enim legendum videtur, quamvis tam Aldini Codices quam Baſilienſes habeant Βάρλαα-μα· Adderem etiam Galenum ibi citari, niſi hoc in Galeni libris indubitatis aliquando contingeret. Anargyri autem dicti ſunt, quòd gratis medicinam facerent, quod non obſcurè innuat hic author ijs verbis, ἣν ὃν θέλεις ἄμισθον ἐξαιτῆ χάριν. Neque enim audiendus eſt libri modò citati interpres Latinus, qui ita transfert, Sanctorum argentum non poſſidentium, veritus (credo) ne perniciosum medicinæ profeſſoribus exemplum poſteris proderet.

Pag. 15. εἰς τὴν κυδνίαν] De exequijs S. Chryſoſtomi, & pompa funebri qua eidem in vaſta illa ſolitudine parentatum eſt, ſcribit, Palladius Diaconus in Dialogo de vita Chryſoſtomi: ubi tantam multitudinem ex Syria, Cilicia, Ponto, atque Armenia confluxiſſe dicit, ut ex conditto convenisse crederentur.

Καὶ τὴν χτ τὸν Ἀδελφιον] Summa hæc eſt. Adelphius quidam Arabyſſi (ut ferunt) Epiſcopus Chryſoſtomi defuncti deſiderio languens, miserè cupiebat ſcire, quem inter beatos locum obineret ille ſanctiſſimus pater, num inter Prophetas, aut Patriarchas. Tandem poſt diuturnam orationem, & fletus uberrimos, in locum ineffabili gloria præluſtrem rapi ſibi viſus, ibique a glorioſo aliquo Angelo edoctus, omnes Eccleſiæ patres ordine perluſtravit, inter quos cum Chryſoſtomum non poſſet conſpicere, ingentem animo mœrorem hauſit: cumque triſtitiæ cauſam rogatus aperuiſſet, hoc reſponſum abſtulit, Chryſoſtomum oculis humanis nequaquam conſpici poſſe, utpote qui inviſibilis Dei throno iugiter aſſiſtat. hanc fabulam vide apud Nicephorum Calliſtum Eccleſiaſticæ Hiſtor. lib. 13. cap. 26. nec non apud Cæſarem Baronium Tom. 5. Ann. 407. num. 34. ubi eiuſdem confutatio habetur.

Eadem pag. ἀλλ' ὁ φαντὸς τῶν] Poſt hunc verſũ aliquid deeſſe ſuſpicor quod huiuſmodi ſenſum habuiſſe videtur, ἐνταῦθα ποικιλτοῖσιν ἐμφέρεται τύποις. aut fortaſſe pro ἀλλ' ὁ legendum ἄλλο, vel ἀλλ' ἔ· aut etiam

etiam fortasse de industria orationem a sequenti exclamatione abrumpi voluit: sed potior est prior sententia, illa frigidiora.

Pag. 16. Σοὶ τῦτο πλεκτὸν] Hi duo versus desumpti sunt ex Euripidis Hippolyto Coronato. Ibi enim Hippolitus Dianam ad hunc modum compellat: Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτυ Λειμῶνος. &c.

Pag. 21. ὥσπερ λέοντες ἐξ] Ita legendum videtur: exiles enim ictus & leves punctura resides leonum iras potiùs irritant: legerem fortasse ὥσπερ πλέον λῖς ἐξ. nisi πλέον hîc secundò positum παρέλκειν videretur, cum pari facilitate ἀπὸ τῦ κοινοῦ repeti possit, atque ipsum ἀχειάνεται potest.

Eadem pag. Εἰς λιτὸν ἐυαγγ.] Quantum coniectura assequi possum, legendum hoc loco Λιτίτλων, ut in margine admonui. Lititta enim Metropolim Novæ Romæ fuisse scribit Curopalates, cuius Encœnia hic celebrari videntur.

Pag. 23. τοῖς χρείττοσι θεόδυμος] versum 1229. & reliquos qui hunc in exemplari sequebantur, quære pag. 8. & exorsus a versu ultimo, perge.

Eadem pag. ὃ κρατήσας ὁ φθόνος] Nam Michael Paphlago Romani successor Monomachum in insulam Lesbum relegavit, ἐπ' αἰτίαις ποὶ πεπλασμέναις, τὸ δ' ὅλον ὡ τὸ ζηλότυπον, ut scribit Zonaras.

Eadem pag. ᾧ τὰ ὕπαια χλῆσιν] Sanctum Georgium intelligit. Nam Damascenus ille Monachus Studites in Sanctorum historia Soli S. Georgio hunc titulum τῦ ὑπατοφόρυ defert. Et constat ex Cedreno pag. 950. Monomachum extruxisse monasterium in Manganis ἐπ' ὀνόματι τῦ μεγάλυ μάρτυρος Γεωργίου. & Curopalates de Offic. Palatij Constantinopolitani & magnæ Ecclesiæ, ait, Imperatorem ἐς τὸν σεβασμίαν μονὴν τὴν Μαγγάνων τῦ μηνὶ τῦ μεγάλυ Γεωργίου e palatio procedere solitum esse Aprilis. 23.

Pag. 24. σκάφων χαλῶντες] Ita enim legendũ, non χαλῶνται, aut etiam fortasse χαλᾷσι, reiecta interrogationis nota in versum præcedentem.

Pag. 25. ἢ ταῦτα χλῆσιν] Ad hunc locum intelligendum apprimè faciunt illa Eustathij Οδυσσ. ι. ad illum Homeri versum: Οὔτιν' ἐγὼ πύματον ἕδμαι μετ' οἷς ἑτάροισι. οἱ δὲ νεώτεροι πᾶσα καὶ ὅσα τοιαῦτα ζηλώσαντες χείφους ἐμελέτησαν πλέκειν, ἃς ὠνόμασαν χέδη, τὸν ἀρχὼ μὲ λεπτὰς πύας καὶ οἵους ῥᾴον ἐκδιδράσκεσθαι, τέλος δὲ ἀδρὰς καὶ δυσδιαφύκτους. Quibus verbis innuere videtur Eustathius, χέδος ἀπὸ τὸ χέδλω dici, ἤγουν ἐγγίς, καὶ ἐχεμύθως.

Pag. 26. ἐκ Πινδάρου γδ] ἀλλὰ ποῦ κεῖται;

Pag. 32. εἰς τὸν καθημερινὸν] Cedrenus pag. 950. scribit, Incruentum sacrificium in templo S. Sophiæ solennioribus tantùm feriis offerri solitum usque ad tempora Monomachi, atque hunc demum illius Ecclesiæ reditus auxisse, & quotidianæ liturgiæ sumptus abundè suppeditâsse.

Pag. 33. ὃ καὶ καρδοῖ δεσπότης] Versum 999. & reliquos qui hunc in manuscripto sequebantur quære pag. 14. ibi ἐστὶ δὲν ὁ φρὴν πᾶσιν.

Pag.

Pag. 33. εἰς χρυσόβουλλον] *Intelligit auream bullam, siue diploma imperatorium, a quo immunitates concessæ, ceteraq; donationes robur suum omne mutuantur, frequens huius vocabuli usus occurrit in libris de Iure Græco-Romano, ubi etiam pro varia sigilli appensi materia, modò habes κηρόβουλλον σφραγῖδα, modò βέλλαν μολυβδίνην, quo genere Patriarcharū rescripta muniri solebant. Choniates libro. 1.* χρυσόβουλλον *vacat,* χάμμα ἐρυθροσήμαντον σφραγῖδί τε χρυσίᾳ καὶ σηκικῷ νήματι ἔμπεδον κόσμῳ αὐ ἀστυομένῳ αἵματι. *Literas minio notatas sigilloq; aureo & serico filo munitas, quod conchylij sanguine tinctum erat.*

Eadem pag. τῆς Λαύρας] *Constat testimonijs multorum qui Græciam hoc sæculo perlustrarunt, extare hodie monasterium in Atho monte non incelebre, quod etiam nunc τῆς ἁγίας Λαύρας nomen retinet. Huius meminit Antonius Maginus in Cosmographia, & Martinus Crusius in Annot. ad librum 4. Turco-Græciæ ait huius monasterij conditorem fuisse S. Athanasium, non illum Magnū sed alium longè recentiorem, qui sub Nicephoro Phoca vixit, Anno D. 961. Neq; tamen dixerim Monasterium illud hîc intelligi: constat enim* λαύραν *aliquoties generaliter sumi pro quovis monasterio.*

Eadem pag. Μὴ δυλέρεινε σὺ] *Rectiùs* πρὸς ἡμᾶς, *ut referatur ad* λελειμμένη.

Pag. 34. Κείνων μαθητῶς καὶ] *Potiùs* διδασκάλοις *quàm* διδασκάλως: *sed sensus erit multò elegantior, si legatur* διδάσκαλος, *nisi quòd versus claudicaret: in quo tamen genere peccat hic author aliquoties: immò verò sub hoc ipso titulo versus habetur omnium licentiosissimus, in quo pedes omnes spondaici.* γυῶ δ' ἄλλως ἔξεις *&c.*

Pag. 35. καὶ τῷ μακρισμῷ] *legendum* μακρυσμῷ: *nam originem habet a* μακρύω. *& tamen Psalmo. 119 Editionis Romanæ, vers. 5. ubi 70. Interpretes habent* εἶμοι ὅτι παροικία μου ἐμακρύνθη, *alius interpres habet* εἶμοι ὅτι παροικήσασα ἐν μακρισμῷ.

Pag. 37. εἰς τὸ τυπικὸν τῆς] *Martinus Crusius in Annotat. ad lib. 5. Turco-Græciæ suæ, scribit, cantilenam illiam, quam psallebant Græci inter* ἐνάτην *&* τὸ ἑσπερινὸν, τυπικὰ *vocari. Hîc verò* τυπικὸν *significare videtur,* ἀσκητικὰ διατάγματα, *id est statuta, siue constitutiones quas huic aut alteri alicui Monasterio descripserat, ita dictum* ἀπὸ τοῦ διατυποῦν τὸ ἄτυπον καὶ μετατάξειν πρὸς εὐχρησίαν τὸ ἄτακτον, *ut Suidas ex incerto authore citat.*

Pag. 39. ὅτε πρῶτον ἐγνωρίσθη τοῖς] *Hîc verò philosophum ex musæi angulis in aulam proreptantem habes* καὶ πρὸς τὸ πρῶτμα δαιμονίως ἐλλιγιῶντα. *Quòd si paulo honorificentiùs loquatur de hoc Imperatore, qui nunc propter lasciuã & desidem vitam meritò vapulat, non est mirandum. Primum enim ai ἐυπρεπεῖαι (ut inquit orator) δεῖναι συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη: deinde constat multas in Monomacho viguisse*

isse virtutes, quæ illis vitijs caliginem possent offundere: Quod tamen de Zoe vetula libidinosissima nescio an verè dici possit.

Pag. 40. *ναῦν δ' ὀλὲ μ' ἔν*] *forte.* *ὀλὲ μ' νοῦν.*

Pag. 42. *μη δὲν χερυβὶμ.*] *Versum* 727. *& reliquos qui hunc in manuscripto sequebantur vide pag.* 23. *ibi ἦλθον ἧς πᾶς τις &c.*

Pag. 45. *ὃν ἡ σεμνοτὰ κοσμικῶν.*] *Audi verò quid de eodem Monomacho scribit Zonar. in Monomachio.* *ἐκεῖνος τοίνυν ὁ ἀνὴρ ἄπιστος τοῖς ἀπειθῶς λογιζομένοις προδόσει τὴν τοῦ ἐῶαν μοῖραν δυσὶ νικηθῆναι βαρβαρικῷ. Cum enim provincia quædam essent immunes, quæ pro vectigalibus locorum angustias tuerentur, custodijs abolitis, tributa ijs imperavit: κἀντεῦθεν ἡ σὺν τὰς Ρωμαίας χώρας (provincias urbi Constantinopolitanæ, sive Novæ Romæ subiectas intelligit) ῥᾴστη τοῖς βαρβάροις πάροδος ἐγένετο.*

Pag. 49. *εἰς τὴν Θεοτόκον*] *Zonaras Tom.* 3. *in Ioanne Zimisca, scribit Theodorum τὸν ἐν μάρτυσι πεπιεσμένον Imperatori contra Barbaros pugnanti auxilio fuisse: idq; compertum esse ex insomnio religiosæ cuiusdam fœminæ Bizantinæ, cui Sancta Maria apparuit; Ad hanc historiam fortasse alludit hic Ioannes. Vide Zonar.*

Eadem pag. εἰς τοὺς δύο ἁγίους Θεοδώρους] *Horum alter dictus est ὁ στρατηλάτης, alter verò Τήρων, ut distinguuntur in suprà dicta novella Manuelis Commeni, & apud Damascenum Monachum Studitem.*

Pag. 50. *εἰς χάδος*] *Quid χάδος sit aut etiam χαδᾶτὰ, planè nescire me profiteor: mendum in utroq; hærere arbitror, cui tamen non nisi alterius codicis beneficio subveniri possit. Quarè coniectura omni supersedeo. Deploratos enim attingere vetat magnus magister.*

Pag. 51. *εἰς ῥέουσαν ὕδωρ*] *De templo τῆς Θεοτόκου τῆς ἐν τῇ πηγῇ scribit Cedrenus in Basilio Imperat. sed strictim: Nicephorus Callistus pluribus, Ecclesiast. Hist. lib.* 15. *cap.* 25. *&* 36.

Eadem pag. εἰς τὴν διὰ χιτωνίσκων] *Hic verò vota potiùs facienda videbantur, quàm successus aliquis latior sperandus. Neq; sanè mihi quicquam succurrebat sæpius quam illud Hecubæ apud Euripidem*

ποῦ ποτε θείαν Ελένης ψυχὰν
ἢ Κασσάνδρας εἰσίδω, τεθνάσας,
ὡς μοι χρίνω' ὀνείρους;

Cuius quidem voti compos demũ factus sum. Eodem enim ferè momento, quo hæc pagina prælo subijcienda erat, ne quid inexpertum reliquisse videremur, virum longè eruditissimum Dominum H. Savilium, quamvis occupatissimum interpellare libuit: neq; sanè meliori unquã damno frontem posui. Vix dum enim perlectis quatuor hisce versibus rem diu multùmq; frustrà quæsitam felicissima coniectura momento expedivit, atq; legendum esse (εἰς τὴν διὰ χιτωνίσκων) certissimè confirmauit, ex ijs verbis, αἴδει κατακρώζουσα πορφυρογόνῳ.

Pag. 52. *χαίρων ἑμαυτὸν*] *versum* 1603. *et reliquos qui hunc in*

Manuscr. sequebantur quæ re pag. 61. *ibi* πλουτοῦσι πολλοι, *& sic deinceps usq; ad finem libri.*

Pag. 54. τῦ Σωδενίτε] *Sosthenium Monasterium Michaeli Archangelo sacrum fuisse scribit Cedrenus, apud quem nominis rationem videre potes, ut etiam apud Nicephor. Eccles. Hist. lib.* 7 *c.* 50.

Pag. 55. πολα γὰρ ὠφέλεια] *Post hunc versum deesse videtur aliquid cuius sententia talis fuit* ἢ σάρκα ἢ δύσπνοον ἐξώγκωσε τάλας χλιδῆσι παμπίπτουσιν ἐξησκημένην.

Pag. 56. μάτην βασιλεὺς] *versum* 456. *& reliquos qui in exemplari sequebantur quæ re pag.* 33. *ibi* Δαΐδι μελῳδῶν.

Pag. 61. ἐν οἷς κρατῆσαι] *versum* 340. *quæ re pag.* 52. *ibi* χὠ τὰς αὐγούσας ὡς

Eadem pag. πλουτοῦσι πολλοὶ] *Literæ a & b, repræsentant personas Dialogi cuius umbrã hîc habes. Numeros sequentibus in margine frustrà apponere nolui. Nulla enim inter libros impressos & cod. Manuscr. occurrit amplius differentia quantum ad ordinem.*

Pag. 65. ἴσως γὰρ εἰς ἔναυσμα] συμβάλλοι τόπου, *non erat ferendum: neq; enim* συμβάλλειν *uspiam significat, Conducere vel conferre: In media voce sæpissimè, in qua significatio Actiui reflectitur plerumque in ipsum agentem.*

Pag. ead. μέν' ὦ παλαίπωρ] *Electra apud Euripidem in Oreste fratrem iam furentem sic affatur* μέν' ὦ παλαίπωρ' ἀτέρμονα σοῖς ἐν δεμνίοις Ὀρέστ' ἀγρυπνίαν ἔχουσ' ἐμὴν ὧν δοκεῖς σὰρ' εἰδέναι *Atq; eosdem versus contra stolidum illum antiquitatis contemptorem Thessalũ opportunè usurpauit Galenus lib.* 1. *de Methodo, hæc insuper attexens,* ὅνπερ ἐγὼ ῥήτορα δικαίως Θέσσαλε.

Pag. 68. ἀλλότριος μ̃] *Eurip. Hecub.*

Pag. 69. ὅτι ἀπίοι τῆς] *Pro* τῦ χρονοτριφοῦς *reponerem libenter* τ̃ Μονομάχου: *Cupio enim audire eum* παλινῳδοῦντα τὰς πρὸς τὴν κολακείαν τ̃ αἰσχίστου ὑπνου γεγυμνασμένου.

Pag. 70. εἰρηνικὸς τίθησι] *Video dissidentes de S. Luca sententias. Nonnulli, sed numero at q; authoritate inferiores, in summa senectute sine martyrio defunctum esse scribunt: quorum fortasse sententiæ fauet hic noster, & sic legendum est* εἰρηνικῶ: *aliter enim illud* ἐν τέλει *hîc prorsus friget.*

Pag. 7. ἐξάξας Ἀδὰμ] ζουφείας *hîc mendosum sine dubio est. quarè reponendum videtur* ζοφερείας. *quod quidem vocabulum quamvis nouum sit, tamen bellè Limbũ exprimit, ut patet ex ipsis simplicibus ex quibus componitur.* ζόφος & ὄρος. υ. *Æolicè interpositio ut in* πλεῦρος.

ERRATA.

Pag. 5. *v.* 120. *pro* προσκλύση *lege* προσκλύσει. *Pag.* 8. *pro* 109. *lege* 190. *Pag.* 29. *pro* 219. *lege* 910. *Eadem pag. pro* 925. *lege* 920. *Pag.* 32. *pro* 795. *lege* 975. *Pag.* 47. *post* 1490. *numeri per errorem quinario auctiores facti sunt usq; ad* 1610. *nam in textu nihil deest.*

3 AU71 MUSEUM